

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

ОТ КОСМОСА ИДВА СИГНАЛЪТ, КОЙТО ТАКА ДЪЛГО
ОЧАКВАХМЕ. ПЪРВИ КОНТАКТ, ИЛИ НАШЕСТВИЕ.

ЗОНА БЛИЗ

ОТГОВОРЪТ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: ОТГОВОРЪТ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Зона 51 е най-строго засекретеното място в Америка, но е само парченце от мозайката, която се простира от египетските пирамиди до мистериозното лице на Марс... Частица от един план, чието начало е било заложено преди повече от 5000 години. И ето че сега създателите на този план се връщат обратно.

Лиза Дънкан, съветничка на президента и офицерът от Специалните части Майк Търкот разкриват пред света изумителната истина за Зона 51, „летателен полигон“ за НЛО, без да предполагат, че всъщност са отворили кутията на пандора. Защото не след дълго от космоса идва сигнал и той възвестява пристигането на самите пришълци. Най-сетне човечеството ще се срещне със същества от други планети. Но дали пришълците идват заради жителите на Земята, или за да приберат нещо, което са оставили тук отдавна?

Нещо, скрито в една пещера в Етиопия, която достига до Голямата цепнатина, отваряща пътя до земните недра. Нещо спотаено в гигантска гробница в Китай, недалеч от Великата Китайска стена. Какво се крие там? Или гибелта на цялото човечество...

На Маргарет Роуз Майер (Дохърти)

ПРОЛОГ

Рапа Нуи (Великденския остров)

То почувства прииждащата сила като прилив на адреналин. За първи път през последните пет хиляди години беше в състояние да включи всички свои системи. Незабавно стартира последната програма, която бе заредило, в случай че възвърне енергията си.

То се пресегна и установи връзка с датчиците, насочени към Космоса. След това започна да предава назад, в посоката, от която бе пристигнало преди десет хиляди години.

„Елате. Елате да ни спасите“.

Но там горе имаше и други устройства, които го чуваха.

1.

Пред погледа му седемте космически кораба бавно се издигнаха над покрива на двореца, а черните им корпуси поглъщаха без остатък лъчите на изгряващото слънце. Той сведе очи, за да се ориентира в пространството. Ръцете му стискаха дървените перила на палубата на тримачтов кораб. Всички платна бяха разпънати, ала изглежда вятърът бе твърде слаб. Откъм трюма се носеше равномерният тътен на барабана, с който гребците синхронизираха движенията си, докато напъваха мишици да преместват тежките гребла.

Споходи го странното усещане, че се намира на непознато място и в чуждо тяло. Контрастът между седемте космически кораба, които вече бяха само миниатюрни точки в небосвода, и скърцащото дървено корито под краката му, само усилваше причудливото усещане.

Неочаквано космите по врата му настръхнаха и по гърба му пробягаха ледени тръпки. Той погледна през рамо и очите му се разшириха от онова, което съзря. Дори гребците спряха, потресени от гледката. Всички доловиха раздвижването на гигантски въздушни маси, докато корабът-майка преминаваше ниско над тях. Но ето че гребците отново се захванаха за работа, дори по-упорито отпреди, а корабът-майка се сниши над острова, от който бяха потеглили, и закри лъчите на слънцето.

И всичко това — до най-малката подробност — се разстилаше пред погледа му. Не можеше да си обясни как е в състояние да вижда целия остров и същевременно да фокусира погледа си върху отделни обекти, които се намират на километри разстояние от него. Няколко концентрични пръстени от ровове, пълни с вода, заобикаляха столичния град в средата на острова. Върху централния хълм се издигаше дворецът, откъдето налагаха волята си управниците. Стените му бяха от злато, основата му беше широка повече от километър, а кулите му се издигаха на стотина метра в небето —

величествена гледка, чийто блясък бледнееше единствено пред размерите на черния летателен съд, увиснал точно над двореца.

А отвън, градските улици се задъхваха от хорската тълпа, която се носеше в панически бяг към пристанището с корабите. Океанът наоколо бе изпълнен с платноходи, някои от тях вече изчезваха зад хоризонта.

Той фокусира погледа си към града и забеляза, че сред тълпата имаше и такива, които бяха коленичили в сянката на гигантския кораб, разперили молитвено ръце към новите господари, сякаш ги подканваха да прогонят досегашните. Непознаващ граници, погледът му преминаваше свободно през стени, не му убягваше какво се случва в къщите, където мнозина се бяха свили в очакване на най-лошото — жените, с деца в скутовете, а мъжете — стиснали дръжките на почти безполезните си метални оръжия.

Той вдигна очи към кораба в небето. Въздухът около него трептеше. Малцината, които подобно на него дръзнаха да гледат към кораба, виждаха плътен сноп от светлина, който извираше от основата на черния съд и се спускаше право надолу, към двореца на планината.

Той трепна, макар да се намираше на много километри. Но нищо не се случи. Коленичилите нещастници продължаваха да се молят. Уплашените люде се затичаха още по-бързо. Тялото му неволно се напрягна, в очакване на предстоящото.

Светлинният сноп запулсира. Повече от десет пъти златистата светлина се сгромолясваше върху острова и преминаваше през него.

Той се олюля и тогава долови трепета от изригващите земни недра. Десет хиляди души загинаха за частица от секундата, когато островът се разцепи и през отвора забълваха кипящите вътрешности на планетата. Огненочервена магма изригна към небето, увличайки със себе си грамадни скални отломъци и обгорели останки от стените на двореца. Мащабите на взрива го накараха да занемее.

А сетне вниманието му бе привлечено от хората. Ужасена майка се опитваше да прикрие телцето на рожбата си, но стихията ги застигна, изпепелявайки мигом плътта им. Войн вдигна щита си в напразно усилие да се скрие, ала беше заровен под тонове камъни.

Корабите в пристанището пламваха като кибритени клечки, покривите на къщите се сгромолясваха, премазвайки онези, които се спотайваха вътре.

Изви се и се прекърши хребетът на острова, а останките му потънаха във водата. В океана се вдигна страховита приливна вълна, която помиташе всичко на пътя си. Той почувства как водната маса разцепва кораба, подхвърля го като черупка и продължава нататък. Все още стискаше с ръце перилата, кокалчетата му бяха побелели.

И тогава океанът се люшна назад, запълвайки мястото, където доскоро се издигаше островът. Вода и магма се срещнаха и във въздуха изригнаха облаци пара, но водата надви и островът изчезна под повърхността ѝ. Кипящ котел с мътновата течност бе всичко, което остана от доскоро цветущото царство.

Той отново погледна нагоре. Корабът-майка бавно се местеше. Насочваше се към него. Под корпуса му пак затрептя златиста светлина.

Нейбингър се олюля, сякаш бе ударен силно в гърдите. Почувства, че нечии ръце го подхващат, за да не се строполи върху каменния под на пещерата. Той тръсна глава, опитвайки се да проясни мислите си след онова, което му бе показал стражът. Отвори очи и се завърна в своето време и на мястото, за чието откриване бе положил толкова много усилия — дълбоко под отдавна угасналия вулкан на Великденския остров.

Пред него се намираше стражът — златиста пирамида с височина около шест метра и причудливи изображения по стените. Нейбингър се освободи от ръцете, които го придържаха, и направи няколко крачки към пирамидата. В мислите си все още виждаше сцената с майката и детето, прихлупени под огнения дъжд в залива.

— Какво видя? — попита го представителят от ООН, но Нейбингър дори не го чу. Бавно разтвори длани и ги положи върху стените на пирамидата, очаквайки телепатичният контакт да бъде възстановен. Не се случи нищо.

Опита отново.

Нищо.

След третия опит вече знаеше, че е изгубил безвъзвратно контакта със стража. Но в мисления си взор виждаше не само тези,

които загиваха — беше видял и няколко кораба, изчезващи зад хоризонта.

Имаше и спасени.

Майк Търкот зяпаше през прозореца на квартирата. Отвъд портала на Форт Майерс се виждаше само върхът на военния мемориал на морската пехота и зад него — куполът на Капитолия.

На вратата се почука, но той не се обърна, а само подметна през рамо:

— Влизай.

Беше Лиза Дънкан. Отпусна се с въздишка върху един от невзрачните столове, с които бе мебелирана офицерската му квартира. Търкот полуизвърна лице към нея и се засмя.

— Тежък ден на Хълма?

На ръст Дънкан едва ли надхвърляше метър и шестдесет, но беше стройна и добре сложена, с черна, късо подстригана коса и интелигентно лице. В момента обаче по него личеше умора.

— Мразя да разказвам едно и също нещо пет пъти — простена тя. — И да отговарям на тъпи въпроси.

— Хм, да. Американската общественост е крайно недоволна, задето властите са я държали десетки години в неведение — произнесе с преднамерено южняшки акцент Търкот. — Поне така се изказа сенаторът, дето ме разпитва тази сутрин. Като добавим няколко отвличания на хора, разиграни като дело на извънземни, обезобразяването на животни и мащабните кампании за дезинформиране на...

— Да не забравиш кръговете из нивите — прекъсна го троснато Дънкан. — Някакъв конгресмен от Небраска се опитва да прокара законопроект за възстановяване щетите на пострадалите фермери.

— Ами? — ококори се възхитено Търкот. — Искаш ли бира? — добави той, докато вадеше от гардероба новичкия си мундир.

— Давай.

Търкот извади две кутии и й подхвърли едната.

— Получиха кораба-майка, скакалците и стража от Великденските острови. Какво повече искат?

— Жертвен козел — отвърна Дънкан и сръбна от бирата.

— Да вземат генерал Гулик — ще свърши работа, макар и мъртъв. Хората от „Меджик“ също. Списъкът с обвинения срещу тях сигурно ще е по-дебел от телефонен указател.

— Да де, ама обикновеният гражданин не вярва, че всичко е ставало без знанието на по-високопоставени лица.

— Което е вярно, вярно е. Само че всичко е започнало отпреди петдесетина години. Далеч по-важни неща се вършат в наше време и без тяхното знание.

— Като стана дума за нашето време — сети се Дънкан, — току-що узнах, че стражът е прекратил контактите с Нейбингър.

Това беше първата интересна новина, откакто Търкот бе пристигнал преди два дни във Вашингтон — направо от Великденските острови.

— Причината?

— Никой не знае.

Търкот се почеса замислено по брадичката. Беше му непривично в униформата след дълги години на постоянна работа под прикритие. Обувките му, лъснати до блясък сутринта за специалната церемония, сега бяха запрашени. Смачканата му зелена барета бе затъкната в колана, той я извади и я метна на леглото.

Някъде отдалеч отекна артилерийски гърмеж. Спускаха знамето и това кой знае защо го накара да се замисли за безвъзвратно изгубените си другари. Той потърси с очи бронзовите скулптури на морските пехотинци, които първи бяха забили знаме на върха на планината Сурибачи.

Дънкан стана и се приближи до прозореца.

— Ах, подвизи и войнска чест — промърмори тя, сякаш разчела мислите му.

Търкот не знаеше дали говори сериозно, или се надсмива.

— Те поне са знаели за какво умират — произнесе той.

— А ти продължаваш да търсиш лошия каубой с черната шапка?

— Не се гордея особено с онова, което направих. Открихме врага, но той се оказа един от нас.

— Но само един — уточни тя.

— Да, само един — кимна той и допи остатъка от бирата.

— Значи генерал Гулик и останалите са били под контрол.

— Така излиза. — Той смачка празната кутия. — Не ми харесва тук.

— Радвам се да го чуя — рече Дънкан, — защото възникна една друга работа. Всъщност, затова съм тук.

— Затова ли?

— Получихме информация за възможно местонахождение на неизвестен досега аирлиански летателен съд. — Тя извади един лист от кожената си чанта. — Прочети това тук. Ще трябва да го проверим.

— Да го *проверим*?

— Вече доказахме на света, че сме добър отбор.

— Доказали сме били. — Търкот пое листа, но не бързаше да го чете.

— Е, време е да си вървя — подметна Дънкан.

Търкот я погледна объркано.

— Какво, ще работиш ли с мен? — попита го прямо Дънкан.

— Че защо не? — отвърна той и разкърши рамене.

— До утре тогава — рече Дънкан и отвори вратата.

— Хубаво.

Вратата се затръшна. Търкот взе недопитата кутия с бира от масичката, върна се при прозореца и отново се загледа навън. Не след дълго на стъпалата се появи Дънкан и седна в бял седан. Докато колата излизаше от паркинга, той поднесе бирата към устните си и отпи почти жадно.

— Джони, най-сетне получихме нашата малка сензация — прошепна Кели Рейнолдс, докато хвърляше буца пръст върху спуснатия в прясно изкопания гроб ковчег. — Жалко само, че не си до мен.

Тя вдигна поглед към неголямата, но оживена групичка журналисти, които се бяха скупчили отвъд оградата на гробището.

— Дали са успели да задържат всички? — попита някой зад нея. Тя се извърна. Беше майката на Джони Симънс, с която едва успяха да разменят няколко думи преди погребалната церемония. Лицето ѝ бе скрито от плътен черен воал.

Кели знаеше за кого говори.

— О, да. Онези, които са измъчвали Джони в лабораторията в Дълси са загинали, когато стражът от Великденския остров я разруши. Останалите членове на „Меджик“ бяха предадени на правосъдието.

Госпожа Симънс втренчи поглед в ковчега.

— Вършили са ужасни неща с него, нали? Иначе не би посегнал на живота си. Зная със сигурност, че не бе склонен към самоубийство.

— Не, Джони бе замесен от друго тесто. А и прекалено много обичаше живота — съгласи се Кели. — Но онези са се ровичкали в мозъка му. Подлагали са го на такива мъчения, че просто отказваше да си спомни какво е станало. Не можеше да разсъждава трезво.

— Журналистите го превърнаха в герой — подметна разсеяно госпожа Симънс. — Казаха, че благодарение на него накрая всичко се е разкрило. За Зоната и прочее.

— Той наистина беше герой — заяви уверено Кели.

— Но дали си заслужаваше? — попита госпожа Симънс.

— Заслужаваше си. — В гласа на Кели нямаше и капчица съмнение. — Джони бе посветил живота си на истината и това, за разкриването на което допринесе, се оказа най-великата истина на всички времена. Заслужаваше си.

— Но дали тази истина е добра? Какво ще излезе накрая от всички тези машинарии, оставени от извънземните? Няма ли да ни навредят?

Кели хвърли прощален поглед на ковчега.

— Дано е за добро — прошепна тя. — Иначе наистина няма да си струва.

2.

Центърът за наблюдение на открития космос (ЦНОК) номер 10 бе една от многобройните радиопрослушващи инсталации, разположени от американските власти, в сътрудничество с други изследователски организации, на различни места по земното кълбо, за да улавят радиовълните, достигащи повърхността на планетата през плътния слой на атмосферата. ЦНОК-10 разполагаше с дванадесет големи чинии, издигнати наред пустинята на около четиристотин километра североизточно от Лас Вегас. Лъчите на залязващото слънце се отразяваха в металните подпори и стоманените полусфери, насочени към небето с търпеливо очакване, на каквото е способна само една машина.

От основата на всяка чиния излизаше кабел, който достигаше до невисоката, но модерна постройка в центъра на комплекса. Двамата оператори вътре също се бяха въоръжили с търпение, породено от дългите години прослушване на космоса без значими резултати.

Съвсем скорошните открития на Великденските острови, съобщенията за извънземния кораб и летящите чинии, доскоро държани в дълбока тайна не толкова далеч от тях, в Зона 51, доказваха, без следа от съмнение, че човечеството не е само във вселената и че същества от други светове вече са посещавали Земята. И докато журналистите и обществеността все още се занимаваха със сензационните факти, учените в ЦНОК-10 се заловиха за работа с удвоени усилия.

Съобщението, пратено от стража, бе променило до неузнаваемост иначе привичното спокойствие в Центъра. Сега операторите в ЦНОК-10 и другите наблюдателни постове следяха компютърните монитори със смесица от надежда и боязън. Надежда да засекат отговор на съобщението и страх от онова, което би могло да се съдържа в него.

Джийн Комптън работеше в ЦНОК-10 повече от дванадесет години. За пред хората, както и за партньора ѝ, Джеймс Брильн,

местоработата ѝ бе в Източния държавен университет на Аризона. В действителност тя се водеше на щат в университета и същевременно изпълняваше поръчка на Агенцията за национална сигурност, за която ЦНОК-10 бе резервна наблюдателна станция, в случай че бъде възпрепятствана нормалната работа на сателитните чинии в авиобазата Нелис. При инцидент от подобен характер задачата ѝ бе, с помощта на инсталацията в ЦНОК-10, да изтегля строго секретна информация от мрежата на шпионските спътници, разгърната над земната повърхност от американските власти. Огромното количество информация, която събираха, и ограничените им възможности за съхраняването ѝ налагаха тя да бъде прехвърляна периодично до разузнавателните центрове.

Макар изпълняваща само резервна функция, за Комптън бе по-важен солидният чек, депозиран директно и дискретно в банковата ѝ сметка от правителството на САЩ. Освен това разполагаше със секретен интернет-адрес и код, който трябваше да използва, ако някога в ЦНОК-10 бъдат засечени сигнали от извънземен източник. Знаеше само, че организацията от другата страна се нарича СТААР, а от Агенцията ѝ бяха дали изрични разпореждания да следва стриктно инструкциите, които ще ѝ бъдат изпратени.

Нямаше ни най-малка представа какво може да е пълното наименование на СТААР, а след краткия инструктаж на представителя на тази организация, получен в Нелис преди четири години, изгуби желание да проявява излишно любопитство. Помнеше добре мрачния тон на инструктора, който с вледеняващ глас изреждаше подробно действията, които би трябвало да предприеме, ако някога се натъкне на сведения за съществуване на извънземен живот. Беше висок мъж, с русолява, почти побеляла коса и лице, което сякаш бе издялано от мрамор. Покани я на разговор в един пустеещ хангар на авиобазата, а пред вратите се навъртаха въоръжени до зъби часовои с непознати, черни униформи. Присъствието им внесе допълнителен акцент в не дотам възторжените ѝ представи за тази могъща и тайнствена организация.

Няколко дни след съобщението от Великденските острови я потърсиха от СТААР и същият мрачен тип ѝ предаде нови инструкции. Не вярваше, че ще ѝ се наложи някога да ги изпълнява, както тези, така и предишните. Поне до осем часа без осем минути тази вечер.

Тъкмо проследяваше как сателитните чинии променят позицията си, съобразно стандартната вечерна процедура, когато ненадейно се задейства главната аларма, в стаята отекна пронизителният звук на сирената и по стените затрептяха червеникавите отблясъци от премигващите лампи.

Стреснат от ненадейната суматоха, Брилън изпусна кутията с кола и тъмнокафявата течност се плисна по пода. Комптън се оказа далеч по-хладнокръвна. Тя незабавно натисна копчето за запис върху клавиатурата пред нея, с което се включваха всички налични записващи устройства в контролния център. След това съсредоточи вниманието си върху големия екран вляво, показващ участъка от звездното небе, към който в момента бяха насочени радиотелескопите.

— Два квадранта вляво от центъра! — нареди с ясен глас тя. — Вляво четири, два нагоре!

Брилън поклати глава, сякаш се мъчеше да си възвърне изгубеното самообладание и едва след няколко секунди дойде при Комптън да ѝ помага в синхронизирането на телескопите върху един и същи участък от картата. Мястото, откъдето пристигаше съобщението.

Междувременно Комптън се завъртя наляво и погледна към съседния екран — изпълнен с плътно изписани знаци.

— Започна да пристига информация — рече тя с удивително спокоен глас. — Истинска информация — добави Джийн, за да уточни че не става дума за фонов шум.

— Исусе Христе — промърмори Брилън, осъзнавайки едва сега какво означава това. Контакт. Не първи — този вече бе станал с откриването на извънземните машини — но затова пък първият жив контакт, в сравнение с който всичко досегашно направо бледнееше.

Комптън погледна индикаторите под екрана.

— Олеле, че силен сигнал. Сякаш идва от съседната стая — тя погледна партньора си. — Жив ли си още?

— Опитвам се да го уловя с проклетите чинии — рече задъхано той. — Но лъчът е толкова плътен, че непрестанно го изпускам.

— Как можеш да подаваш радиоemisия в тесен лъч? — зачуди се Комптън.

Брилън нямаше време да отговори на хипотетичния въпрос, тъй като бе зает до гуша. Комптън се извърна чевръсто към един от свободните компютри и нареди достъп до сателитната мрежа на

Министерството на отбраната. За целта набра двата адреса, които бе запаметила, но никога досега не бе използвала. Веднага след като получи свободна линия, тя написа:

>АНС и СТААР, тук ЦНОК-10.
Засякохме радиоемисия на 236 градуса.

Помисли малко, проклинайки ограниченото си време, и бързо добави:

>АНС и СТААР, тук ЦНОК-10.
Емисията не е фонен шум.

Тъкмо се облегна назад, когато на екрана се появи отговорът:

>ЦНОК-10, тук АНС.
Приемаме.

>ЦНОК-10, тук СТААР.
Източник и направление на емисията?
Записвате ли съобщението?

Комптън поклати глава, подразнена от въпросите на СТААР.

>Тук ЦНОК-10.
В момента уточняваме източника и направлението.
Записваме цялата информация. Сигналът е със значителна сила и същевременно е концентриран.

— Успя ли да го засечеш? — викна тя на Брилън.

— Уха — отвърна щастливо вторият оператор. — Ей сега ще ти пратя данните. Все още нищо за направлението, освен че е на запад или на юг от нас. Нали знаеш, никой не е предполагал, че ще се наложи да се засича приеман източник върху земната повърхност.

Комптън зареди друга програма на своя компютър, успоредна с диалоговия прозорец за разговор с Агенцията за национална сигурност и СТААР. Тя прехвърли данните за местоположението на източника в диалоговия прозорец и ги изпрати.

>ЦНОК-10, тук СТААР.
Какво става с предаваната информация?

Комптън погледна към стенния екран.

>Тук ЦНОК-10.
Започвам прехвърляне на записите и компютърната информация, веднага щом източникът преустанови емисията. Все още приемаме.

>Тук АНС.
Има ли опасност от изтичане на информация?

Комптън погледна към Брилън. Не ѝ обръщаше внимание, бе съсредоточен в работата си. Комптън плъзна ръка под бюрото, напипа превключвателя, който ѝ бяха дали от АНС, и го задейства. Сега вече контролният център бе откъснат от външния свят, с изключение на линията, която тя използваше.

>Тук ЦНОК-10.
Взех необходимите мерки.

>Разбрано, ЦНОК-10. Говори АНС.

Пренасочваме ресурси във ваша посока, за да осигурим безопасността ви.

— Не мога да засека направлението — оплака се Брилън. — Някъде на югозапад е, но къде точно... Не е никак близо.

— Великденските острови — произнесе развълнувано Комптън и се сепна.

— Божичко! — възкликна Брилън. — Та това е отговорът на стража.

— Да, сега вече виждам връзката... — заговори Комптън, но бе прекъсната от съобщение от СТААР.

>ЦНОК-10, тук СТААР.

Проверете отново координатите на източника. Липсват данни за наличие на звездна система в близост до емисионното трасе.

Брилън вече надничаше през рамото ѝ.

— Това е, защото пристига от космически кораб, задници — промърмори той. — Ето защо е толкова силен. Бас държа, че вече са в пределите на Слънчевата система. И Господ Бог не би могъл да поддържа толкова концентриран сигнал през цялата галактика. — Той се намръщи, внезапно забелязал нещо нередно. — Кои, по дяволите, са СТААР?

— Агенцията за национална сигурност — обясни Комптън, макар да се съмняваше, че АНС и СТААР имат нещо общо. Инак защо трябваше да изпраца информация и на двете?

— Агенцията за национална сигурност? Мислех, че работим за университета.

— Не и точно сега — възрази спокойно Комптън. — Провери си сметките — нареди тя.

Брилън изсумтя нещо, но все пак седна на компютъра и прегледа отново данните.

— Всичко е точно — обяви накрая. — Не зная кой е източникът, но посоката е същата. — Той изчисти екрана и зареди схематично

изображение на Слънчевата система. — Залагам цялата си заплата, че траекторията на кораба пресича нашата Слънчева система. Трябва незабавно да се свържем с университета. Професор Клинт ще...

— Не можем да се свързваме с никого — прекъсна го Комптън. Говореше по памет, повтаряйки онова, което ѝ бе внушил мрачният агент. — В момента тази информация, както и инсталацията, с която работим, се намират под юрисдикцията на Агенцията за национална сигурност директива четиридесет и девет, точка, двадесет и седем, тире, алфа.

— Глупости — изръмжа Брилън и посегна към телефона. Но нямаше сигнал и той се обърна разгневено към нея. — Какво си направила?

— Изолирани сме от околния свят, с изключение на АНС и СТААР.

— Майната ти! — викна Брилън. — Продала си си задника на правителството. — Той се изправи и сграбчи сакото си. — Излизам да се обадя от някой уличен телефон. Заради такива като теб ще си направим някой нов „Меджик“!

— На твое място не бих вършила глупости — посъветва го тя с изненадващо спокоен тон.

— И защо? — попита Брилън, докато се надвесваше заплашително над нея. — Ти ли ще ме спреш?

— Не.

— Тогава майната ти на теб и на твоята директива за национална сигурност!

— Няма да те спирам, но те ще го сторят — рече тя и посочи тавана. Някъде отгоре се чуваше приглушеният тътен на хеликоптер, който бързо се приближаваше.

— Мътните ви взели всички! — изруга Брилън и захвърли ключовете от колата.

Комптън се обърна към компютъра, изтегли при себе си картата на Слънчевата система, погледна я за миг и набра няколко команди. Зелена електронна линия изгря над точката, обозначаваща Земята, разшири диаметъра си и се пресече с друга, червена точка.

— По дяволите — промърмори Комптън и погледна към колегата си. — Освен че ми дължиш живота си, прибави към него и заплата. Съобщението не идва от космически кораб. Източникът му е на Марс!

3.

Не беше никак лесно да се разчитат буквите върху малкия екран на лаптопа, макар да се намираше под сянката на палатката, скрит зад плътен слой брезент от убийствените лъчи на слънцето, от които камъните в южния край на големия вулкан на Великденския остров, се бяха нажежили нетърпимо. Пръстите на Кели Рейнолдс бяха чевръсто по клавишите, следвайки с известно закъснение мислите ѝ, докато се опитваше да формулира, с най-лаконични и точни думи, значението на откритието, което бяха направили. Все още беше под впечатлението на погребението на Джони, издирването на виновните и разкритията около действията на „Меджик-12“.

„Намирането на извънземния компютър, известен като «стража», скрит повече от пет хиляди години тук, на най-големия от Великденските острови, беше едновременно най-значителното и най-разочароващото откритие в цялата човешка история. Значително, защото най-сетне разполагаме с недвусмислено доказателство, че човечеството не е само във вселената. Разочароващо, защото вече не можем да черпим от неизмеримите информационни запаси на този компютър. Подобно на хакери, които се промъкват в забранени за обикновения потребител места, ние можем да четем имената на файловете, но не разполагаме с необходимия код, за да ги отворим и да се запознаем с тайните, които се крият вътре. Стражът затвори всякакъв достъп към себе си преди по-малко от четиридесет и осем часа, след като изпрати в неизвестна посока съобщение, смисъла на което дори не можем да си представим.

И така, макар да се намираме само на ръка разстояние от истината за конструкцията на двигателите на

скакалците и на кораба-майка, на «изтребителите фу» и дори за строежа на самия страж, тази информация остана ревниво пазена във вътрешността на извънземния компютър. Както и сведенията за това откъде точно са пристигнали тайнствените същества, наричащи себе си аирлианци.

Все пак разполагаме с известни сведения за онези събития отпреди пет хиляди години, когато Аспасия — предводителят на пришълците, взел трудното решение да изличи всички следи от присъствието на неговите сънародници на Земята, за да я съхрани само и единствено за бъдещето на човечеството, както и да я запази от аирлианските смъртни врагове, наречени кортади. Ала след като обявил решението си, Аспасия бил принуден да се сражава с бунтовници сред собствените си хора, които не пожелали да следват примера му. В хода на последвалата битка бил разрушен цял един континент, познат от митовете като Атлантида, където тогава била разположена главната база на аирлианците.

Но отвъд тези неоспорими факти има още много въпроси, чакащи своя отговор.

Какво се е случило е Аспасия и другите пришълци?

Кой е скрил аирлианската атомна бомба в галерията на Голямата пирамида? Съществуват предположения, че тази пирамида е изпълнявала ролята на космически маяк.

Какво точно се е случило с Атлантида и действително ли там е била разположена главната база на аирлианците? Какви страховити оръжия са били използвани за разрушението ѝ?

И може би най-важният въпрос: за кого е предназначено съобщението, изпратено преди по-малко от четири дни от стража? И какво се съдържа в него?

И още нещо — как да включим отново извънземния компютър?“

Кели се намръщи над последното изречение. Пръстът ѝ дори замря върху клавиша за изтриване. Мнозина от учените все още се придържаха към становището, че не е трябвало да се търси връзка с компютъра. Те се бояха от онова, което би могло да пристигне от открития космос по покана на стража. В медиите определяха тази група като „изолационисти“, но тъкмо те подклаждаха развихрящата се истерия на всеобща параноя. Сега, когато целият проект беше под непосредственото ръководство на Комитета за изучаване следите от пребиваване на пришълци или съкратено КИСПП, последният бе подложен на постоянни атаки.

Майната им, помисли си Кели. Най-вероятно съобщението е без адресат, имайки предвид, че вече пет хиляди години никой не се бе заинтересувал от съдбата на аирлианската колония. Нищо чудно родната планета на аирлианците отдавна да е унищожена от кортадите, а сетне те също да са се запилели из космоса.

Както следваше да се очаква, движението на изолационистите имаше своята опозиция, в лицето на прогресивистите, според които извънземният компютър съдържа маса важни решения за сложните въпроси, пред които предстои да се изправи човечеството в хода на своето развитие.

Съвсем естествено, част от програмата на прогресивистите включваше незабавни изпитания с кораба-майка — нещо, с което Кели и другарите ѝ веднъж вече се бяха преборили. С откриването на стража бяха научили причината да не го допускат: включването на междузвездния двигател можеше да предупреди кортадите за съществуването на Земята, което, според предположенията на аирлианците, щяло да доведе до нейното неизбежно унищожаване. Разбира се, в случай че кортадите съществуваха, а прогресивистите смятаха тази възможност за малко вероятна.

Почти всеки запознат с проблема земен жител имаше свое мнение по въпроса, но контролът върху изучаването на извънземните технологии и информацията на стража — дълго време притежание на секретен отдел към ВВС на САЩ — сега бе предаден на КИСПП, тъй като подобен проблем очевидно надхвърляше всякакви национални граници. След десетилетия на дълбока секретност достъпът до скакалците — девет дисковидни летящи тела, предназначени за

движение в пределите на земната атмосфера — и кораба-майка най-сетне бе разрешен и за широката публика.

Кели продължи със статията:

„В края на краищата всичко опира до два ключови въпроса, единият от които поглежда назад, а другият напред във времето:

1. Каква е истината за земната история, след като вече знаем, че преди десет хиляди години на нашата планета е бил построен извънземен наблюдателен пост, разрушен пет хиляди години по-късно.

2. Какво ни чака в обозримото бъдеще, след като една от машините, принадлежащи на пришълците, изпрати съобщение в неизвестна посока, и какво правим с големия кораб, предназначен за междузвездни пътешествия?

Дали човечеството да поеме към звездите, преди да е узряло самостоятелно за подобно дело и ако го стори — кой или какво ни очаква там горе? А може би решението за този първи пряк контакт вече е взето от една машина и в такъв случай нищо чудно в отговор гигантски кораби да се носят към нашата планета. Кой обаче пилотира тези кораби, ако те наистина идват? Миролюбивите аирлианци или сееците опустошение кортади?“

Нечия сянка закри входа на палатката и Кели спря да пише. Усмихна се, когато откри, че Питър Нейбингър е наминал към нея, Питър беше първият човек, установил контакт със стража и получил по телепатичен път от него подробна информация за събитията отпреди пет хиляди години. Освен това той си бе спечелил популярност с успешния превод на аирлианския рунически език, надписи на който археолозите бяха откривали по време на различни разкопки. Той бе насочил Кели и приятелите ѝ към Великденските острови, малко преди тук да се появят изпратените от „Меджик-12“ военни кораби.

Нейбингър беше едър, висок мъж, с черна брада и очила с телени рамки. Работеше в Бруклинския музей, където завеждаше секцията по

археология. На Кели ѝ беше приятно да разговаря с него и често се възхищаваше на невероятната му ерудиция. Нейбингър обичаше да се шегува с факта, че макар обществеността открай време да е предопредила на астронавтите или в краен случай на радиоастрономите главната роля при „първия контакт“, случаят бе пожелал този контакт да стане под формата на археологическо откритие на Земята. Доскоро бе принуден да скрива увереността си, че Земята е била посещавана от извънземни, за да не бъде изложен на присмех от страна на колегите си, нещо, за което допринасяше и умишлено раздухваната НЛО-истерия под вещото ръководство на „Меджик-12“ с помощта на скритите в Зона 51 летящи чинии.

— Здравсти, Кели — той се надвеси над нея и я прегърна през рамо. — Кога пристигна?

— Тази сутрин. Ама имам усещането, че съм летяла вечно. Чух, че стражът ти бил дузпата.

— Целият свят го знае вече — въздъхна Нейбингър и седна до нея. — Скоро островът съвсем ще опустее. На хората взе да им доскучава.

— Е, поне големите информационни компании и Си Ен Ен ще оставят по един пост. Едва ли ще преглътнат идеята да бъдат изпреварени, ако стражът отново реши да проговори. Останалите просто не могат да си го позволят. Да ти се похваля, в момента съм наета от най-малко шейсетина вестника.

Имаше с какво да се гордее, защото само допреди две седмици трябваше да чака на опашка, за да ѝ публикуват някоя статия. Но кариерата ѝ пое стремглаво нагоре от момента, когато се разбра, че е участвала в групата, разкрила тайните на Зона 51 и първа бе пристигнала на Великденския остров, за да се срещне със стража.

— Е, сега — продължи тя с лукава усмивка, — след като така и така си при мен, ще ми позволиш ли едно интервю? Искам да знам от първоизточника какво всъщност става?

— Стражът продължава да функционира — обясни Нейбингър. — Знаем го, защото все още черпи енергия. Само дето спря да говори с нас.

— И защо го направи?

— Вероятно, защото е осъзнал, че не сме аирлианци — отвърна Нейбингър. — Нали затова са го скрили чак тук — да е далеч от лапите

на хомо сапиенс.

Великденският остров, известен още като Рапа Нуи, без съмнение бе най-изолираното място на планетата. Тъкмо по тази причина — според преводите на Нейбингър на руническите надписи и информацията, предадена от стража — Аспасия го бе избрал за скривалище на стража-компютър. Непосредствено под дъното на вулканичното езеро, разположено в кратера на Рано Као — един от двата големи вулкана на острова — аирлианците бяха изкопали подземна галерия, където бяха разположили компютъра и компактно термоядрено устройство, което да го захранва. Учените така и не успяха да се приближат до реактора, който, оказа се, бе защитен със солидно силово поле. Наложиха се обаче да бъдат доставени няколко допълнителни генератори, тъй като силите на реактора бяха на секване. В момента компютърът на извънземните отново получаваше пълна порция енергия, но въпреки това не се забелязваше никаква активна дейност.

— По дяволите — ядосваше се Нейбингър. — Дори не знаем със сигурност, дали стражът е компютър. Наричаме го така, защото това е най-близкото до същността му определение според представите ни, но той може да върши много повече. През последните два дни опитаха всичко, включително и хипноза, за да ми върнат контакта с него. Хората от КИСПП си блъскаха главите ден и нощ над този проблем, но резултатът е нулев. — Нейбингър вдигна рамене. — Може пък да съм имал късмет и компютърът да е бил настроен за контакт с първото живо същество, но само докато се ориентира в обстановката. Изключил ме е веднага щом е осъзнал, че не съм аирлианец.

— Но преди това все пак нареди на „изтребителите фу“ да унищожат биологичната лаборатория на „Меджик-12“ в Дълси — отбеляза замислено Кели.

И двамата вдигнаха глави, когато един силен порив на вятъра разклати стените на палатката.

— Да, така е — кимна Нейбингър. — Но от тогава няма и следа от „фу“-тата. Единственото, което знаем, е, че са базирани някъде под повърхността на океана, на неколкостотин километра северно от тук. Мисля, че кораби на флотата поеха към предполагаемото място, но дали са открили нещо, нямам представа. Готов съм да се обзаложа, че

дават мило и драго за онзи лъч, дето разруши лабораторията при Дълси.

— Виж, това не го знаех — подметна Кели. — Имаш ли представа дали КИСПП са в течение на опитите на флотата?

— В началото смятах, че действат заедно. Показа се обаче, че представителят на КИСПП на острова не знае нищо по въпроса. Или по-важни клечки от комитета са дали съгласие, или нашите пак се опитват да действат на своя глава.

Отново се възцари мълчание, през което двамата слушаха еката на далечния прибой в скалистия бряг. Нейбингър се намести неспокойно.

— Комитетът крие още факти от пресата — проговори накрая Нейбингър. — Опитват се да открият дали аирлианците не са оставили и други следи. Изглежда, че групата от „Меджик-12“ не е била единствената, която е съхранявала тайни за посещението на извънземните. Говори се, че руснаците също разполагали с катастрофирал аирлиански съд и че други страни, или може би международни корпорации, са събирали активно сведения от подобен характер, като са ги пазели скрити от обществеността.

— Дявол да го вземе, все си мислех, че сме сложили кръст на цялата тази излишна секретност — ядоса се Кели. Сетне втренчи поглед в него. — Ей, стражът не те е взел под свой контрол, нали? — Усмивваше се, но лицето ѝ бе напрегнато.

— И да е така, щях ли да зная? Генерал Гулик и останалите членове на „Меджик-12“ до последния момент са били уверени, че действат за благо на обществото. Все пак се подложих на изследвания със скенер, според които всичко е наред с мозъка ми.

— Та казваш, че и други разполагат с извънземни артефакти? Но защо си мълчат, след като вече всичко се знае?

— Защото, които и да са те, ще изгубят контрол. Помисли си за икономическите перспективи на корпорация, която разкрие тайните на аирлианската технология. Какво са нашите възможности в сравнение с тези на някоя богата корпорация? Ами флотата — там пък си гризат ноктите заради онзи всеразрушаващ лъч. Освен това, изолационистите имат силни позиции в отделни страни, но се боят, че вътре в комитета прогресивистите вземат превес.

— А ти какво правеше в редките мигове, когато началството те оставяше да действаш самостоятелно?

Нейбингър размаха една папка, натъпкана с рисунки и компютърни разпечатки.

— Работя върху руническите надписи. Беше ми интересно да гледам филмчетата на стража, но да не забравим все пак, че съм археолог. Мисля, че всички са твърде разтревожени от бъдещето и забравят онова, което е станало в миналото.

— Логично — след като ще трябва да живеем в това бъдеще — кимна Кели.

— Не можеш да разбереш настоящето, ако не разбираш миналото — укори я Нейбингър.

Кели Рейнолдс се намръщи.

— Мислех си, че имаме ясна представа за миналото от онова, което узна от стража. За Аспасия, кортадите и всичко останало.

Нейбингър шляпна една снимка на масичката между тях и я затисна с чашата за кафе.

— Това е подводна снимка от Бимини, където някога се е издигала Атлантида или аирлианският наблюдателен пост, ако решим да използваме терминологията, възприета от Комитета. Заинтригува ме, понеже от това място нацистите са се сдобили с информация за бомбата в Голямата пирамида. Руническият надпис е бил преднамерено заличен, но накрая успях да го възстановя с помощта на компютърни специалисти от ООН. Разполагам с достатъчна част, за да направя приблизителен превод на посланието.

— И? — подскочи развълнувано Кели. — Какво пише там?

— Първо се споменава Голямата пирамида. Има чертеж, където е посочено местонахождението на бомбата в долната галерия. Освен това се говори за кортадите — Нейбингър млъкна.

— Да разбирам ли, че новините не са особено добри?

— Странна работа — завъртя глава Нейбингър. — Колкото повече изучавам старите руни, толкова повече ми се струва, че разбирам езика и синтаксиса, но някои изрази просто нямат смисъл.

Рейнолдс изчакваше, доловила колебанието на събеседника си.

— Описва се, струва ми се, потенциалната опасност от идването на кортадите. После се дава информация за скритото в Голямата пирамида атомно оръжие. Посочват се и други места на Земята,

свързани с пребиваването на аирлианците, но просто не мога да схвана принципите на тяхната координатна система. Далеч по-сложна е от нашите ширини и дължини.

Нейбингър отново взе снимката и я заразглежда.

— Ще ти призная, че съм объркан. Толкова е трудно да се придвижваш дума по дума, без да си сигурен за значението, когато текстът е сбит до краен предел. Винаги съм смятал, че трябва да бъдеш безгранично търпелив, когато разчиташ древни текстове, но май този път си взех белята.

— Така е, защото боравиш с понятия от изчезнала цивилизация — опита се да му вдъхне кураж Кели.

— Какво те кара да мислиш така? — попита я той. — Истината е, че направо пъхна пръст в раната. Защо никой не се интересува каква е била съдбата на аирлианците? Нима са изчезнали просто така? Извършили са масово самоубийство, след като са скрили кораба-майка и скакалците на сигурно място? Но защо са оставили стража? Ами бунтовниците? С тях какво е станало? Знаем, че по тяхно нареждане е била построена и ориентирана пирамидата, така че може би те са били божествените фараони. В такъв случай дали наследниците им все още не крачат по Земята?

Кели Рейнолдс се засмя. Напоследък това беше любима тема за спекулации сред журналистите.

— А може би ние всички в известна степен сме потомци на аирлианците — предположи тя. — Не знаем как точно изглеждат, освен че притежават червеникави коси и човекоподобно тяло. Статуите на този остров едва ли съответстват на действителните им размери.

— Едно ще ти кажа — вдигна пръст Нейбингър. — От решенията на ООН и на Комитета сега зависи съдбата на цялото човечество. Само че членовете на комитета са обикновени хора, каквито бяха и в „Меджик“. Със своите слабости, недостатъци и прочее. Пък и не забравяй, че големите играчи от Съвета за безопасност са настанили свои хора на ключовите места и изглежда вече се водят тайни преговори зад завесата.

— Затова съм тук — рече Кели и забарабани с пръсти по капака на лаптопа. — За да не позволя на истината да остане скрита от обществото. „Меджик“ оперираше в пълна секретност, сега поне имаме по-голяма гласност.

Нейбингър се засмя.

— Ще имаме гласност, докато изникне нещо по-важно. След това само гледай с каква бързина ще пуснат кепенците.

— Ей това е големият въпрос — съгласи се Кели. — Какво ще се случи сега? — Тя разглеждаше снимките. — Може да ти прозвучи глупаво, но защо е трябвало аирлианците да оставят всички тези съобщения, записани със стари руни, когато цялата информация се съдържа в компютъра? Не е ли малко примитивно за една толкова развита цивилизация?

— И аз си зададох същия въпрос — призна Нейбингър.

— И до какъв извод стигна?

— До никакъв. Смятам, че повечето от тези съобщения са написани от хора, познаващи сравнително добре аирлианския език, но не съм сигурен. Между другото, да знаеш къде се запиля Майк?

— Нямам представа. Замина за Вашингтон, за да свидетелства в съда заедно с Лиза Дънкан, но когато го потърсих по телефона, ми казаха, че отпътувал нанякъде.

— Виж ти. Интересно с какво ли пак се е захванал? Бас държа, че за разлика от нас не е седнал да си гризе ноктите.

4.

Докато Нейбингър се питаше къде може да е командосът, капитан Майк Търкот кротко посрббваше кафе в столовата на борда на американския самолетоносач „Джордж Вашингтон“.

Дори през подметките на обувките Търкот беше в състояние да долови равномерните вибрации от двигателите на грамадния кораб. „Джордж Вашингтон“ беше най-модерният самолетоносач в американската флота — от клас „Нимиц“, с водоизместимост 100 000 тона — и в момента плуваше в южна посока със скорост от 30 възела, заобикаляйки бреговете на Етиопия.

Фактът, че самолетоносачът бе напуснал опасния и размирнен район на Персийския залив, само потвърждаваше думите на седналата до Майк Лиза Дънкан колко важна е предстоящата мисия. Присъствието на британски подполковник, само на три маси от тях, със затъкната в колана сламеножълта барета, посочваща принадлежността му към Британските специални ВВС, бе още един сигурен индикатор за сериозността на положението. Точно срещу подполковника се бе настанил американски майор с камуфлажна униформа и знаци на Специални части 160 или „нощните разузнавачи“, както бяха известни в армейските среди.

На всичко отгоре всеки момент щеше да започне инструктажът под ръководството на бивш съветски шпионин. Карол Костанов говореше с едва забележим акцент и очевидно бе прекарал доста време в тайните школи на КГБ преди края на студената война. Сега твърдеше, че е „специалист на свободна практика“, но как точно бе привлякъл вниманието на Комитета, оставаше пълна загадка за Търкот. Съдейки по луксозния костюм и ръчно изработените обувки на Костанов, беше станало с доста пари.

— Моля, започвайте, господин Костанов — подкани го Дънкан, след като и останалите заеха местата си.

Костанов намести очилата си, а Търкот се запита дали действително са му необходими, или ги е взел като елегантна добавка

към останалата част от изисканото си облекло, чиято цел несъмнено бе да впечатли присъстващите. Имаше мургава кожа, късо подстригана, прошарена коса и грижливо оформена брадичка.

— Преди броеви часове към мен се обърна представител на Комитета за изучаване следите от пребиваване на пришълци... — поде тържествено руснакът, но Дънкан му махна с ръка.

— Това го знаем — рече тя. — Твърдите, че ви е известно къде точно се намира скривалището с извънземни артефакти в Югозападна Етиопия, охранявано от група, наета от южноафрикански картел. И тъй като вече навлизаме в хеликоптерния обсег на този район, нямаме време за празни приказки. Всеки момент ще изпратим ударен отряд към мястото, така че побързайте с фактите.

Костанов прехапа устни и погледна навъсено жената, която си бе позволила да му говори така безцеремонно.

— Ах, фактите значи — повтори той леко подигравателно. — Вярно, не са изобилни, тъй че няма да загубя от скъпоценното ви време. Първо: преди разпадането на СССР работех в Тюратам — в Центъра за стратегически ракетни проучвания. Там също така бе разположен и щабът на Четвърти отдел на Министерството на вътрешните работи. Съдейки по онова, което пише напоследък в пресата, Четвърти отдел съответства по дейността си на вашия „Меджик-12“. За разлика от вас, ние нямахме късмет да открием толкова много и разнообразни артефакти. Разполагахме с останките на катастрофирал летателен съд с явно извънземен произход и това бе всичко.

Търкот се намести неспокойно. Спомни си скакалеца, който бе паднал от огромна височина в пустинята на Ню Мексико, и по бронята му нямаше и драскотина. Какво би могло да разруши летателния съд, намерен от руснаците?

— Що за кораб бе това? — попита Дънкан. — Скакалец?

— Не беше „скакалец“, както вие го наричате. По-голям, но и не от мащаба на кораба-майка. Беше сериозно пострадал. Нашите инженери работиха с реверсивни техники, но почти нямаха успех.

— Къде и кога открихте този съд? — попита Дънкан.

— През петдесет и осма, в Сибир. Изследванията показваха, че е пролежал там няколко хиляди години. Според мен руските власти съобщиха тъкмо сега за нашия кораб, за да успеят да прокарат свой

човек в управлението на Комитета. Истината е, че не можахме да получим колкото вие от тази находка.

— Дали корабът е бил аирлиански? — попита Дънкан.

— Доскоро нямахме възможност да установим принадлежността му. Но след като видях снимки на вашия кораб-майка, мога да кажа, че е изработен от същия черен метал, тъй че според мен е аирлиански.

Дънкан му даде знак да продължава.

— Независимо от неуспеха, съветското ръководство на изследователската секция бе уверено, че щом има един кораб, трябва да съществуват и други. Учените бяха категорични, че корабът не е пригоден за преодоляване на междузвездното пространство, следователно е бил транспортиран до тук. Аз бях член на групата, пред която бе поставена задачата да издири и други подобни съдове. — Руснакът се извърна към картата и включи лазерния показалец. — През 1988 по линия на КГБ получихме сведения, че са се натъкнали на странна находка тук, в Югозападна Етиопия. Придружавах групата от *Спецназ* — съветските специални части — добави Костанов, — която бе изпратена на разузнавателна мисия.

— И какво открихте? — нямаше търпение Дънкан.

— Така и не стигнахме до определения район. Бяхме нападнати от полувоенни формирования. Не разполагахме с въздушна подкрепа, нямахме и тежко въоръжение и бяхме принудени да отстъпим, тъй като противникът ни превъзхождаше в огнева мощ. Загинаха половината от хората ни, останалите, сред които бях и аз, се добрахме до брега и бяхме приборани от очакващата ни подводница.

— Полувоенни формирования? — обади се за първи път Търкот.

— Добре въоръжени, добре обучени, с кадърни ръководители. Също като нашите момчета, но бяха повече.

— Какви са били тези хора? — продължи Търкот.

— Не зная. Не носеха униформи, нито отличителни знаци. Повечето изглежда бяха наемници.

— Да се върнем на въпроса — прекъсна ги Дънкан. — Какво е имало в онзи район?

— Съдейки по информацията от КГБ, извънземно оръжие — обяви театрално Костанов.

Настъпи напрегнато мълчание. Въпросът с извънземните оръжия бе повдиган неведнъж от Комитета. След като стана ясно, че атомната

бомба е била разработена с помощта на подобно устройство, открито в подземията на Голямата пирамида, всички се питаха какви други разрушителни оръжия биха могли да притежават пришълците и къде ли може да са скрити. Разрушаването на биолобораторията в Дълси от „изстребител фу“, снабден с мощно лъчево устройство, показваше, че аирлианците са разполагали с оръжия, върху които не едно земно правителство би желало да сложи ръка. Оръжия, които ООН трябваше да задържи под контрол, преди да са попаднали у лица, с не дотам чисти намерения.

Не биваше да се забравят и сведенията за още по-мощни средства за поразяване, с чиято помощ — съдейки по информацията от стража — е бил разрушен и потопен цял един превърнал се в мит континент само защото там е била разположена главната база на аирлианците.

— По-конкретно — каза Дънкан.

— Не зная нищо по-конкретно — вдигна рамене Костанов. — Както вече ви казах, така и не стигнахме определения район. Това се случи в началото на 1989, а след това, предполагам на всички е известно, страната ни бе обхванала от безредици. Така и не успяхме да изпратим повторна експедиция. Сега вече знаете колкото и аз. Предадох координатите на хората от вашето разузнаване, предполагам, че вече разполагат с карта на района.

Дънкан даде знак на една жена в светлозелена униформа, седнала до стената. Жената се надигна и кимна на аудиторията.

— Кодовото ми име е Зандра — представи се тя. — Аз съм от ЦРУ. — Тя включи дистанционното и на екрана се появи сателитна снимка. — Североизточна Африка — ориентира ги Зандра и увеличи мащаба. — Югозападна Етиопия, близо до границата с Кения и Судан. Крайно негостоприемен район. Слабо заселен, почти неизследван.

Търкот кимна. Типично за аирлианците, помисли си той, които предпочитаха подобни места, за да крият снаряжението си — Антарктида, пустинята в Невада, Великденските острови. Все труднодостъпни райони, където хората трябваше да се борят със суровата природа, за да оцеляват.

— Най-забележителната географска особеност на терена в тази част на света е Голямата цепнатина, която започва в Южна Турция, пресича Сирия и минава между Израел и Йордания, по дъното на

Мъртво море — крайбрежието му е най-ниската точка върху земната суша. По-нататък оформя коритото на Червено море и се раздвоява в Адения залив. Единият ръкав продължава към Индийския океан, а вторият навлиза навътре в африканския континент, към Афарския триъгълник. Най-ниската точка на Африка, Данакилската падина, където е и нашата крайна цел, е точно по протежение на цепнатината. От тук Голямата цепнатина продължава право на юг, разширява се при езерото Виктория — второто по големина сладководно езеро в целия свят — преди да завърши във вътрешността на Мозамбик.

Ново щракване и на екрана се появи малко светещо квадратче в центъра на дълбока долина, през която преминаваше река, а наоколо се издигаха високи планини. На следващото изображение вече се виждаше ясно, че квадратчето е ограден участък на брега на реката. Растителността бе съвсем оскъдна.

— Това е вашата цел. Според официалните документи, парцелът принадлежи на корпорацията „Тера-Лел“, с щаб-квартира Кейптаун, Южна Африка, и е обявен като рудодобивен участък. Построен е преди шестнадесет години. Прегледахме сателитните снимки, но така и не открихме превозни средства със суровини да напускат мястото. Достъпът до там е предимно по въздуха — със самолет или хеликоптер, тъй като тридневното пътуване през пресечената местност е доста рисковано. Още един, не по-малко интересен факт: проверихме с какво точно се занимава компанията „Тера-Лел“. Единственият вид минни разработки, ако можем така да ги наречем, са били свързани с изпращането на наемници в Ангола, за да нападат поселищата край диамантените мини. Основният бизнес на „Тера-Лел“ е търговията с оръжие, говори се, че от идването на Мандела на власт този бизнес процъфтявал добре.

Зандра включи лазерния показалец.

— Това тук е летищната площадка на лагера. Тази сграда — тя освети една триетажна постройка — вероятно е хангар, в който държат айрлианския съд. Това са казармите за наемниците. На това, това, това и това място са разположени установки за изстрелване на противосамолетни ракети. Разполагат също и с бронирани машини. — Зандра се усмихна мрачно на аудиторията. — Всичко това е доста повече от мерките за сигурност при охраната на обикновен миньорски лагер.

— Добре де, какво им е пречело досега да прехвърлят това, което са намерили, в Южна Африка? — попита Дънкан.

— Не знаем — призна Зандра. — Може би не са в състояние да го преместят. Или се боят от нестабилната политическа обстановка в ЮАР. Все пак, от Комитета направиха дипломатичен опит да получат официално разрешение от южноафриканското правителство за достъп до лагера.

— И съдейки по силите, с които разполагаме на самолетоносача, отговорът е бил отрицателен — кимна Дънкан.

— С други думи — те знаят, че идваме — заключи Търкот.

— Най-вероятно — потвърди Зандра.

— Дявол да го вземе — избухна майорът от британските части. — А какво мисли етиопското правителство?

— Какво да мисли? — отвърна с въпрос Зандра и отговорът бе повече от ясен.

Дънкан погледна към англичанина.

— И тъй, полковник Спиърсън, какъв е планът?

Спиърсън се надигна и отиде при стената с картите.

— Първо, нека майор О'Калахан ни каже кога можем да вдигнем машините.

О'Калахан стана и посочи с ръка картата.

— Движим се с максимална скорост, което означава, че след около четиридесет километра ще можем да изпратим самолети с достатъчно гориво, за да кръжат петнадесет минути над района и сетне да се върнат обратно. Да речем, по-малко от час.

Спиърсън кимна мрачно и Търкот вече се досещаше за причината за недоволството му. Скоро щеше да се зазори, а хората от специалните части винаги предпочитаха да използват прикритието на мрака за своите операции.

Спиърсън се покашля, за да привлече вниманието им.

— Вече сме вдигнали един АУАКС^[1], за да следи крайбрежието. Той ще ни изпраща информация за всички полети в района и ще координира движението на нашите хеликоптери и самолетното прикритие. Аз поемам командването на наземните сили. Ще бъда на борда на вертолет МХ-60 до началото на щурма. Веднага след това ще пристигна в района на нападението. Атаката, според плана, се състои от четири фази. Първа фаза включва парашутен десант върху сградата,

където, според данните от разузнаването, е разположен извънземният съд. От тази група се очаква да ни осигури плацдарм. Фаза две е обстрел с антирадарни ракети от флотски изстребители по ракетните установки в лагера. Във фаза три пристига останалата част от специалното подразделение, поддържано от вертолетните картечници. И фаза четири е завладяване на лагера и унищожаване на съпротивата с всички средства. — Спиърсън огледа наперено залата. — Въпроси?

— Как ще се извърши десантът? — попита Търкот. — От голяма височина?

— Да — кимна англичанинът, познал в събеседника си специалист. При височинните скокове парашутистите отваряха незабавно миниатюрните куполи на парашутите си, които оставаха невидими за радарите на противника, а самолетите се отдалечаваха незабелязано, без да навлизат в опасния обсег.

— В такъв случай, бих искал да ме включите в групата.

— Чудесно — кимна Спиърсън.

— Е, добре... — надигна се Дънкан, но полковникът я прекъсна.

— Сега аз имам няколко въпроса. Какво ще стане, ако хората от „Тера-Лел“ наистина разполагат с извънземни оръжия?

— Нали затова отиваме там? — отвърна Дънкан.

— За друго питам. Дали няма да ги употребят срещу нас? — Спиърсън изглеждаше загрижен.

— Съмняваме се, че са имали някакъв конкретен напредък в тази насока — притече се на помощ Зандра. — От известно време ги държим под наблюдение. Хора като тях едва ли щяха да пропуснат случая да излязат с толкова ценна стока на международния оръжеен пазар.

— Какви са инструкциите за действие? — обърна се Спиърсън към Дънкан.

— Ако срещнете съпротива, използвайте цялата налична сила за нейното потушаване — отвърна безстрастно тя. — Дадохме им възможност да си сътрудничат с нас, но те отказаха. Съветът за безопасност на ООН смята, че това е точно една от ситуациите, в които трябва да проявим решителност, ако не искаме образци на аирлианско оръжие да попаднат на неподходящо място.

— Разбрано — кимна като дисциплиниран войн Спиърсън. — Е, време е да се приготвяме.

Търкот стана и последва полковника.

— Майк? — спря го Лиза Дънкан.

— Да? — той я погледна учудено. За първи път се обръщаше към него с малко име.

— Пази се.

Търкот се усмихна, после се сети нещо.

— Знаеше ли за аирлианския кораб, който са намерили руснаците?

— Не.

— Жалко. Всъщност, това сега едва ли има значение. Добре де, ще се пазя. Обещавам ти да се навеждам, когато видя куршум.

— И не само тогава — погледна го разтревожено Дънкан.

Търкот спря. Известно време двамата се гледаха мълчаливо.

— Добре — кимна неловко накрая. — Трябва да вървя.

— Ще се видим в лагера — рече Дънкан.

Търкот се обърна и изкачи металната стълба до палубата. Духаше лек, приятен ветреца, наблизко десантната група вече се беше събрала и преглеждаше снаряжението. Всички носеха прибори за нощно виждане и стъклата им хвърляха червеникави отражения.

Към него се доближи неясна фигура.

— Ти ли си Търкот?

— Да.

— А аз — Ридли. Командир на парашутния десант. Двайсет и първи, САС^[2]. Казаха ми, че идваш с нас?

— Вярно е.

— Сигурно знаеш какво правиш. Скачаш последен и ако вземеш да ни се пречкаш, ще ти тегля куршума, пък после нека ми е мъчно. Разбрано?

— Разбрано.

— Търкот — промърмори Ридли. — Мирише на нещо френско.

— Аз съм канук — произнесе Търкот. Бяха спрели пред входния отсек на един товарен С-2.

Ридли му подаде парашута.

— Лично съм го сгъвал. Какво, по дяволите, е канук?

— Пофренчен индианец. Родом съм от Мейн. Там има много гори — той се зае да си нагласява парашута. Не беше притеснен от поведението на Ридли, прекарал бе по-голямата част от живота си сред

подобни типове. Освен това знаеше, че момчетата от САС са превъзходни специалисти, на които може да се разчита в труден момент.

Скоро бяха готови и се качиха в самолета. С-2 бе най-големият самолет на борда на „Вашингтон“. Обикновено се използваше за прехвърляне на персонала до брега и обратно, но сега в товарния отсек се бяха разположили шестнадесет тежковъоръжени парашутисти, притиснати плътно един към друг.

Облърна го познатата миризма на изгорял керосин, която му напомни за други подобни операции. Задната рампа се вдигна и самолетът започна да рулира към позиция за излитане. Шумът от двигателите рязко се усили и металният под затрептя. Търкот усети движението, след минутка сякаш увиснаха в безтегловност и после започнаха да набират височина, следвани от ято хеликоптери.

— Десет минути! — обяви командирът на отряда в ларингофона и гласът му отекна дрезгаво в слушалките на останалите.

Търкот прегледа отново снаряжението си. Беше единственият с единичен парашут. Всички останали бяха разпределени на двойки — по двама на парашут, привързани с общи ремъци. Търкот виждаше за първи път подобна система да се използва за военни цели. Обикновено парашутите с двойни ремъци се прилагаха при обучение на новациите.

— Шест минути — прошептя гласът на командира. — Сложете си кислородните маски и включете навигационните лампички.

Търкот отвори крана на малката бутилка, прикачена към гърдите му. После плъзна пръст по тилната част на шлема и включи миниатюрната крушка отгоре.

— Разхерметизиране! — обяви първият пилот.

В задната част на самолета се появи тъмна цепнатина, която бързо започна да се разширява. Търкот преглътна и тъпанчетата му изпукаха болезнено.

— Готови! — рече командирът. Беше застанал на ръба на рампата и гледаше към черното небе под тях.

Търкот знаеше, че летят на двадесет и две хиляди метра над лагера и не би трябвало да бъдат засечени от наземните радары на ракетните установки.

— Скок! — извика командирът и тялото му се изгуби от погледите им. Останалите го последваха на двойки, със синхронизирани движения. Търкот се отдели последен от рампата и веднага разтвори ръце и крака, за да стабилизира полета си.

Преброи до три и дръпна въженцето. Парашутът разцъфна над главата му. Погледна надолу и бързо преброи осем светеци точки. Намести кормилните въженца и ги последва, докато всички се носеха към целта. От лагера ги дяляха близо десет километра в хоризонтална посока и това означаваше, че парашутите известно време щяха да действат като делтапланери. Хората от САС бяха екипирани с най-доброто и доказателство за това бе удивително лесният начин, по който се управляваше парашутът му. Имаше и малък резервен, но поне засега не изглеждаше, че ще потрябва. Трябваше само да лети след другите и — както го посъветва Ридли — да не им се мотае из краката.

Почувства студ, за първи път, откакто бе напуснал Великденския остров. На девет-десет хиляди метра височина въздухът бе силно разреден и температурите бяха смразяващо ниски. Отново погледна надолу и се увери, че вижда добре навигационните лампички на останалите парашутисти. Провери висотомера: седем хиляди метра.

На петдесет километра зад тях първата вълна от атакуващи летателни апарати вече се носеше към целта. Четири АХ-6, известни като „птички“, оформяха авангарда. АХ-6 са едни от най-бързите хеликоптери в света, при това с максимално обезшумени двигатели. Двамата пилоти носеха прибори за нощно виждане и използваха инфрачервени радарно-локационни системи за ориентиране в нощна обстановка.

Двете „птички“ бяха въоръжени със 7,62-милиметрови миникарточници и сдвоени 2,75-инчови ракетни установки. На задните седалки се бяха настанили снайперисти от САС, готови да окажат допълнителна огнева поддръжка.

На десет километра зад „птичките“ летяха четири щурмови хеликоптера „Апачи“. Освен 30-милиметровите карточници, монтирани на носа, страничните им ракетеносители бяха заредени до последното гнездо с ракети „Хелфайър“. „Апачите“ бяха следвани от група хеликоптери „Блекхоук“, на един от които се намираше и

полковник Спиърсън. Те пренасяха основната пехотна сила от 96 десантчици.

Ударната ескадрила от „Вашингтон“ се намираше на далеч по-голяма височина. Тя включваше няколко Ф-4 „Дива катерица“, предназначени за потушаване зенитната съпротива на противника, и Ф-18 „Томкетс“, съоръжени с лазернонасочвани бомби. Над всичко това кръжеше самолетът от типа АУАКС, координиращ движението на цялата тази въздушна флотилия.

Настанена непосредствено до полковник Спиърсън, Лиза Дънкан изглеждаше относително спокойна. Беше свикнала да запазва самообладание в подобни рискови моменти и този случай не стана изключение. Даваше си сметка за всички произтичащи опасности, както и че групата им можеше да е единствената и последна надежда за оцеляване на човечеството. И все пак я безпокоеше въпросът колцина от хората край нея щяха да загинат. Заслуша се в откъслечните реплики на пилота и мислите неусетно я отведоха към Майк Търкот.

Търкот вече знаеше за какво служат двойните ремъци на парашута. Човекът отзад управляваше полета, ръцете на другия бяха свободни и той оглеждаше местността долу през инфрачервения мерник на своя автомат, готов при нужда да открие огън.

Търкот провери висотомера и светещите цифри му посочиха, че току-що са прекосили бариерата на трите хиляди метра. Вече се различаваха отделни контури на местността. От двете страни имаше планини, някои върхове стърчаха над него. Търкот си спомни за инструктажа на Зандра — предстоеше да се спуснат в най-ниската точка на Африка, на триста и шестдесет метра под морското равнище.

Той смъкна кислородната маска и пое свежия, нощен въздух. Разполагаше с малко време да подреди мислите си, а все още имаше нещо от инструктажа, което не му даваше мира: защо Зандра се бе впускала в толкова подробности, когато им разказа за Голямата цепнатина? Като човек с немалък опит, той знаеше, че нищо в подобна ситуация не може да е случайно. Въпреки мрака и ограничените възможности на прибора за нощно виждане, гледката под него беше забележителна. Хоризонтът се криеше зад начупената линия на планински вериги, които затваряха в плътен кордон долината.

Десантната формация промени плавно посоката си, извивайки наляво и Търкот бе принуден да се върне към действителността. Дръпна лявото кормилно въженце и последва веригата от светещи лампички.

На около петдесет метра над покрива на сградата парашутистите се разпръснаха. Търкот знаеше, че горе сигурно ще има часови, но дали ще гледат към небето? Един от снайперистите откри огън, а друг докладваше за резултата.

— Първи часови долу.

— Втори свален.

— Група едно се приземи.

Това означаваше, че първите двама парашутисти са вече на покрива, без да е вдигната тревога. Търкот отмести нагоре очилата и се прицели с крака в центъра на покрива. Вече виждаше, че хората долу прибират парашутите си.

Той дръпна рязко и двете въженца и „удари спирачки“ само на метър над покрива. Краката му опряха в равната повърхност и той веднага се освободи от ремъците, преди още куполът да се е свил напълно. Извъртя се и се огледа, стиснал готовия за стрелба МП-5. Зърна няколко тела — трупове на застреляните часови.

— Говори Ридли. Отрядът се приземи без съпротива — докладва командирът на парашутната група по радиото.

— Въздушната поддръжка пристига — чу се гласът на полковник Спиърсън.

Ф-4 „Дива катерица“ е единственият вариант на някога прочутия Ф-4 „Фантом“, все още на въоръжение във ВВС на САЩ. Възлагаше му се една строго определена задача — да унищожава противниковите радарни и противовъздушни системи.

По заповед на Спиърсън двете „катерици“ приближиха от източна посока с максимално висока скорост. Лагерният радар ги засече и прехвана още щом навлязоха в обсега му, което беше и целта им. От крилата на самолетите се отделиха по няколко ракети „Шрайк“, „АГМ-78“ и „Тейсит Рейнбоу“ — мъгляви названия на самонасочващи се бомби, които улавят радарните лъчи и ги следват право до първоизточника им.

Пилотите на „катериците“ извършиха рязка маневра и вече се носеха в обратна посока, когато ракетите им поразиха целите. Всички противовъздушни системи на лагера бяха унищожени с един точен удар.

А втората десантна вълна вече приближаваше.

Сапъорите от парашутната група приключиха с разполагането на взривните устройства на покрива — четири различни заряда, поставени на равни разстояния. Детониращият шнур беше опънат и сега се чакаше само командата.

Малко след като от изток се дочу приглушеният шум на хеликоптерите, полковник Спиърсън даде заповед за откриване на огън. Едновременно проехтяха четири гърмежа, ноцта се озари от ярки блясъци, а парашутистите вече скачаха през четирите отвора в покрива.

Търкот спря за миг и се послуша. Откъм най-далечния отвор долетя безредна автоматична стрелба. Затича се натам. Дупката имаше неравни краища, със стърчащи изкривени арматурни жезла. Той надникна долу. Четиримата парашутисти бяха проснати неподвижно на пода.

Търкот извади една заслепяваща граната от паласката, пусна я през отвора, преброи до три, чу гърма и я последва, откривайки огън още преди да се е ударил в земята. Приземи се върху тялото на един от парашутистите и се претърколи надясно. Къс трасиращ откос проряза стената над него.

Търкот отвърна със стрелба на сляпо, в посоката откъдето бе долетял откосът. Долови металическо щракване от смяна на пълнител и тъкмо се готвеше да скочи, когато замръзна неподвижно. Беше видял огледалото на отсрещната стена. Ето как бяха загинали четиримата парашутисти. Който и да беше противникът, криеше се в другата посока и използваше огледалото, за да се прицелва. Търкот стреля и огледалото се разлетя на хиляди парченца. Сега вече бяха наравно.

В мрака едва се различаваха очертанията на масивно бюро. Достатъчно масивно, за да скрие врага от куршумите му. Тъкмо се чудеше какво да предприеме, когато от бюрото към него се изтърколи малка черна топка. Граната, помисли си Търкот и реагира

мълниеносно. Изправи се, скочи във въздуха над бюрото и в същия миг откри автоматичен огън. Чак тогава си даде сметка, че са го измамили. Не беше бомба — бюрото бе твърде слаба преграда за нея. Отдолу го посрещнаха с нов дъжд от трасиращи куршуми. Тялото му се блъсна в стената и в мига, когато падаше долу, ударникът на автомата щракна напразно. Патроните бяха свършили. Търкот захвърли ненужния автомат, извади пистолета и се огледа. Спасиха го очилата за нощно виждане, другият още се подаваше, когато Търкот натисна спусъка и го простреля в гърдите.

Едва сега се изправи и се заслуша в репликите в шлемофона, които си разменяха останалите парашутисти. Все още никой не беше открил аирлианския кораб. Търкот докладва за местоположението си и ситуацията, сетне доближи единствената врата и я отвори.

Далечният край на дългия коридор бе ярко озарен от прожектора на кръжация отвън АХ-6. Търкот виждаше ясно увисналите на ремъци снайперисти, както и ярките точки на лазерните мерници, които играеха по стените на коридора. Той задейства миниатюрния инфрачервен предавател върху шлема си, за да го идентифицират като „свой“.

На височина хиляда и петстотин метра полковник Спийърсън дирижираше атаката с помощта на пет различни радиопредавателя. Парашутистите вече бяха проникнали в централната сграда. „Птичките“ се носеха из райони на лагера, търсейки противникови цели. Той се извърна към Дънкан.

— Сега вече ще се реши — всичко или нищо.

— Започвайте.

Спийърсън си пое въздух и даде заповед за начало на основната атака.

Търкот изрита вратата при разклонението на коридора, стиснал презаредения автомат с лявата си ръка. Видя двама стрелци, облечени с камуфлажни униформи, обърнати с гръб към него, и ги повали с кратък откос.

— Който е смел, побеждава! — извика той девиза на САС, докато се прокрадваше по коридора. Зад ъгъла се натъкна на четирима парашутисти, които бяха заели позиции край затворена врата. Единият от тях бе пъхнал дулото на автомата си в процепа на вратата и пускаше откъслечни откоси, за да държи противника вътре в напрежение. От другата страна на коридора се зададе Ридли, придружен от още хора. Търкот се облегна на стената и остави на професионалистите да си вършат работата по почистването на сградата.

„Птичките“ също се спускаха надолу покрай етажите на сградата, изпреварвайки хората от САС с едно ниво. Снайперистите поваляха всичко, което се движи, а пилотите използваха за същото миникартечниците. На противниковите войници в сградата не оставаше друго, освен да лежат неподвижно, под постоянния дъжд от куршуми.

Други две „птички“ обстрелваха казармите в далечния край на площадката. Зад една от сградите неочаквано се появи първата бронирана кола и хеликоптерите съсредоточиха огъня си върху нея.

В този момент се появиха четирите „Апачи“ и посрещнаха бронираната кола със залп от ракети „Хелфайър“. Още първите две попаднаха в целта и автомобилът избухна в пламъци.

Две САМ-2 — изстрелвани от рамо ракети „земя-въздух“ с топлинно насочване и следователно неуловими за „катериците“ — се врязаха в корпуса на един от „Апачите“. След секунди машината се превърна в ярко огнено кълбо.

— Мама му стара! — изруга полковник Спийърсън, когато забеляза, че един от хеликоптерите е изчезнал от екраните и чу виковете на сваления пилот, преди връзката да бъде прекъсната. Той нареди на пилотите от Ф-18 да маркират с лазерен показалец подвижните мишени, за да бъдат засечени от самонасочващите се бомби на изстребителите.

Лиза Дънкан седеше неподвижно, загледана в угасналата зелена точка на екрана. Знаеше какво означава това — двама мъртви пилоти.

— Време е да се приземим — рече тя на Спиърсън, който я погледна навъсено, сякаш бе готов да спори, но после промени мнението си.

Възползвайки се от предимството на изненадата, по-добрата си подготовка и подходящото въоръжение, парашутистите вече приключваха със съпротивата в сградата. Търкот ги следваше по етажите, докато лично не се увери, че сградата е чиста, с изключение на онова, което се криеше зад яките стоманени врати на приземния етаж.

Една от „птичките“ бе поразена от картечен огън и опита аварийно кацане. В мига, когато корпусът ѝ се удари в земята, екипажът ѝ, състоящ се от четирима души, изскочи навън и бе въвлечен в наземната престрелка.

Пилотите от останалите хеликоптери продължаваха стрелбата, за да попречат на нови контраудари с преносими противосамолетни ракети. Огромният разход на муниции заплашваше скоро да ги остави без никакви резерви.

Приближи се ято Ф-18 и свръхточните им бомби, следващи невидимите лазерни показалци, нанесоха ужасяващи поражения. Ефектът бе потресаващ.

— Една минута! — обяви пилотът.

Полковник Спиърсън включи микрофона.

— Свалете ни с първата вълна! — нареди той. Пилотът погледна през рамо към Дънкан и тя кимна. „Блекхоук“ се наклони надолу, право към експлозиите, които озаряваха долината.

Малко след това хеликоптерът докосна земята и Дънкан скочи от рампата, следвайки Спиърсън. Почти веднага машината се вдигна право нагоре.

— Как са хората вътре? — извика тя.

Спиърсън притискаше с ръка слушалките, за да изолира рева на двигателите.

— Слизат в мазето. Понесли са малки загуби, но сградата е прочистена.

Търкот и Ридли огледаха стоманената врата. Командирът се обърна и махна с ръка на един от сапъорите.

— Хайде, момче, разкарай това нещо от пътя ми!

Сапъорът смъкна тежката раница от гърба си и извади отвътре черен, конусообразен предмет, дълъг около метър. Прилепи основата му към долния край на металната врата и се зае да развива детониращия шнур.

— Всички да се скрият! — нареди сапъорът и парашутистите не чакаха втора подкана.

Битката на повърхността почти бе приключила, разпокъсаните отряди на наемниците бяха обградени и войниците един по един се предаваха. Хората на Спиърсън ги проверяваха, търсейки учените, които бяха работили в района.

Междувременно Спиърсън прослушваше честотата на парашутистите в сградата и вече знаеше, че се готвят да взривят стоманената врата.

— Още са в мазето — подметна той на Дънкан.

— Ами да слезем при тях — предложи тя.

— Хубаво. Успокой се — твоят човек е жив и здрав.

Единствената реакция бе, че Дънкан едва забележимо забави крачка.

От експлозията Търкот почувства ужасна болка в главата, а дробовете му се напълниха с прахоляк. Първи в отвора нахлуха сапъорите, които предвидливо носеха газови маски.

Търкот с мъка овладя нетърпението си. Не беше екипиран да е сред първите. В този момент се появиха Спиърсън и Дънкан.

— Това трябва да е — рече им той.

— Да изчакаме хората ми да огледат вътре — отвърна Спиърсън.

— Аха — кимна неохотно Дънкан и се обърна към Търкот. — Добре ли си?

— Май вече съм прекалено стар за подобни игри — оплака се той и забеляза, че Спиърсън се ухили.

Минутите се нижеха бавно. Най-сетне, след около половин час чакане, отвътре се показва покритият с прах майор Ридли. Той смъкна газовата си маска и избърса очи.

— Открихте ли някой от учените? — попита го Дънкан.

Ридли изглеждаше леко объркан.

— Учени ли? Там всички са мъртви. До един.

— Как? — попита изненадано Спиърсън.

Ридли сви рамене, но очевидно мислите му бяха другаде.

— От газ, най-вероятно. Сигурно е бил пуснат веднага, щом са подали сигнал за тревога. Това е била задачата на наемниците — да ни забавят, докато отровният газ си свърши работата. Нещастниците са се оказали в капан — като опитни мишки. Изглежда не са им позволявали да се показват много-много навън. Нищо чудно да са живели вътре с години. Видяхме много тунели, пълни с припаси. Жилищни помещения. Столова... Ей такива работи...

— А открихте ли аирлианския артефакт? — попита Търкот.

— Артефакт ли? — повтори Ридли и се разсмя, а в гласа му се долови маниакална нотка. — О, да, сър, долу е пълно с артефакти. — Той се плъсна в една кресло. — Но най-добре сами да ги разгледате.

Спиърсън ги поведе в тунела. Беше дълъг, с бетонни стени и на стотина метра по-навътре правеше остър завой. Ридли се оказа прав за запасите. Имаше множество странични тунели, натъпкани с екипировка и припаси. Някои от тунелите бяха предназначени за обитаване и хранене. Пред всяка врата стоеше по един пост от САС и докладваше на полковника, че вътре няма живи обитатели.

Тук-там се срещаха и мъртъвци, покосени, където ги бе застигнал отровният газ. Каквото и да бяха използвали от „Тера-Лел“, ефектът му е бил светкавичен и смъртоносен. И най-вече краткотраен, тъй като в тунелите нямаше и следа от него. Търкот забеляза, че лицата на умъртвените са изкривени в мъчителни гримаси, а телата им бяха сгърчени от конвулсии — явно смъртта им не е била от леките.

Тримата заобиколиха поредния ъгъл и спряха изненадани. Широкият коридор завършваше с просторна подземна пещера, дълга най-малко петстотин метра и висока стотина. Пещерата бе издълбана в твърда, вулканична скала. Подът ѝ се спускаше надолу под ъгъл от тридесетина градуса. Към средата на галерията водеше тъмна, гумирана пътека, а успоредно на нея бе прокаран теснолинеен железен път.

— Майко мила! — прошепна удивено Спиърсън.

— Вижте — Дънкан посочи надясно. От пода право нагоре се издигаше черна каменна колона — като пръст, сочещ в опушения таван. Беше висока около три метра и широка половин, а по гладката ѝ полирана повърхност се виждаха рунически надписи.

— Дано там не пише: „Преминаването забранено“ — промърмори Търкот.

Един сержант от САС стоеше пред миниатюрното локомотивче с прикачен към него открит пасажерски вагон. Той отдаде чест на Спиърсън.

— Сър, вече слизахме долу с капитана — сержантът посочи с пръст през рамо към центъра на залата, накъдето водеха релсите и редица от ярки неонов светлини. — Оставих на пост едно отделение. — Сержантът преглътна смутено. — За първи път виждам такова нещо, сър.

— Е, тогава да отидем и ние да го видим — предложи Спиърсън и се качи във вагончето.

Търкот и Дънкан го последваха, а сержантът седна в локомотивчето и премести ръчката напред. Влакчето се разтърси и пое бавно надолу. Не след дълго стените от всички страни се изгубиха от погледа им и мракът се разсейваше само от бледата светлина на неоновите лампи. Температурата започна да се понижава и Търкот неволно вдигна яката на якето си, а Дънкан се притисна към него. Струваше му се, че е нищожна прашинка, зареяна из космоса. Погледна назад през рамо и видя, че платформата, от която се бяха качили на влакчето, е отдалечена на повече от километър разстояние. Съдейки по шума, пътуваха най-малко с двадесет и пет километра в час, но единственото усещане за движение идеше от смяната на стълбовете с неонов светлини край линията.

След още пет минути отпред се появи червеникаво сияние. В началото беше само като тънка нишка на хоризонта, но когато се приближиха, забелязаха, че линията се разширява. Беше разположена перпендикулярно на посоката, в която се движеха. Търкот нямаше никаква представа на каква дълбочина се намират, но откри, че започва да му става топло, а по челото му неусетно бяха избили капчици пот.

Той погледна надолу и забеляза, че подът на пещерата е идеално гладък. Беше надниквал във Втори хангар на Зона 51, където се намираще корабът-майка, но онази пещера изглеждаше като помалкото братче на тази. Не можеше да си представи що за техника е била необходима, за да се изкопае подземна галерия с подобни чудовищни размери. „И какво ли е предназначението ѝ?“ — зачуди се той. Точно отпред имаше голяма цепнатина, разделяща пода на пещерата, и отвътре бликаше червеното сияние. Търкот зърна няколко по-дребни светлинки — прожекторите на десантчиците, които ги очакваха в другия край на линията. Виждаше се и далечният край на цепнатината — на пет-шестстотин метра по-нататък, но не и онова, което я изпълваше, защото платформата бе разположена на стотина метра от ръба ѝ.

— Сър! — кимна един от войниците на полковник Спийърсън и подаде ръка на Дънкан.

Продължиха пешком към ръба на цепнатината и спряха там, където гладкият каменен под рязко извиваше надолу. Дънкан възкликна уплашено, а Търкот почувства, че сърцето му замира, когато надникна отвъд ръба. Цепнатината нямаше дъно или поне не можеше да го видят, а вътрешността ѝ бе изпълнена с червено зарево, което сякаш извираше право от земните недра. Търкот усети, че в лицето го лъхва жегата, примесена с остър мирис на химически изпарения.

— Как мислите, каква е дълбочината? — попита Спийърсън.

— В момента сме поне на дванадесет километра под морското равнище — прецени Дънкан. — Ако червеното сияние е породено от разцепление в повърхността Мохоровичич^[3].

— В кое? — прекъсна я Спийърсън.

— Линията между кората и мантията на планетата... В такъв случай магмата е само на тридесетина километра под нас и тя е причината за горещината.

— Иисусе — промърмори уплашено Търкот.

— Вижте там — извика полковник Спиърсън и те с мъка откъснаха очи от невероятната гледка на пламтящите вътрешности на Земята. Вдясно, на около двеста метра, се виждаха три извити стълба, които пресичаха бездната и опираха в отсрещния край. Точно в средата, окачена на дебели кабели, се поклащаше голяма, озарена в яркочервено, многофасетъчна сфера с диаметър около пет метра.

Тръгнаха по края на цепнатината, докато се изравниха със стълбовете, на които бе закачена сферата. Основата на всеки от тях се забиваше на няколко стъпки под ръба. Търкот и друг път бе виждал черния метал, от който бяха направени стълбовете.

— Това е аирлианско изделие — промърмори той. — Същият материал, от който е изработен и корабът-майка. Казват, че бил невероятно здрав.

— Но какво е онова там, дявол го взел? — Спиърсън посочи рубинената сфера. Трудно беше да се определи дали цветът ѝ бе такъв, или само отразяваше заревото.

Дънкан не отговори. Спря малко по-нататък, където се издигаха няколко статива с напълно земен произход. Очевидно са били използвани от учените от „Тера-Лел“ по време на изследванията. Но сред тях имаше и една конзола, която напомни на Търкот за контролното табло в един от скакалците.

— Това също е аирлианско — рече той и се наведе над таблото.

Повърхността му беше идеално гладка, ако се изключеха гравираниите рунически надписи. Търкот предполагаше, че веднъж включи ли се таблото, отгоре ще се появят нови надписи, които ще указват предназначението на различните контролни прибори. Съжали, че Нейбингър не е с тях, за да ги прегледа.

— Това — рече замислено Дънкан, сочейки таблото — най-вероятно управлява *онова* — тя посочи рубинената сфера.

— А цепнатината каква роля играе? — попита Спиърсън.

— Не съм съвсем сигурна — отвърна замислено Дънкан, втренчила поглед в разлома, — но имам чувството, че е нейно дело. — Тя долепи длани и бавно раздалечи ръцете си.

— Сферата е пробила цепнатината? — попита смаяно Спиърсън.

— Все нещо трябва да я е причинило — сви рамене Дънкан. — Едва ли има естествен произход. Пък и вече знаем, че аирлианците са разполагали с технологии, които далеч надхвърлят скромните ни

представи. Във всеки случай, вече е ясно защо хората от „Тера-Лел“ не са преместили артефактите в ЮАР.

— Защото просто не са могли — съгласи се Търкот. — Спомнете си колко време е било нужно на учените в Невада, за да пробият отвор в метала на кораба-майка.

— Южноафриканците явно са били доста уплашени от това, с което са се занимавали... — рече Дънкан.

— Уплашени. Защо? — зачуди се Спиърсън.

— Защото иначе нямаше да убият всичките си учени — съгласи се Търкот. — Онези, с които се спречкахме горе, бяха само наемници. Обзалагам се, че не знаят нищо за опитите, които са се провеждали в пещерата.

Спиърсън се огледа смутено.

— А тя... защо според вас е там? Над цепнатината?

— Може би поглъща топлинна енергия? — подметна Търкот.

Дънкан сякаш не го чу.

— Мисля, че се досещам какво е предназначението на сферата. Смятам също, че южноафриканците са го знаели. В края на краищата, разполагали са с шестнадесет години преднина. Нищо чудно, че ги е изплашила.

— И какво според теб е сферата? — попита Търкот.

Дънкан не откъсваше поглед от рубиненото кълбо, увиснало над кипящия ад.

— Машината на Страшния съд, нагласена да разруши планетата.

[1] AWACS (Airborne Warning and Control System) — Самолетна система за далечно радио-локационно откриване. — Б.пр. ↑

[2] Специални въздушни десантни части. — Б.ред. ↑

[3] Повърхност на Мохоровичич — границата между земната кора и мантията на Земята, описана през 1909 г. от югославския сеизмолог А. Мохорвичич (1857–1936). — Б.пр. ↑

5.

Командният център на Комитета за изучаване следите от пребиваване на пришълци (или съкратено КИСПП) на Великденския остров се разполагаше в четири свързани помежду си фургона, докарани от материка с помощта на товарен самолет С-8. Два от фургоните бяха запазили първоначалното си предназначение да поддържат постоянна връзка между КИСПП на Великденския остров и централата в Ню Йорк. Покрай стените на другите два бяха подредени компютърни монитори и сега там работеха операторите от Комитета.

Питър Нейбингър бе прекарал не един час в командния център. Тук имаше постоянна телевизионна връзка с пещерата под вулканичното езеро, където се намираше стражът. Всеки път, когато погледът му спираше върху изображението на стража на някой от екраните, по гърба му пробягваха тръпки. Вече няколко пъти бе слизал в пещерата, но опитите да възстанови телепатичния контакт се оказваха напразни.

Днес обаче дойде по друга причина в командния център. Директорът на островния Комитет го бе поканил на среща с главния секретар от централата в Ню Йорк.

Нейбингър не можеше да понася видеоконференциите. Толкова неестествено бе да седиш пред един монитор, на който се виждат другите участници, и да зяпаш в миниатюрната камера над него.

Вече знаеше поне една от причините да бъде поканен. Гънфилд Гронад, директорът на островния Комитет, бе изпаднал в немилост пред центъра заради поредицата от гафове — например изгубената телепатична връзка със стража, липсата на свежа информация за находките в пещерата и общия безпорядък в лагера. Нейбингър изпитваше известно съжаление към младия норвежец, провалил се съвсем не по своя вина.

За Гънфилд допълнителен смут всяваше и присъствието на Питър Стърлинг на екрана на компютъра пред тях. Стърлинг беше главният пълномощник на КИСПП. Доскоро генерален секретар на

НАТО, той бе прехвърлен от Съвета за безопасност на новата длъжност, за да координира действията на различните инстанции. Стърлинг бе човек с желязна ръка и в последно време се радваше на значително внимание от страна на медиите. Не скриваше привързаността си към прогресивистите и смяташе, че работата трябва да се свърши бързо и с много ентузиазъм.

Нейбингър огледа и другите присъстващи в заседателната зала. Мярна му се Борис Иванов, заместник-председателят на Комитета, лицата на другите бяха твърде умалени. Присъствието на Иванов бе по-скоро жест към руската страна, опит да се балансира силите, но Нейбингър не се съмняваше, че Стърлинг ще дирижира оркестъра.

— Някакви новини, господа? — заговори пръв Стърлинг, без намек за усмивка по набръчканото му лице.

— Не, сър — призна Гънфилд. — Стражът продължава да мълчи и...

— Някакви признаци да е изпращал или получавал информация?

— Никакви, сър.

— Трябваше да си отваряте очите. Защото ние получихме отговор.

Нейбингър се наведе напред.

— На посланието?

— Разбира се, че на посланието — рече подразнено Стърлинг. — Пристигна вчера. Засечен е от няколко прослушвателни станции.

— В новините не се споменаваше подобно нещо — подхвърли учудено Нейбингър.

— Естествено — засмя се Стърлинг. — Засега го пазим в тайна, но няма да продължи дълго. Все още координираме информацията между различните страни, които са го приели. Уверени ли сте, че стражът не е получил отговора? — повтори Стърлинг.

— Сър — събра смелост Гънфилд, — и да го е получил, няма как да го знаем. Приемането е пасивно действие. Виж, ако стражът реши да изпрати ново съобщение, нашите детектори със сигурност ще го засекат.

— Под каква форма е отговорът? — попита Нейбингър.

— Всичко изглежда прекалено сложно и объркано, за да сме наясно къде е началото и къде — краят. Предполагаме, че част от него е предназначена за стража. Нещо като предварително уговорен код.

— А другата част? — попита Нейбингър.

— Цифрова. В двоичен код — Стърлинг неочаквано се изчерви. Предназначена е за нас. За човечеството.

— И какво се казва в нея? — попита Гънфилд.

— Ще ви изпратим подробния текст по сателитната връзка. Не е много.

— Все пак — в общи черти — настоя Нейбингър.

— Ще видите — отвърна загадъчно Стърлинг. — Нямам право да го съобщавам на когото и да било, преди да бъде взето решение за информиране на световната общественост. Но ще ви кажа едно нещо, господа — нещата са се променили и ще се променят още.

Нейбингър вдигна ръка.

— Откъде е дошло посланието? Да не идва нов кораб-майка?

Стърлинг присви очи, огледа аудиторията край него и накрая произнесе лаконично.

— От Марс.

Гънфилд не можа да скрие удивлението си.

— От Марс ли?

Нейбингър кимна на някакви свои мисли.

— Какво смятате, професоре? — попита Стърлинг, забелязал движението.

По дяволите, рече си Нейбингър. Не можеше да свикне да е под наблюдението на някаква машина.

— Марс не е толкова необясним, поне от археологическа гледна точка.

— Продължавайте — нареди Стърлинг.

— Аирлианската атомна бомба е намерена в Голямата пирамида в Гизе, съвсем близо до Кайро. Според някои египтолози думата „Кайро“ означава „Марс“. Странно съвпадение, не мислите ли? Имате ли представа откъде точно на Марс е било изпратено съобщението?

— Сидонийският регион в северната полусфера.

— Предполагам, знаете какво е било заснето в сидонийския регион на Марс?

— Защо вие не ни кажете? — озъби се Стърлинг.

— Добре. В началото е изглеждало като изпъкнало очертание на лице върху повърхността на планетата. Открито е през юли 1976 от учени в НАСА, които са оглеждали изображенията, изпратени от

сондата „Викинг“. — Нейбингър спря да си събере мислите, но никой не го прекъсваше. — През 1979 неколцина компютърни инженери от Центъра за Космически полети „Годард“ разглеждали отново дигиталната плака с лицето, после разширили зоната на изследване, като уголемили изображението в непосредствения район около него. И открили нещо, което наподобявало пирамида. Ако наистина я има, височината ѝ ще е триста метра, а дължините на всяка от основите ѝ — по три километра. В сравнение с нея Голямата пирамида в Гизе би била истинско джудже...

— Откъде знаете всичко това? — попита навъсено Стърлинг, дали задето му бяха отнели възможността да блесне с познанията си, или от опасения, че Нейбингър е скривал информация, получена от стража.

— Имам близък приятел в най-уникалния клон на археоастрономията — изучаването на археологически обекти в космоса. Излишно е да обяснявам защо този човек се чувстваше донякъде пренебрегнат от колегите си — хората не си склонни да вярват, че е възможно да бъдат изследвани археологически обекти в космоса. Запознахме се на един симпозиум и бързо открихме, че имаме сродни интереси що се отнася до откритията върху марсианската повърхност и тези край Гизе. От тогава поддържаме връзка.

— Продължавайте за Сидония — кимна Стърлинг.

— Лицето, наречено Марсиански сфинкс — ако не ме лъже паметта — е с диаметър два километра и половина и височина петстотин метра.

— По-скоро четиристотин, съдейки по анализа на сянката му върху повърхността — поправи го Стърлинг.

— Добре, нека са четиристотин. Очевидно разполагате с по-конкретна информация. А някакви нови подробности за Града?

— Какъв град? — попита стреснато Гънфилд.

Нейбингър се завъртя към него.

— Ами да. В непосредствена близост до Марсианския сфинкс и пирамидата са били забелязани няколко по-малки пирамиди. И някакъв обект, който нарекли Крепостта — четири прави черти, подобно на стени, обграждащи черен вътрешен двор. Специалистите смятат, че комплексът от пирамидите и Крепостта вероятно е град.

Нейбингър се обърна отново към Стърлинг.

— Сега вече знаем, че онова, което отначало в НАСА са помислили за случайно съчетание от сенки, в действителност е феномен с извънземен произход — най-вероятно аирлиански. Дали това не е аирлианска колония?

— Напълно възможно — съгласи се Стърлинг. — И ако на Марс е съществувал друг аирлиански пост, този факт може да обясни много неща, отхвърляни досега като случайни съвпадения. Като например това, че руснаците са изстрелвали общо десет автоматични сондажно-разузнавателни експедиции до Марс, без особен успех. Няколко от ракетите носители избухнали още при излитането. Две от тях изгубили контрол в околораземна орбита и паднали в океана. Други три стигнали до Марс, но роботите така и не пратили сигнали от повърхността. Само един се държал прилично през целия път и кацнал без затруднения. Дори започнал да изпраща някои особено странни и необясними сигнали, след което замлъкнал окончателно.

— Ами американските експедиции? — попита Нейбингър.

— Достатъчно е да се каже, че не могат да се похвалят с голям успех. През 1976 две сонди от типа „Викинг“ наистина достигнаха Марс и успяха да пуснат сонди към повърхността, но и в двата случая сондите кацнаха доста далеч от Сидония, а самите сателити нито веднъж не прелетяха над онзи район.

— Забравихте „Патфайндър“ — промърмори Нейбингър. — Хитът от новините през миналата година.

— Да, наистина — съгласи се Стърлинг. — Но той се приземи на значително разстояние от Сидонийския регион. А обсегът на подвижната платформа е толкова ограничен, че ще му са нужни няколко десетки години, за да стигне до там — ако преди това не му се изчерпят енергоизточниците. Сега в НАСА има нова идея — родена по-скоро от няколко ентузиазирани глави. Решили са да използват последните резерви от гориво на „Викинг II“, за да променят орбитата му така, че от нея да може да се наблюдава Сидония. Въпросът е какво ще видят там. Докато бяхте в контакт със стража, той не ви ли предаде някаква информация за възможен аирлиански пост на Марс?

Нейбингър поклати глава. На никого не беше казвал за последното изображение, което бе получил и не смяташе, че тъкмо сега е моментът да наруши мълчанието си.

— Не. Но не бива да забравяте, че връзката ни беше прекъсната още в началото. Останаха толкова неизяснени неща. А съобщението? В него не се ли съдържа нова информация?

— Ще разберете сам, когато го предоставим на медиите — отвърна Стърлинг. — Но искам да сте в готовност. Трябва да знаем дали между стража и Сидония съществува постоянна връзка. Имаме подозрения, че там е изоставен още един компютър от аирлианците и ако съумеем да предизвикаме диалог между двете машини, ще получим неоценима информация. Помислете само за скритите възможности. Напомням ви, че засега тези сведения не бива да стават достояние на медиите. Време е да прекъсваме.

— Но аз... — понечи да заговори Нейбингър.

— До скоро виждане.

Екранът угасна.

На източния склон на Скалистите планини, на дълбочина двеста и петдесет метра под земята, неочаквано се пробуди информационна система, монтирана по време на студената война, за да следи за изстрелването на междуконтинентални балистични ракети.

— Сър, засякохме странно раздвижване над Тихия океан. Сектор четири-шест-три.

Майор Крейг, дежурният офицер в Центъра за наблюдение, се надвеси над монитора.

— Можете ли да идентифицирате сигнала?

— Не е един — много са. Съвсем малки летателни тела. Приличат на „фу“-та, сър.

Терминът „изтребител фу“ водеше началото си от Втората световна война, когато американски летци бяха съобщавали за малки, летящи сфери, забелязвани понякога по време на летателни операции. Все още се пазеше в тайна, че първите няколко опита да бъдат засечени „фу“-та бяха завършили трагично — със загуба на самолетите и екипажа. Не по-малко странен и необясним бе фактът, че „Енола Гей“, самолетът, стоварил смъртоносните атомни бомби върху Хиросима, е бил придружаван по пътя си към острова от малка флотилия „изтребители фу“. Единственото научно обяснение засега бе,

че тези странни тела са нещо като летящи датчици на стража за събиране на информация.

— Ей, там наблизно има няколко от нашите кораби. Не ги ли засичат и те? — попита Крейг.

— Не, сър, неидентифицираните обекти се намират на около петдесет километра северно от корабите — отвъд извивката на хоризонта и техните радарни системи.

— Информирайте Военноморските сили — нареди Крейг. Знаеше, че вече е късно да се предприемат мерки, но поне нямаше да ги обвинят, че са задържали важни сведения. — Дайте изображение.

На големия екран се появи карта на района с няколко зелени точки, които се движеха над океанската повърхност.

— Виждам три обекта — съобщи операторът.

Крейг кимна. Една от светещите точки се носеше право на изток, към бреговете на Южна Америка. Втората летеше на запад, пресичайки косо Тихия океан, а третата държеше курс на североизток — към Централна Америка.

Крейг въведе координатите на трите обекта в компютъра и включи програмата за проследяване на курса. Помисли малко, написа кода на нюйоркския център на КИСПП, Пентагона, ЦРУ и Агенцията за национална сигурност и предаде първоначалната информация за засичането на „изтребителите фу“. После се огледа и след като се увери, че никой не го наблюдава, изписа тайния код на СТААР и им изпрати подробни сведения. Едва тогава въздъхна облекчено, изчисти екрана и се обърна.

Един от двата „фу“ беше достигнал бреговете на Южна Америка и летеше над територията на Чили, но скоро смени курса и пое на север, покрай бреговата линия. Когато наближи Централна Америка сви рязко и пое обратно.

Вторият пресече Гибралтарския пролив и се издигна над Средиземно море. Третият бе подминал Тайван и правеше широк завой над континенталната част на Китай.

Ето че вторият стигна далечния край на Средиземно море и пое надясно към Египет. Третият бе описал широка осморка върху цялата територия на Китай и в момента също летеше обратно. Скоростта им надхвърляше петдесет хиляди километра в час и операторите можеха само да следят редките премигвания на носещите се по екрана точки.

След десетина минути и трите обекта отново се скриха под водата точно на мястото, откъдето се бяха появили.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — попита някой.

— Разузнаване — произнесе замислено Крейг.

— Че какво са разузнавали?

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Крейг.

6.

Камъкът се удари в тухлената стена, тупна в меката почва в основата ѝ и се изтърколи. Че Лу се наведе да вземе друг, но гърбът я заболя и тя въздъхна безсилно. Подобни опити не бяха по силите на една немощна, седемдесет и осем годишна старица.

— Никога не успявам — промърмори Че, докато обръщаше гръб на Великата китайска стена.

— Какво не успяваш, госпожо учителко? — попита я Ки, асистентът ѝ. Беше млад, току-що завършил университета и Че не се съмняваше, че бе склонил да работи при нея по-скоро за да избегне репресиите в Пекин, отколкото поради някакво вътрешно убеждение. Добре поне, че изпитваше уважение към нея — дали заради възрастта ѝ, или задето все още я смятаха за най-големия специалист по археология в Пекиния университет.

— Традиция — произнесе замислено тя, втренчила тъжните си очи в него. — Трябва да познаваш нашите традиции. Те са важни за археологията. Помагат ти, когато не знаеш какво точно да търсиш.

Тя махна с ръка към виещата се из хълмовете от двете ѝ страни каменна ограда. Този участък от Великата китайска стена бе един от най-разрушените от времето и разграбван от местните селяни. Нищо, че глупаците в Пекин тръбяха пред света, че полагали грижи за цялата стена.

— Традицията повелява пътникът, който пресича стената, да метне по нея камъче. Ако то отскочи назад, пътуването му ще мине безпрепятствено. Лош признак е, ако тупне право на земята.

— Значи съдбата не е благосклонна към нашата експедиция? — попита Ки с обезпокоена усмивка.

— Съдбата не е благосклонна към мен от самото начало — въздъхна уморено старата жена. — Не виждам защо тъкмо сега вятърът трябва да сменя посоката си. — Тя докуцука до разнебитения американски джип, който ѝ бяха отделили преди незнайно колко години. Стар руски камион, останал от времето на Корейската война,

бе паркиран зад джипа, а в каросерията му седяха другите петима студенти от групата ѝ и цялото им снаряжение.

„Моята голяма експедиция“ — помисли си тъжно Че Лу, докато Ки ѝ помагаше да се настани в джипа. Той самият седна зад волана и машините се заклатушкаха по пътя, който засега следваше протежението на Стената. Намираха се в един от най-безлюдните западни райони на страната.

Въпреки неблагоприятното предзнаменование на камъчето и малобройния състав на експедицията, Че Лу беше развълнувана, както преди много години. Най-сетне ѝ дадоха разрешение за разкопки край Циан Лин, планинската гробница на третия император от династията Тан^[1]. Във вътрешността на масивния хълм, който представляваше гробницата, бяха погребани император Гао Цун и неговата съпруга, единствената императрица, която някога бе управлявала Китай.

Лу си даваше сметка, че е извоювала отдавна жадуваното разрешение благодарение на разместването на политическите пластове, настъпило в последно време в Пекин. Някакъв глупак в археологическия отдел на министерството на културата по инерция бе ударил печат „разрешавам“ на молбата ѝ, която от двадесет и две години събираше прах в канцелариите.

Лу знаеше, че трябва да стигнат колкото се може по-бързо до гробницата Циан Лин и да се захванат за работа, преди някой друг в министерството да е забелязал грешката. Съществуваха два основни фактора, които действаха в нейна вреда, и двата бяха доста значителни. Единият беше споменатата традиция. Китайците бяха хора, силно привързани към своята история, и почитаха гробниците като светини. Вторият бяха опитите на сегашното комунистическо правителство да ревизира миналото така, както на него му е изгодно. Из висините се носеха слухове — глупави, по мнението на Че Лу — че огромното селско население таяло надежда за реставрация на имперското управление в страната.

Че Лу бе склонна да разбере първия фактор. Само дето в последно време властите като че ли прекаляваха в стриктното спазване на традициите, сякаш външният свят не съществуваше. Ако сънародниците ѝ наистина искаха да възвърнат някогашния блясък на Поднебесното царство, най-добрият път бе да си вземат поука от начина, по който на властолюбиви и недалновидни хора е било

позволявано да държат в ръце управлението, на страната в продължение на няколко десетилетия.

Че Лу бе отдала целия си живот на своята родина и мечтаеше поне в последните си дни да я види просперираща, каквато е била в онези древни времена. Беше съвременничка на много от историческите събития в новия Китай, често дори бе вземала участие в най-предните редици. Беше една от двадесет и шестте жени, участвали в Дългия поход с Мао преди шестдесет и четири години. Само шест от тях стигнаха живи до края, а Че Лу бе едва четиринадесетгодишна девойка. От близо сто хиляди души в началото на похода, по-малко от десет хиляди видяха с очите си крайната цел при Янан през декември 1935, след близо десет хиляди километра безспирен марш.

Подобно епично участие би трябвало да ѝ осигури светло бъдеще, когато най-сетне комунистите дойдоха на власт, ала по прищявка на властниците и на съдбата, тя отдавна бе изпаднала в немилост, независимо от смените по върховете. Оставиха я да следва археология и после да се занимава с наука, но така и не извадиха името ѝ от черния списък.

Джипът пропадна в една дупка и тя почувства остра болка в гръбнака, която отечна чак в тила ѝ. Ки се обърна и понечи да ѝ се извини, но тя му махна с уморена усмивка. Млади глупаци. Какво знаят те за истинското страдание.

Малобройният конвой се придвижваше на запад, отдалечавайки се от околностите на Сиан^[2] — градът, превърнал се в първата имперска столица на Китай, бе разположен в източния край на Копринения път, който се е простирал от Западен Китай, през Централна Азия до Близкия изток и още по-нататък — до Рим. Че Лу и асистентите ѝ бяха пристигнали в Сиан преди три дни, но загубиха един от тях в разпавии с местните власти. Оказа се, че обстановката тук, на няколко хиляди километра от Пекин, също не е спокойна, съществуваха опасения от нови студентски вълнения, а също и от работнически стачки. Новината за разкритията на ООН за пребиваването на извънземни на планетата, макар и преди много години, беше започнала да се разпространява дори в затворената за нецензурирана информация вътрешност на страната. Светът се готвеше за поредната голяма промяна и Че Лу се надяваше родината ѝ да не остане встрани от този процес.

Тя бръкна в ухабен пътнически сак и извади отвътре малка кожена торбичка. Обърна я и изсипа съдържанието върху полата си. След това разгледа четирите кокалени плочки, с полуизтрити надписи върху тях. Плочките бяха триъгълни, приплеснати, вероятно изработени от бедрената кост на някое дребно животно.

— Какви са тези? — попита Ки.

Какво ли ги учат сега в университета? Разбира се, Ки следваше геология, археологията му бе само втора специалност. А и сега главите им бяха пълни с други неща, инак нима щеше да се стигне до кръвопролитията на площад Тянанмън.

— Това са оракулски кости — обясни търпеливо тя.

Ки вдигна учудено вежди, сякаш я подканваше да продължи с лекцията. Този поне е съхранил любопитството си, помисли си тя.

— В древни времена шаманите са ги използвали, за да общуват с предците. — Тя поглади една от плочките със сбръчканите си пръсти. — В началото е бил не градът, а словото — промърмори Лу.

— Моля? — попита вежливо Ки.

Че Лу вдигна очи.

— Всяка от другите древни цивилизации на земята е започнала развитието си чрез разрастване на своите градове. Само нашата цивилизация се е градила на писменото слово. Нещо повече, китайската дума за цивилизация е „уенха“, което ще рече „да предаваш силата на написаното“. Странното при тези костени плочки е, че никой не е в състояние да разчете знаците по тях. По-древни са дори от нашите писмени знаци.

— Може би са някакви рисунки, госпожо учителко — рече Ки.

— Не, определено е писменост — бе категорична Че Лу.

— Откъде ги имате?

— От един стар приятел.

— Мислите ли, че са ценни?

Че Лу кимна, но не отговори. Отдавна бе привикнала да не вярва никому, а и трябваше да внимава, защото предстоеше да проведе един много важен телефонен разговор. Забранен разговор, заради което не пожела да използва подслушваните телефони в Сиан.

— А свързани ли са с Циан Лин? — попита Ки.

— Намерени са близо до гробницата — призна археоложката. Вече навлизаха в малкото градче. Тя се огледа, зърна единствената

телефонна жица, която изчезваше през прозореца на близкото магазинче и махна на Ки да спре пред него.

Влезе вътре и поздрави любезно магазинера. Извади една банкнота и помоли да ѝ разрешат да ползва телефона за особено важен разговор. Парите сигурно далеч надхвърляха седмичната печалба на продавача, защото той ѝ се усмихна щастливо и кимна към апарата.

Че Лу набра номера на местната централа и поиска с нахакан тон международен разговор с Хонконг. Наложил се да почака няколко минути, заслушана в прещракванията на телефонните връзки, отдалечени от нея на хиляди километри. През това време студентите наскачаха от каросерията на камиона и влязоха да си купят храна. Най-сетне последно изщракване и далечен глас на английски.

— Говори Питър Нейбингър. В момента не съм в кабинета си, но проверявам телефонния секретар всекидневно. Моля, оставете името, номера и кратко съобщение относно онова, с което мога да ви бъда полезен. От своя страна ще намеря начин да се свържа с вас.

Че Лу изчака писукация сигнал на записа и произнесе бавно, на почти разбираем английски:

— Казвам се Че Лу и завеждам археологическия отдел на Пекинския имперски музей. Научих, че можете да разчитате старорунически надписи. В колекцията си имам няколко оракулски костни плочки с надписи, които според мен са на този език. Били са открити в имперската гробница на Гао Цун, закъдето пътувам в момента. Струва ми се, че гробницата може да е свързана по някакъв начин с айрианците. Ако искате да ме откриете, ще бъда там.

Тя положи слушалката, махна на студентите и им посочи камиона.

— Тръгваме.

[1] Китайска императорска династия, господствала от 618 до 907 г. Основана е от Ли Юан. — Б.ред. ↑

[2] Сиан — древното му име е Чанъан. Административен център на провинция Шанси. Бил е столица на империята по време на династиите Хан и Тан. — Б.ред. ↑

7.

То приключи с анализа на информацията, получена преди три дни, само за четири секунди. Далеч по-трудно бе обаче да определи кое от възможните действия трябва да предприеме. Необходима бе още информация. Отново към датчиците бе прехвърлена скъпоценна енергия, а събраните от тях сведения напуснаха земната атмосфера под формата на сбит електронен сигнал. Това отне доста време, но дори когато приключи, пак липсваха ясни отговори — само възможности.

То прецени внимателно вероятностите и накрая взе решение. Първо, изпрати съответния отговор на Земята, след това активира главната програма. До пълното ѝ разгръщане щеше да мине още известно време.

Чакането не го безпокоеше. Първо, защото то не беше живо и второ, поради факта, че и без това бе прекарало няколко хилядолетия в очакване да настъпи този момент. Тъй че още няколко дни едва ли щяха да имат значение.

8.

Лиза Дънкан подаде на Майк Търкот папката, обозначена с големи червени надписи „строго секретно“ отвън и на всеки от листовите, и се настани на седалката срещу него. Двамата бяха съвсем сами в предното отделение на големия Боинг-707 на ВВС. Зад тях бяха натрупани купища апаратура, а персоналът, който работеше на нея, бе преместен в другата класа.

Търкот разтвори папката и зачете първата страница. Почти веднага вдигна глава и я погледна учудено.

— Откога знаеш, че е имало съобщение до стража?

— Току-що го научих. Бях ужасно заета да предавам доклада за събитията в Етиопия и да уредя този самолет за Великденския остров.

В момента самолетът се намираще някъде над Индийския океан и летеше право на изток. Само преди часове бяха напуснали лагера, където в момента се разполагаха силите на ООН и пристигаха учени от КИСПП.

— Пуснали са го и в новините — съобщи му тя.

— Страхотно. Често съм си мислел, че не ни трябва разузнаване, след като си имаме Си Ен Ен.

Търкот прелисти втората страница и прочете посланието от Марс, изписано с едри, печатни букви.

ПРИВЕТСТВИЯ
МИРЪТ Е НАША ЦЕЛ
АСПАСИЯ
КРАЙ

— Какво, по дяволите, означава това?

— Това е само част от съобщението в двоичен код, очевидно предназначено за нас.

— Аспасия? — прочете на глас Търкот. — Че той отдавна трябва да е умрял.

— Може би компютърът на Марс не го знае. Може би просто реагира на съобщението на стража и пуска предварително направен запис. По-важното е, че предизвикахме обмяна на информация между компютрите.

Търкот прелисти следващата страница и втренчи поглед в снимката с Лицето от Марс. Следваше подробна информация за Сидонийския регион.

— Ама че странна история — промърмори той, докато четеше.

— Да, кой би очаквал? — въздъхна Дънкан. — Имам предвид, че на Марс явно има втори страж.

— Не точно втори. Забравяш онзи от Джамилтепек, който бе унищожен в Дълси. Кой знае дали няма и други? Но защо трябваше да го научим от пресата? Онези от КИСПП не ни ли вярват вече?

— Изглежда се опасяват от изтичане на информация.

— С други думи, не ни вярват.

— Говориш така, сякаш не си на служба в КИСПП.

— Аз съм войник от американската армия и изпълнявам заповедите на моето командване. Може да не ми харесват, но когато подписвах договора, и думичка нямаше за харесване. Ами ти — нали държеше пост в „Меджик-12“? Как ще докажеш, че не си била в течение на всичко, което се е вършило?

— Знаеш, че не съм била — тросна се тя и го погледна обидено.

Търкот вдигна ръка.

— Ей, не се сърди. Аз съм само един тъп войник и въпросът ми беше по-скоро риторичен. Но по същия начин и аз не съм част от онова, което върши Комитета. — Той кимна към папката със секретни документи. — Съдейки по това тук, КИСПП тръгва по стъпките на „Меджик“, обладан от фикс-идеята, че знае и разбира всичко и може да запази истината в тайна дотогава, докогато му е изгодно.

— Не вярваш ли на Комитета?

— А ти, Лиза? — той я погледна втренчено. За пръв път се обръщаше с малко име към нея.

— Аз ли? Не, не вярвам. Не си направиха труда да ме информират за катастрофиралия над Русия космически кораб. Може и да е обикновен бюрократичен пропуск, но нищо чудно да е съвсем

преднамерено. Едно нещо ще ти кажа за това съобщение — то ще даде нови козове на прогресивистите, а те и без това дърпат конците в КИСПП.

— Защо?

— Такава е политиката в ООН. Да се сближават народите. Каква по-добра идея за сближение от съществуването на аирлианската раса?

— Какво ли искаше да каже компютърът с това „мирът е наша цел“? И трябва ли да му се доверяваме?

— Скоро кацаме на острова — произнесе уморено Дънкан. — Да видим какво ново ни чака там. Нямам представа какво е искал да каже компютърът, пък и сигурно възможностите му са доста ограничени, след като е чак на Марс. По-добре прочети последната страница от доклада.

Търкот обърна на края.

— Дявол да го вземе, проклетите чинии летят отново — отбеляза той, докато четеше съобщението за необяснимия полет на трите „изтребители фу“. За миг дори погледна към кръглия илюминатор, сякаш очакваше да зърне зад него малка, блестяща сфера.

Един от пилотите надникна зад завесата.

— Госпожо, току-що ни съобщиха, че стражът на Великденския остров е изпратил отговор на посланието от Марс.

— И текстът е...?

— Цялото съобщение е в кодирана форма и засега не може да бъде разчетено. Този път не е имало нищо за нас... за човечеството.

— Страхотно — промърмори Търкот. — Ето че си говорят, само дето не разбираме какво точно си казват.

Питър Нейбингър не откъсваше захласнат поглед от изблика информация, който непрестанно засичаха и предаваха прослушвателните инсталации, разположени около кратера на угасналия вулкан Рано Као. Сегашното съобщение бе далеч по-продължително от предходното — цели три минути постоянно излъчване на плътно сбита информация.

Засега по екрана се точеха само цифри, които все още не бяха в състояние да разшифроват. Нямаше смисъл да се блещи в монитора, това беше работа за математиците. Все пак, струваше му се, че е

пропуснал нещо важно. Той стана, събра набързо бележниците, натика ги в раницата и напусна командния център. Докато крачеше към палатката за пресконференции, мислите му се гонеха в объркан бяг.

— Дочух, че събитията отново са ускорили ход — посрещна го на входа усмихнатата Кели Рейнолдс. Останалите репортери бяха пред командния център на КИСПП, в очакване да получат нови сведения. Кели знаеше, че ако им подхвърлят въобще нещо, ще бъде направо от Ню Йорк и не си даваше труда да се бута с другите.

Двамата слязоха към скалистия бряг, откъдето можеха да се любуват на безбрежната океанска шир. Приблизително с триъгълна форма, Великденският остров имаше дължина около двадесет и пет километра. Името си бе получил от един холандски мореплавател, който го открил точно на Великден. От мястото, където стояха, Кели виждаше съвсем ясно няколко ахоси — каменни погребални платформи, върху които се издигаха четири или пет големи мегалита, всеки от тях висок над девет метра и тежащ поне двадесетина тона. Все още беше неразрешима загадка по какъв начин са били изсечени тези причудливи човешки лица и защо е трябвало да бъдат подреджани край брега.

— Как мислиш, дали аирлианците не са помогнали за преместването на статуите? — попита Кели, усетила мрачното настроение на Нейбингър.

— А? — Нейбингър погледна надолу. — Не. Доказано е, че островитяните са ги преместили дотук чрез система от търкалящи се дървени трупи, въжета и макари.

— А дали изобразяват аирлианците?

— По-скоро легендата за Аирлия. Видя ли съобщението от Марс? — рече Нейбингър, жадуващ да смени темата.

— КИСПП току-що го разпространи по целия свят.

— А знаеш ли, че преди малко нашият страж му отговори?

— Да, но от КИСПП не дават никаква допълнителна информация. Но както надушвам, засега няма нищо интересно.

— Нищо — призна Нейбингър. — Освен поредният полет на „изтребителите фу“. С доста интересни маршрути.

— В какъв смисъл?

— Ами... единият е прелетял недалеч от Голямата пирамида в Египет, същата, в която бунтовниците са оставили атомната бомба.

Вторият прекосил Централна Америка и доближил Джамилтепек, където пък се намирал компютърът на бунтовниците. С други думи, стражът оглежда някогашните бази на бунтовниците.

— А третият? Разбрах, че летял над Китай.

— Виж, това не знаех — призна Нейбингър. — Може там да е скрито нещо, което не ни е известно. Като се върна, ще се поровя в музея за информация. Впрочем, каква е реакцията на външния свят? Напоследък поизгубих връзка с новините.

— Смесена. От една страна хората са доволни, че аирлианците им обещават мир, от друга пък разочаровани, задето съобщението е било само остарял запис.

— Не е остарял запис — произнесе уверено Нейбингър.

Кели се завъртя към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че беше в двоичен код, какъвто можем да разчетем благодарение на доста напредналите ни научни познания. Изпратиха го точно сега и точно до нас. Имам чувството, че онова, което е излъчил преди четири дни нашият страж, е представлявало сбита информация за текущото състояние на човешката цивилизация. Компютърът на Марс е анализирал информацията и е пратил отговор до тукашния и послание до нас.

— Сега го наричат Втори страж — рече Кели. — Говоря за онзи на Марс. — Тя забеляза, че Нейбингър не я слуша и го дръпна за ръкава. — Ей, какво има? Мислите ти са някъде другаде.

— А? Нищо.

— Не е нищо. От няколко дни не си на себе си. Кажи ми какво е станало?

Нейбингър вдигна рамене.

— Не зная. Безпокоях се за... — Той млъкна, забелязал няколко човека да тичат към палатката.

— Нещо се е случило — прошепна Кели. Двамата се изкатериха при голямата палатка, където телевизорът вече беше включен. Имаше пряко предаване на Си Ен Ен от борда на американски военен кораб. Говорителят докладваше развълнувано:

— ... току-що бе получено от централата на КИСПП в Ню Йорк. Пристигнало е второ послание от компютъра на Марс. Целият текст на това послание е в двоичен код, в какъвто бе само част от първото.

Очакваме дешифриране на текста, както ни бе обещано от говорителката на КИСПП. Ще ви държа в... — Говорителят млъкна и се озърна. — Ето го, пристига. Сега операторът ще ви го покаже, за да го прочетете сами.

На екрана се появи текст, изписан с едри черни букви:

ПРИВЕТСТВИЯ
МИРЪТ Е НАША ЦЕЛ
ЧАКАХМЕ ДЪЛГО ТОЗИ МИГ
НО СЕГА МОЖЕМ ДА СЕ ВЪРНЕМ
СЛЕД КАТО СТЕ ГОТОВИ
ДА СЕ ПРИСЪЕДИНИТЕ КЪМ НАС
ЩЕ СЕ ПРОБУДИМ
И ЩЕ СЕ ВЪРНЕМ НА ВАШАТА ПЛАНЕТА
АСПАСИЯ
КРАЙ

— Олеле, Божичко — промърмори Кели и в следния миг всички журналисти в палатката закрепяха едновременно. Тя изскочи навън, където вече я очакваше Нейбингър. — Те са там горе — извика му тя, сочейки небето. — Били са там през цялото време. Ето къде са отишли!

9.

— Пред вас са статуите на шестдесетте посланици и управници, които са присъствали на погребението на Гао Цун — посочи с ръка Че Лу, докато се клатушкаха бавно по черния път, който водеше към Циан Лин.

— Но защо главите им ги няма, госпожо учителко? — попита Ки, загледан в каменните фигури, подредени край пътя.

— Никой не знае. — Вниманието ѝ беше съсредоточено към онова, което се показваше отпред. Точно пред тях бавно израстваше снагата на високата над хиляда метра планина, известна като Циан Лин. В недрата ѝ се криеше най-голямата гробница в света, по-голяма дори от египетските пирамиди и кирпичените гробници в Централна Америка. Склоновете на планината бяха обрасли с дървета и храсталаци, но дори след толкова време можеше да се види, че произходът ѝ е изкуствен, тъй като страните ѝ бяха съвсем равни и завършваха с плосък връх.

Пътуваха по същия път, по който бе преминала погребалната процесия на императора Гао Цун. Че Лу бе завладяна от познатото усещане за докосване до миналото, усещане, което бе изпитала за първи път преди много години, когато пресичаха Великата китайска стена, предвождани от председателя Мао, и което я бе накарало да обикне археологията.

Вниманието ѝ бе привлечено от няколко военни камиона и танкове, спрели на прашния път, само на километър пред тях. Виждаха се и войници със зелени униформи и автомати, скупчени край машините.

— Какво да правя? — попита Ки и намали скоростта.

— Приблужи се до тях. Имаме разрешение.

Че Лу беше озадачена. Районът бе слабо населен, нямаше никаква причина за присъствието на армейски части. Какъвто и да бе случаят, знаеше от опит, че е най-добре веднага да премине към атака, вместо да се обръща и бяга при първата пречка.

Ала докато слизаше от джипа, тя забеляза, че войниците са също толкова изненадани от появата ѝ, колкото тя от присъствието им. Офицерът, който командваше пропускателния пункт, внимателно провери документите ѝ и най-вече писмото от Министерството на културата, в което се казваше, че професор Лу има разрешение да извършва разкопки край гробницата.

— Ще влизате ли вътре? — попита той.

Че Лу поклати глава.

— Само външни измервания.

Офицерът се намръщи недоволно, но писмото бе снабдено със съответните печати и подписи, та нямаше какво повече да възрази.

— Отваряйте си очите. Из планината се навъртат опасни бандити. Не поемам отговорност за вашата безопасност, докато сте там.

— Бандити ли? — попита Ки, след като се отдалечиха от пункта.

— Всеки, който не се харесва на властите, може да бъде обявен за бандит — обясни спокойно Лу. — Навремето и аз се числях към тази категория. — Тя се засмя. Ето ти един бандит. — Професорката посочи прегърбения старец, изникнал на пътя пред тях. Стоеше неподвижно като статуя. Носеше захабена синя риза и черни панталони, в ръцете си държеше автомат „Калашников“, а на гърба си имаше износена армейска раница.

— Моят стар другар, Ло Фа! — извика Че Лу, след като Ки спря джипа.

— Ах ти, стара немирнице! — отвърна Ло Фа и плю в праха.

— Ах ти, дърти козел! — отвърна в същия тон Че Лу, скочи от колата, изтича и го прегърна. След това погледна през рамото му, към завоя на пътя. — Готови ли сме?

— Цяла нощ съм копал — оплака се Ло Фа. — Тези тъпаци, военните, спаха като заклани. Освен това имам и приятелчета, на които мога да разчитам. Е, не точно за всичко. — Докато говореше, старецът въртеше глава настрана и Ки забеляза, че едното му око е съвсем бяло.

— Ти нямаш приятели — упрекна го Че Лу. — Само мошеници, които да се навъртат край теб. — Тя му подаде малък пакет, натъпкан с банкноти и Фа го скри под ризата си. — За твоите приятели.

— Сега вече съм сигурен, че ще си останат такива. — Ло Фа се засмя доволно, разкривайки два реда жълтеникави зъби. — Хайде да се

махаме бързо от пътя. Имаш ли разрешение за отварянето на вратата? — попита той, докато се качваше чевръсто отзад в джипа.

— Да — Ки отново подкара, а зад тях пуфтеше износеният двигател на камиона. Минаха покрай два каменни пиедестала, върху които имаше статуи на озъбени тигри. Отзад се показва неголям площад, с дължина тридесетина метри и ширина наполовината. Отсрещният му край се врязваше в планината и там бяха поставени две масивни бронзови врати, покрити с надписи. Пред вратите се издигаше голяма купчина черна пръст, очевидно от нощните разкопки ма Ло Фа през последните две седмици — след като Че Лу се бе свързала с него. Тя знаеше, че не разполага с много време и никак не ѝ се щеше да го загуби в премахването на натрупаната пред вратите пръст.

— От тук — поведе ги Ло Фа.

Минаха покрай купчините и спряха пред входа. Старецът посочи с пръст едва забележимата пластинка, свързваща двете порти. — Древните са ги запечатали с разтопен бронз.

— Как ще ги отворим? — попита Че Лу. Един от студентите извади видеокамера и се зае да заснеме историческото събитие.

— А, това не е мой проблем — ухили се старецът. — Ти ми каза само да разкопая.

— Казах ти да ми осигуриш влизането.

Ло Фа се изплю ядно, но на устните му трепкаше хитра усмивка.

— Да бе, вярно. — Той смъкна раницата си, бръкна вътре и извади дълъг син шнур. — Нека твоите момчета го залепят за спойката между вратите — отгоре до долу.

— Какво е това?

— Детониращ шнур. Експлозивен.

Студентите го чуха и спряха уплашени.

— Спокойно, няма да избухне, докато не поставя капсулата.

— Откъде го имаш? — попита Че Лу.

— В наше време войниците са много разсеяни — рече Ло Фа. — Направо се чудя как успяват сутрин да си обуят ботушите.

— Всъщност, те какво търсят тук?

Ло Фа нагласяваше съсредоточено капсулата.

— Този път не става въпрос за хилавите студенти от площад Тянанмън. Сега проблемът е сериозен. Хората са уморени и искат

промени. — Той посочи гробницата, която се издигаше над тях. — Това е от някогашен Китай, пътят на цивилизацията. Всички тия слухове за контакти с пришълци и нови открития изглежда всяват смут в душата на обикновения човек...

— Все пак не разбрах какво конкретно търси тук армията?

— Конкретно, уважаема госпожо, армията е тук, за да се бие с бунтовниците.

— С бунтовниците ли? — Че Лу се питаше дали не бе прекарвала твърде дълго време в библиотеката. — Та има ли вече открита съпротива?

— Има сражения. В този край живеят много мюсюлмани, които не дават пукната пара за идеите на Пекин.

— Виж, това не знаех.

— Защото властите го държат в тайна. — Ло Фа наниза малката метална капсула на края на шнура. — И ще го държат с всички възможни средства. Дори ако се наложи да изтребят до крак населението на провинцията.

— Колко сериозно е положението?

— На твое място, бих си свършил работата колкото се може по-скоро и дим да ме няма от тук. Всъщност, ако трябва да съм искрен, бих си тръгнал още сега.

— Невъзможно — въздъхна Че Лу.

— Не биваше да ти пращам онези кокали — ядоса се старецът, но изведнъж снижи глас. — Има още нещо.

— Какво?

Ло Фа огледа склоновете на планината.

— Чух, че из района се навъртали чужденци.

— Какви чужденци?

— А, слухове. Преди четири дни войниците се качваха в планината. Имаше експлозии и автоматична стрелба. Нищо повече не зная.

Шнурът беше поставен и Ло Фа пхна капсулата в малък детонатор. След това погледна към Че Лу.

— Надявам се, че знаеш какво правиш. Тази гробница не е била отваряна откакто са я запечатали имперските стражи. Ако питаш мен, по-добре да си ходим по живо по здраво.

— Откога си станал суеверен?

— А, не — отвърна с неочаквано сериозен тон Ло Фа. — Само дете не обичам да се бъркам в неща, които не са за моята уста лъжица.

— Затова пък са за моята — заяви уверено Че Лу, но вътрешно се колебаеше. Никога досега не се бе изправяла пред толкова голямо предизвикателство.

Ло Фа се подвоуми за миг, сетне пусна скобата на детонатора. Разнесе се пукот, който отекна приглушено в отсрещния край на двора.

Че Лу потръпна, когато видя щетите, които бяха причинили на портите, но нямаше друг начин да влязат.

— Дай щангата от джипа — викна Ло Фа на уплашения Ки. Сетне пъкна металната тръба в оформилата се от краткия взрив цепнатина и натисна. Портите се открянаха със зловещо поскърцване, а отвътре повя студен въздух, който накара всички да потреперят.

— Ето ти я твоята мечтана гробница — махна театрално с ръка Ло Фа. — Аз бях дотук. — Той метна безгрижно раницата си на рамо. — Че Лу, аз си тръгвам.

Преди жената да отговори, старецът бе изчезнал от двора.

Няколко студенти включиха джобните си фенерчета, други запалиха газени лампи и предвождани от Че Лу, всички навлязоха в тунела. Точно след вратите започваше голямо преддверие. Светлините от лампите трепкаха по стените, изрисувани с изображения на мъже и жени в царски одежди. Че Лу бе виждала и друг път подобни рисунки, но сега имаше нещо, което я накара да забави крачка и да се вгледа внимателно. Така и не можа обаче да разбере какво.

Тунелът се разширяваше навътре, слизайки към сърцето на планината. Един от студентите доближи фенерчето си до стената и всички втренчиха изненадани погледи в идеално гладката ѝ каменна повърхност. Подобно съвършенство несъмнено изискваше огромно умение и най-вече — доста прецизни инструменти. Но очевидно древните са познавали добре тайните на каменоделството.

Нямаше и следа от прах и въздухът бе съвсем сух, долавяше се много лек мирис на гнило. Продължиха, Че Лу отпред, още двеста метра и там спряха на разклон, от който тунелът се разделяше на два ръкава. Тук по стената също имаше надписи. Че Лу взе фенерчето на един от студентите и ги освети отблизо.

Стари руни. Нямаше никакво съмнение. Тя даде знак да заснемат всичко с камерата и тъкмо понечи да продължи надолу по главния

тунел, когато само на двадесетина метра навътре се показва червеникаво сияние.

— Стой! — извика тихичко тя на студентите и впери очи в тунела. Устата ѝ беше пресъхнала. Не вярваше в духове, но бе достатъчно стара и мъдра, за да знае, че на света има доста странни неща.

Червеникавото сияние започна да мени формата си — вече не беше овално и се разпростираше от пода до тавана. Ето че се оформи човешка фигура, но с причудливо изменени пропорции — твърде издължени ръце и крака за сметка на уродливо скъсеното тяло. Имаше и голяма глава, скрита под вълни от червени като пламък коси. Кожата беше призрачно бледа, сякаш лицето бе издялано от слонова кост, а ушите бяха толкова големи, че почти докосваха раменете. Ала именно очите привлякоха вниманието на Че Лу. Бяха яркочервени под червеникавите вежди и елипсовидни като котешките.

Фигурата се полюшна в сумрака, достатъчно прозрачна, за да се вижда коридорът зад нея, сетне вдигна шестопръста ръка и разтвори длан към тях. Дълбок, гърлен звук отекна в тунела. Езикът беше напевен, странно познат, макар Че Лу да не разбра нито една дума.

Видението продължи да говори близо минута, сетне се изгуби от погледите им, оставяйки групичката изплашени студенти, скупчени около тяхната водачка, която също още не можеше да дойде на себе си.

10.

„Викинг II“ бе следвал елиптична орбита към планетата Марс, след изстрелването си от Земята в началото на 1976 г. За малко повече от двадесетте години, които бяха изминали от извеждането му, той бе ретранслирал информация от своята подвижна разузнавателна платформа и бе използвал собствените си датчици, за да събира сведения за Червената планета. По план връзката с него трябваше да бъде преустановена още преди десетина години, но многобройните и чести дефекти, причинили провали при другите сонди, изстрелвани към Марс, бяха принудили специалистите от Лабораторията за реактивни проучвания към НАСА да изсмучат и сетните капки енергия от все още функциониращата автоматична орбитална станция. Така дните след предполагаемата продължителност на живота ѝ се бяха превърнали в месеци, месеците — в години и повече от десетилетие след предварително обявената смърт станцията не спираше да работи. Едва миналата година, малко след приближаването до Марс на „Патфайндър“, автоматична станция „Викинг II“ бе излязла в заслужен отдих.

Ала ето че сега отново бе получила радиосигнали, които ѝ нареждаха да се пробуди, тъй като имаше още една задача, която трябваше да изпълни — задача, далеч по-важна от всичко, което бе свършила досега. Активирана от внезапно бликналия във веригите ѝ електронен поток от сигнали, сложната космическа инсталация се завъртя на орбита, оставяйки след себе си краткотрайни пламъци от маневрените двигатели и постепенно започна да се измества в пространството, готвейки се да заеме ново положение.

В Лабораторията за реактивни проучвания, мястото, откъдето се изпращаха командите до орбиталната станция, цареше обща тревога за състоянието на „Викинг II“. Марс бе прокълнатата планета или поне такава бе становището на Лари Кинсейд, директорът на отдела за

космическо изследване. Становище, което бе останало непроменено дори след първоначалния успех на „Патфайндър“. Всъщност, да заобиколиш няколко подводни камъка едва ли можеше да се нарече успех. Вярно, безаварийното спускане на „Патфайндър“ бе нещо, с което всеки ръководител можеше с право да се гордее, но това постижение все още оставаше засенчено от дългата и тъжна история на всички останали марсиански експедиции.

Кинсейд бе на работа в Лабораторията от началото на 1962, започвайки като младши авиоинженер. Беше присъствал в контролната зала по време на изстрелването на първата марсианска сонда — „Маринър 3“, на 4 ноември 1964 г. Беше наблюдавал реакциите на другите учени, когато третият носител на ракетата отказа да се отдели и сондата изгоря в горните слоеве на атмосферата.

„Маринър 4“, изстрелян само двадесет и три дни по-късно, бе успял да се доближи до Марс, но нискочувствителната му камера бе изпратила запис с почти символично значение.

Кинсейд естествено познаваше добре и историята на руските опити за изучаване на прокълнатата планета. Съветската сонда „Марс 1“ така и не бе успяла да напусне околосемна орбита. „Марс 2“ и „Марс 3“ достигнаха Червената планета, но сондите, които спуснаха, замлъкнаха почти веднага. „Марс 4“ въобще не уцели планетата. „Марс 5“ установи орбита, ала фотографите, които предаде, бяха с по-ниско качество от тези на „Маринър 4“. „Марс 6“ поправи грешките на предишните станции и дори спусна успешно платформа, но информацията, получена от нея, бе противоречива и смущаваща. „Марс 7“ се размина на огромно разстояние с планетата.

С други думи, марсианските експедиции бяха и си оставаха назначение, от което се бояха всички инженери в Лабораторията за реактивни проучвания.

Разбира се, всичко това се бе променило в един миг, след получаването на съобщението от Втория страж в Сидония. Сега всеки жадуваше да научи колкото се може повече за Марс и най-вече за района на Сидония. В началото се възлагаха големи надежди на „Патфайндър“ и неговия всъдеход, но скоро стана ясно, че са твърде отдалечени от Сидонийския регион, за да бъдат полезни с нещо. И тогава си спомниха за верния пенсиониран „Викинг“.

Кинсейд командваше операцията по пробуждането на ветерана. Не му оставаше много време за размисли, но все пак не му даваше покой мисълта, че може би тъкмо извънземната база на Марс може да е причината за веригата от провали на американските и съветските изследователски сонди. Надарен с математичен ум, той не бе от хората, които вярваха в съвпадения, особено когато ставаше въпрос за механични обекти. Многобройните аварии и дефекти, които бяха преследвали руските и американските станции, очевидно значително надхвърляха статистическата вероятност за подобни явления.

Кинсейд бе стигнал до този извод преди много години, единственото, което не знаеше, бе *причината*. Вярно, из ЛРП и НАСА се носеха какви ли не слухове. За странните светлини, които заслепили „Аполо 11“. За това, че забранявали да се транслира пряк видеосигнал от совалките, а записите първо минавали през Агенцията за национална сигурност или някое друго място, където вероятно били строго редактирани. За необяснимата повреда с резервоара за гориво на „Аполо 13“. Кинсейд не беше вярващ, а като учен бе свикнал винаги да търси причината за наблюдаваното следствие. Сега вече бе повече от ясно, че просто не е разполагал с нужната информация, за да формулира достоверно обяснение.

На един от големите екрани в залата непрестанно се изписваше подробна информация за състоянието на пробудения „Викинг“. На съседния пък течеше информация за друга експедиция, стартирала преди няколко години — „Марсиански наблюдател“. Тази орбитална станция бе изстреляна през ноември 1996 и достигна Марс през септември 1997. Единственият проблем бе, че „Наблюдател“ бе сполетян от същата прокоба, от която и другите марсиански мисии. Един от слънчевите колектори така и не успя да се разпъне, предизвиквайки на по-късен етап повреда в пневматичните спирачки и в края на краищата — неуспех при постигането на стабилна орбита около планетата. „Наблюдател“ все още бе там и операторите правеха всичко възможно да компенсират изместването към по-нестабилно положение, но им бяха необходими поне две-три седмици. Засега можеха да въздъхнат облекчено, че не са допуснали сондата да навлезе в ниските слоеве на атмосферата или да се размине напълно с гравитационното поле на планетата и да бъде изгубена в космоса отвъд нея.

Вниманието на всички все още бе съсредоточено върху „Викинг II“, но Кинсейд знаеше, че ще дойде моментът да се сетят за „Наблюдател“ и когато това стане, без съмнение плановите на сондата ще бъдат променени и началството ще пожелае да я доближи максимално до Сидония, дори ако това означава по-късно да я загуби. Промяната, естествено, ще трябва да се извърши от Кинсейд и хората му.

На „Наблюдател“ бяха монтирани шест автоматизирани системи, предназначени да наблюдават повърхността на планетата. Освен това бе снабден с мощна камера, която щеше да фотографира марсианската повърхност с далеч по-големи подробности, отколкото досега. Всъщност, на „Наблюдател“ имаше и нещо повече, но само шепа хора знаеха за него.

Кинсейд погледна към огледалото, което оформяше дясната стена на контролната зала. Той знаеше, че над него има някой, който следи всяко действие на сътрудниците от ЛРП. Непознатият не пропускаше нито едно от изстрелванията, ръководени от залата, и Кинсейд не се съмняваше, че и в момента отново е заел позицията.

— Сега, внимавайте всички! — обърна се той към дневната смяна. — Искам да си размърдаме малко мозъците. Нещата с „Викинг II“ вече потръгнаха. Сега... искам да пореботите върху орбитата на „Наблюдател“ и да го изведете в максимална близост над Сидония. Корекциите да започнат до час и да завършат най-късно след седмица. — Той зърна недоволни гримаси по лицата на сътрудниците си. Маневрите за корекция на траекторията изискваха доста сериозни изчисления, за да се определи точно с каква продължителност и под какъв ъгъл трябва да се включват двигателите, за да се измени настоящата посока и да се постигне ново положение, особено в светлината на сегашното тежко състояние на сондата.

Той знаеше, че ако това разпореждане предизвиква недоволство, следващото направо ще ги изведе от равновесие, но тъй като идваше направо от Агенцията за национална сигурност, от НАСА му бяха заповядали да го изпълни. Кинсейд погледна отново към огледалната стена, зачуден кой ли се спотайва зад нея и какво е породило странното решение.

— Искам да бъде разгънат видеостереоскопът и след това да го фокусирате върху Сидония. Очаквам да получим някои доста добри

снимки, когато сондата се доближи над този район. Не толкова добри, колкото тези от „Викинг II“, който е точно отгоре, но достатъчно качествени, за да разберем какво става — ако стане нещо.

Видеостереоскопът беше стерео-изобразителна система, която се състоеше от три устройства — камерна глава, сгъваема мачта, предназначена да се разгъне, когато летателният апарат установи стабилна орбита, и две електронни карти, едната — за управление на камерата и двигателите на мачтата, и другата — за обработка на изображението.

— Божичко, Кинсейд — събра най-сетне смелост един от заместниците му. — Не можем да разгъваме видеоскопът, докато сондата се върти по този начин!

— Защо да не можем?

— Защото това просто не е било предвидено.

— Смятай го за предвидено — тросна се Кинсейд. — Да не мислиш, че знаеш повече от мен? Не виждам никаква пречка да се разгъне камерата и да се направят няколко снимки отдалече. Само защото това не е било предвидено, не значи, че няма да стане.

— Но това означава да разгънем и мачтата — оплака се заместникът. — Не мисля, че ще е възможно по време на ротация.

Понякога Кинсейд се питаше къде бяха изчезнали онези дръзки момчета от неговото поколение, благодарение на чиято изобретателност и находчивост бе прибран у дома аварираният „Аполо 13“.

— Не мислиш, че ще е възможно? Аз пък мисля! Достатъчно е да се отвори предпазният капак. Нали?

— Да, но...

— Но центробежната сила ще се увеличи с разгъването на мачтата — довърши вместо него Кинсейд. — Можем да я контролираме, нали? Е, няма да я разгъваме по цялата ѝ дължина. Само толкова, че да се подаде от капсулата.

Кинсейд не остана да чака нови възражения.

— Захващайте се за работа. Нещо ми изглеждате объркани. Вече ви казах как ще го направите. До два часа да видя снимки на Сидония, направени от „Наблюдател“.

Зона 51 бе несекретното название върху военните карти на специален полигон край авиобазата Нелис. Това поне бе впечатлението, което се опитваха да създадат военните. В действителност Зона 51 бе приютила строго секретни летателни апарати в специален хангар, издълбан във вътрешността на една от планините край Езерото на конярите, и освен това разполагаше с най-дългата площадка за излитане на територията на Щатите.

Само малък брой от принадлежащите ѝ постройки се намираха над земята, основната част от секретната и инсталацията бе скрита от човешки поглед. Мястото бе избрано от първите членове на „Меджик-12“ поради непосредствената близост до кораба-майка, открит в една голяма пещера. С годините в планините наоколо бяха издълбани нови хангари, из които бяха пръснати скакалците — малки летателни апарати, два от които бяха намерени вътре в кораба-майка, а останалите бяха докарани от Антарктида.

От десетилетия насам в Зона 51 специално подбрани пилоти се обучаваха да летят на скакалците. През всичкото това време опитите на учените да проникнат вътре в кораба-майка неизменно завършваха с неуспех. И едва преди година, след като един от членовете на „Меджик-12“ бе взет под контрол от по-малкия компютър, изоставен някога от бунтовниците-пришълци в една пирамида под Джамилтепек и докаран в секретна изследователска лаборатория край Дълси, корабът-майка най-сетне отвори врати.

Ала след провала на „Меджик-12“ в Зона 51 настъпиха потресаващи промени. Медиите получиха достъп до инсталацията и снимките на гигантския кораб, по-малките дискове и пилотите, които са летели с тях, обиколиха света. Най-строго пазената тайна се превърна в обикновена и шумна сензация.

Като щабен офицер от зоната, недопускан до съкровени тайни на „Меджик-12“, майор Куин остана незасегнат при разгрома на групата. Той бе единственият, който познаваше детайлно всички механизми за управление на Зоната, съсредоточени в Куба или КЗ, както съкратено наричаха центъра за командване и контрол.

Подземната зала, в която се помещаваше Кубът, имаше дължина тридесет метра и ширина двадесет и четири и до нея се стигаше единствено през обширния хангар за скакалци, изкопан в Планината на конярите.

Куин, мъж на средна възраст с русолява коса и очила с тънки рогови рамки, седеше в дъното на залата, откъдето имаше поглед върху всичко, което ставаше вътре. Върху предната стена бе монтиран леко изпъкнал екран — шест на три метра — който, независимо от размерите си, всъщност представляваше доста уголемен компютърен монитор и притежаваше същите функции. Вече четири дни Куин не бе излизал на повърхността, погълнат от изтощителната задача да запознава представителите на различните медии с всичко, което доскоро е било приоритет само на малка група посветени.

Сега, след като скакалците, както и всички останали аирлиански артефакти, бяха под контрола на КИСПП, много страни изразиха желание да пратят най-добрите си пилоти, за да се обучават да летят с тях. Наложиха се да бъдат организирани курсове, за да се регулира потокът и на Куин, като представител на американските ВВС, се падна честа да разпределя пристигащите военни пилоти и учени.

Всичко това означаваше, че Куин бе станал много зает човек, заемащ особено важна позиция. А само преди две седмици единствената му грижа бе да избегне гнева на генерал Гулик и да се справя с опитите на любопитни журналисти да надзърнат под покривалото на тайнствеността, с което бе забулена Зона 51.

Куин включи лаптопа пред него и поиска сведения за текущото състояние на скакалците. В момента на пет от тях се извършваха тренировъчни полети, „Скакалец 6“ бе над океана, на път за Москва, по програма за сътрудничество на КИСПП, „Скакалец 7“ летеше някъде над страната, „8“ и „9“ бяха в Европа, а една смесена група от руски и американски специалисти изучаваше кораба-майка.

— Сър, току-що засякохме хеликоптер, който се приближава на ниска височина към нашия периметър.

Куин се намръщи. В последно време не беше нещо необичайно самолети и вертолети да излитат и кацат на летището в базата. Въздушното пространство над Зона 51 вече не беше строго забранен район.

— Е, и? — попита раздражено Куин.

— От хеликоптера подадох идентификационен код СТ-8.

— Какво, по дяволите, е това? — попита объркано Куин, който за целия период на работата си в „Меджик“ не бе чувал за идентификационен код СТ-8.

— Нямам представа, сър. Не разполагам с допълнителна информация.

Куин набързо очисти екрана и въведе запитване за новия код. След няколко секунди отсреща се изписа кратко съобщение с едри печатни букви:

ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН КОД СТ-8.
ОСИГУРЕТЕ ПЪЛНО СЪДЕЙСТВИЕ НА
ПРИНОСИТЕЛЯ.
НАМИРАТЕ СЕ ПОД ПРЯКОТО КОМАНДВАНЕ НА
НАЦИОНАЛНАТА СЛУЖБА ЗА УПРАВЛЕНИЕ.
ВСИЧКИ ПОСЛЕДВАЩИ ДЕЙСТВИЯ НА
ПРИНОСИТЕЛЯ ДА СЕ СМЯТАТ ЗА ТАКИВА ОТ
ПЪРВОСТЕПЕННА ВАЖНОСТ.
ЗАБРАНЯВАТ СЕ ВСЯКАКВИ ЗАПИСИ ПО ВРЕМЕ
НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ЗАПОВЕДТА.
СТ-8. СТРОГО СЕКРЕТНО.

— Оцапахме я — промърмори Куин. Излизаше, че не може да информира за случилото се дори прекия си началник и трябва да изпълнява безпрекословно всичко, което му бъде наредено от онези в хеликоптера. — Изведете госта на екрана — нареди той.

Един черен УХ-60 се спускаше над пистата. Малко след като се приземи, той продължи към хангара, където спря. Страничната врата се плъзна и отвътре излезе непозната жена. Беше висока и слаба, но най-странното бе снежнобялата ѝ коса, плътно прилепнала по черепа. Очите ѝ бяха скрити зад чифт тъмни очила. Облечена бе с черни панталони и черно яке, а в лявата си ръка стискаше дръжката на тъмно металическо куфарче.

— Доведете я в заседателната зала — нареди Куин, докато ставаше.

Не се наложи да чака дълго. Когато жената влезе, той стана и я посрещна с леко кимване.

— Казвам се Олейса — представи се жената и постави куфарчето на масата.

— Майор Куин — отвърна той и ѝ даде знак да седне. — Проверих идентификационния ви код и се уверих...

— Че трябва да правите каквото ви кажа — довърши жената вместо него. — Искам да ми отделите един скакалец и най-добрия ви пилот, който от този момент за неопределено време да бъде изцяло на мое разположение. Летателният апарат не бива да се използва за никакви други цели.

Куин изстена вътрешно. Програмата му и без това бе крайно претрупана. А ето че сега всичко отиваше по дяволите.

— За кого всъщност работите?

— Това не е ваша работа — отвърна Олейса.

— Аз отговарям тук за...

— Вие не отговаряте за нищо. От вас се иска само да изпълнявате. Ще правите каквото ви кажа. Повтарям — скакалец и пилот на мое разположение. Освен това ще ми трябва сигурна сателитна връзка — канала ще ползвам само аз.

На Великденския остров Майк Търкот и Лиза Дънкан бяха посрещнати от Питър Нейбингър. Останалите журналисти се бяха скупчили в командния център на КИСПП с надеждата, че може да последва ново съобщение от страна на Втория страж.

Задаваше се буря и вятърът откъм морето издуваше платнените стени на разпънатите палатки. Първите капки дъжд ги застигнаха съвсем близо до лагера, но малко след това заваля толкова проливно, че дрехите им буквално подгизнаха. Търкот погледна към Лиза — от косата ѝ се стичаха струйки, а дрехите ѝ бяха прилепнали по тялото. Тя му отвърна с предизвикателен поглед и той побърза да отмести очи.

Скриха се в палатката, а Нейбингър, като най-нетърпелив, вече разглеждаше снимките, които му бяха донесли.

— Какво мислиш? — попита го Търкот.

— Рано е да се каже — Нейбингър бе спрял вниманието си на руническите надписи върху плочите. — Да не мислиш, че е толкова лесно да се разчетат? Приличат малко на надписите от пещерата под вулканичното езеро, но едва ли се виждат всички знаци. Ако е от контролно табло, трябва да е включено и осветено отдолу.

Търкот разрови с ръка снимките и посочи тази, на която се виждаше черният пилон.

— А за това?

Нейбингър разгледа надписите, после извади бележника си и го запрелиства.

— Дай ми малко време — помоли той.

Зачакаха търпеливо, като се стараеха да не му пречат. Изминаха около пет минути.

— Знаете ли, част от тези надписи не са на старорунически — обяви накрая Нейбингър.

— А на какъв език са тогава? — попита Кели Рейнолдс.

— Струва ми се... на китайски.

— На китайски ли? — учуди се Търкот. — Как, по дяволите, са попаднали тези китайски надписи в една африканска пещера редом с аирлиански артефакти?

— Ще ми се да знаех — въздъхна Нейбингър. — Има и малко стари руни. Успях да го превода — в най-общи линии. Та тук се казва:

ГЛАВНИЯТ КОРАБ — (НЕ) — ЛЕТИ
МОЩНОСТ ДВИГАТЕЛ
ОПАСНОСТ
ВСИЧКИ НЕЩА ПОГЪЛНАТИ

— Доста прилича на надписите от плочиците, оставени край кораба-майка, и на дървените *ронго-ронго* от този остров.

— Не разбирам — обади се Дънкан. — Какво общо имат рубинената сфера и Голямата цепнатина с кораба-майка?

— Ами с Китай? — добави Нейбингър, без да откъсва очи от снимката на черния камък.

— На мен пък никак не ми хареса онази част, където се казва, че „всички неща ще бъдат погълнати“ — намеси се Търкот и погледна към Дънкан. — Напомня ми за твоята апокалиптична машина.

— От интересно по-интересно — промърмори Нейбингър. — Да имаш сателитен телефон? — попита той Кели.

Тя му го подаде без коментар.

— На ваше място не бих се безпокоила за рубинената сфера и останалото. Скоро ще имаме всички отговори.

— Защо смяташ така? — попита я Търкот.

— Защото идва Аспасия.

— Какво, да не е възкръснал от мъртвите? — вдигна вежди Търкот.

Кели не му отговори, а дръпна Дънкан за ръката.

— Как мислиш, дали Аспасия и другите айрлианци не са прекарвали изминалото време в хибернация^[1]?

— Не е изключено, но в момента не разполагаме с никакви доказателства — отвърна Дънкан и заговори на Нейбингър: — Слушай, ти си тук лингвистът. Как преценяваш съобщението от Марс?

Нейбингър вдигна поглед от циферблата.

— Не по-различно от другите. В края на краищата, то не е на старорунически, а в двоичен код. Но щом питаш, според мен не Аспасия, а Вторият страж го е пратил. Нищо чудно успоредно с това да е задействал програма за пробуждането на Аспасия. В каквото и състояние да се е намирал.

— Значи вярваш, че могат да го правят? — попита Дънкан.

— Това е моето мнение — сви рамене Нейбингър. — Помисли си, те са построили кораба-майка и скакалците. Защо тогава хибернацията да е извън възможностите им? Учуден съм, че никой не се сети за това по-рано.

— Никой не се е сетил — подхвърли Търкот, — защото нямаше следи от пребиваването на пришълци тук, на Земята.

— Е, сега вече знаеш защо не ги е имало. Били са на Марс.

— А как са научили английски? — попита Търкот.

— Вероятно като са прихващали нашите радио и телевизионни програми — обясни Нейбингър. — Компютърът им е достатъчно мощен, за да разчита всякакви езици.

— Прилича ми на фантастика — махна с ръка Кели. — Представяте ли си, не само ще се срещнем с извънземни форми на живот, но и със същества, които са били тук преди пет хиляди години! А как са отлетели на Марс? С друг кораб-майка? Или с по-малък съд?

— Съмнявам се, не е било с кораб-майка. Та нали тогава са щели да привлекат кортадите?

— Може би са поддържали връзка с родната планети — предположи Нейбингър. — Например, ако войната е свършила. Както казахме, от тогава са изминали близо пет хиляди години. — Той опря слушалката до ухото си и зачака сигнал.

— Има още много неща, които не знаем — въздъхна Търкот.

— И които скоро ще открием! — заяви уверено Кели. — Доскоро се надявахме да проникнем в паметта на компютъра, а ето че предстои да се срещнем със съществата, които са го създали!

— Това по въпроса за надеждите — произнесе мрачно Търкот. — А какво ще кажете за страховете?

— О, неизменният песимист — махна с ръка Кели.

— Баща ти не те ли беше учил винаги да очакваш най-лошото? — попита я Търкот.

— Я ме остави! — ядоса се Кели. Най-вече, задето му бе разказвала толкова много за баща си и сега той използваше информацията срещу нея. — Забрави ли, че преди пет хиляди години Аспасия е защитил човечеството от бунтовниците, за да ни даде възможност да се развиваме самостоятелно. Този факт говори сам за себе си.

— Тогава защо се връща? Това не е ли намеса в делата на човечеството?

— Защото вече сме готови. Защото са изминали пет хиляди години. Нали това се казва и в съобщението му?

— А не мислиш ли... — поде отново Търкот, но се отказа, зърнал ентузиазираните пламъчета в очите на Кели. Въпреки това не можеше да се пребори с предчувствието, че нещата няма да тръгнат по най-добрия начин.

Той забеляза, че Нейбингър е изключил телефона и разглежда някакви записки в бележника си. Имаше озадачен вид.

— Какво е станало?

— А? Имам човек, на който мога да изпратя за превод китайските надписи. Освен това съм получил интересно съобщение на моя телефонен секретар. Някой е открил ново място с рунически надписи.

— Къде? — попита Търкот.

Нейбингър се усмихна.

— В Китай.

— В Китай? — повтори Търкот. — Брей, какво странно съвпадение.

— Аха. Изглежда аирлианците са оставили и там следи от пребиваването си.

— Но защо досега са го крили в тайна? — попита Кели.

— По същата причина, поради която руснаците едва сега ни разкриха за катастрофирания кораб — обясни Нейбингър. — Всъщност, не е изключено китайските власти да не са били информирани. Известно е, че в Китай не гледат с добро око на археологическите разкопки. Традиции и прочее...

— Помните ли, че третият „фу“ е летял над Китай — сети се Търкот. — Явно стражът знае нещо, което ние не знаем.

— Стражът знае много неща, които ние не знаем — поправи го Нейбингър.

— И ти също? — посочи го с пръст Търкот.

— Също какво? О, не... аз съм от групата на невежите. Има още много да уча.

Търкот не остана доволен от отговора, но сега не беше време да притиска Нейбингър. Реши отново да се върне на темата за Китай.

— Значи първият „фу“ прелита близо до Голямата пирамида, където е било оставено атомното устройство, вторият се навърта край Джамилтепек, под който знаем, че някога се е помещавал компютърът на бунтовниците. Какво смятате, че може да има в Китай? Чакай... кой ти е изпратил това съобщение?

— Една археоложка на име Че Лу. Чувал съм за нея — завежда отдела по археология към Пекинския университет.

— На каквото и да се е натъкнала, не може да е по-важно от Аспасия — поклати глава Кели. — Скоро ще говорим с човека.

— Защо го наричаш човек? — учуди се Търкот. — Той, или то — каквото и да е — все пак е извънземно. Не е човек, нито пък мъж.

В палатката се възцари мълчание. Лицето на Кели се покри с гъста червенина. Преди някой от двамата да заговори, Лиза Дънкан реши да се намеси в разговора.

— Сега му е времето да се върнем малко назад и да погледнем нещата от по-далечна перспектива. Като прибавим, естествено, и информацията от Китай. Каква може да е връзката?

— Страроруническият език — заговори Нейбингър, споходен от вдъхновение, — е оставил своя отпечатък върху много от древните езици на Земята. Китайската азбука, египетските йероглифи... Но не в това е въпросът. По-важното е, че надписи на старорунически са били открити на различни места по Земята. Така стигаме до загадката, на която доскоро нямаше отговор: по какъв начин са се разпространявали знанията за този език в епоха, когато хората са се страхували да прекосяват дори реките? Разбира се, сега вече знаем отговора и той е напълно задоволителен. Същото важи и за едновременното възникване на няколко добре развити цивилизации в различни краища на света. Според теориите на изолационистите еволюцията им е вървяла независимо една от друга. Всички тези цивилизации по някаква случайност са прекрачили прага към по-усъвършенствано общество някъде между четвъртото и третото столетие преди Христа. Погледнато в светлината на новите познания, става ясно, че причината са именно пребиваващите по онова време на земята пришълци. — Нейбингър присви очи, потънал в мислите и представите си. — Докато контактувах със стража, той ми показва картини от Атлантида. В аирлианската база са живели и земни жители, тези от тях, които са се спасили при потопяването на континента, всъщност са дали началото на новите цивилизации. Разпръснали са се в разни посоки, но всеки от тях е отнесъл със себе си мита за потъналият континент.

— Излиза, че все пак аирлианците са се намесили в еволюцията на нашата цивилизация — отбеляза Търкот.

— Няма съмнение, че са оказали известно въздействие — призна Нейбингър. — В края на краищата, те са пребивавали на Земята близо пет хиляди години. Именно Атлантида е първоначалната люлка на човешкия разум, от която са се пръкнали останалите цивилизации.

— Чакай да те питам нещо — спря го Търкот. — По какъв начин, според теб, се е озовал компютърът на бунтовниците под онази пирамида в Джамилтепек? И също атомната бомба в Голямата пирамида? Това е работа на бунтовниците, нали? Не на избягалите от острова човеци?

— Не зная — призна Нейбингър. — Най-вероятно.

— Да де, но щом Аспасия се крие на Марс, къде са се сврели проклетите бунтовници?

— Предполагам, че са измрели — рече колебливо Нейбингър. Явно не бе обмислял тази възможност.

— Или са сред нас и душат какво става — промърмори навъсено Търкот. — Дали не се спотайват в Китай?

— О, стига с тоя Китай — ядоса се Кели.

— Може би стражът е на същото мнение и затова е вдигнал „изтребителите фу“ — продължаваше да разсъждава Търкот. Хрумна му друга мисъл и той се обърна към Дънкан. — Сетих се... в Дълси дали не са се опитвали да възкресят и телата на убитите бунтовници? Открили са ги в Джамилтепек, откарали са ги в лабораторията и са работили върху съживяването им. А после Първият страж се е постарал от тях да не остане и молекула. Онези от „Меджик“ не биха се спрели пред нищо.

— Може би... може би... — повтори натъртено Кели. — Защо просто не се придържаме към фактите?

— Към кои факти? — попита Търкот. — Не разбирате ли какво се опитвам да ви кажа? Ако едните и другите вземат пак да се срещнат на Земята, какво им пречи да започнат всичко отначало? Онази професорка от Китай не се обажда току-тъй. В пещерата в Етиопия освен рунически надписи има и китайски. Рубинената сфера над Голямата цепнатина несъмнено е свързана с кораба-майка...

— Нищо не знаем за Китай — прекъсна го Нейбингър. — Че Лу съобщава само, че е открила плочки със старорунически надписи и че отива в някаква гробница да търси още следи. Май ставаше въпрос за Циан Лин. — Той им разказа накратко историята на гробницата. — Нищо чудно новите надписи да са само религиозен текст, какъвто имаше и в Голямата пирамида. И тогава... майчице мила! — Той замръзна, с поглед, втренчен в гланцовата карта на Китай, която бе разгънал на масата. Сетне скочи трескаво и измъкна от раницата любимия си бележник.

— Какво има? — попита Търкот.

Нейбингър прелистваше страниците, изписани с рунически послания.

— Няма да повярвате. Аз самият не го вярвам.

— Кое? — надигна се уплашено Лиза Дънкан.

Нейбингър спря да прелиства и отново направи сверка с картата.

— През цялото време е било пред очите ми и аз да не го забележа. Сякаш съм бил сляп. А и да бях го търсил, никога нямаше да...

— Кое е било там през цялото време? — изгуби търпение Търкот.

— Някоя дума? — подсказа Дънкан.

— По-скоро символ — Нейбингър чукна с пръст по картата. — А е там от векове. — Погледът му беше размътен. — Сега вече всичко застава на мястото си. И без това едва през последните петдесет години сме можели да го забележим — откакто летим в космоса. Всъщност, и след това никому не е хрумнало да го търси... защото не сме познавали староруническия език. Невероятно. Простотата на гениалното!

Търкот местеше поглед по лицата на другите, сякаш търсеше пояснение.

— Кое е гениалното? Какъв символ?

— Това — Нейбингър забодя пръст в един участък от картата.

Останалите се скупчиха около него.

— Нищо не разбирам — мърмореше Търкот. — Китай? Градът, дето е до пръста ти? Кое?

— Не — поклати глава Нейбингър. — Стената. Великата китайска стена. Погледнете този участък в Западен Китай близо до град Ланджоу. — Той ги изгледа победоносно. — Великата китайска стена е единственото творение на човешките ръце, което може да се наблюдава от космоса с невъоръжено око.

— Е, и какво от това? — изръмжа недоволено Търкот.

Без да вдига пръст от картата, Нейбингър извади бележника и го разтвори.

— Погледнете стената... а сега този символ. — Той хвърли бележника на масата.

И тогава всички го видяха. Символът приличаше поразително на стената в този район.

— Не може да бъде... — заговори Търкот, но млъкна. Нямаше смисъл да отрича очевидното. Близо тристакилометров сектор от стената бе построен във формата на рунически знак, който да се вижда от космоса.

— Какво означава този символ? — попита Търкот.

— В най-приблизителен превод — изрече тържествено
Нейбингър — това е айрлианският рунически знак за ПОМОЩ.

[1] Хибернация — спадане на телесната температура под нормата, което предизвиква понижаване на жизнените функции. В случая — метод, с който извънземните поддържат живота си за голям период от време. — Б.ред. ↑

11.

След оживена дискусия Че Лу реши да продължи нататък по коридора, в който бяха наблюдавали странното видение. Един от студентите, малко по-ентузиазирани от останалите, предложи да тръгне напред. Младежът се бе отдалечил на десетина метра навътре в тунела, когато неочаквано стените бяха озарени от ярко сияние. Че Лу спря, заслепена за съвсем кратко. Когато отвори очи, едва не извика от ужас. Тялото на младежа бе прерязано през средата, горната част на трупа лежеше върху краката сред грамадна локва от тъмна кръв, която продължаваше да изтича от разкъсаната плът. Очите на нещастника бяха изцъклени и животът в тях бързо угасваше.

Всичко свърши след миг. Едно от момичетата започна да пищи и Че вдигна ръка.

— Никой да е мърда от мястото си! — нареди тя. След това приближи предпазливо безжизненото тяло. Едва отблизо забеляза слабите протуберанси от стената на тунела, приблизително на височина на пояса. Тя се пресегна, дръпна шапката на убития студент, хвана я за периферията и я хвърли навътре. Последва нов ослепителен блясък и шапката пламна, разсечена на две части.

— Ах! — възкликна уплашено Че Лу. Но докато осмисляше проблема, далеч зад тях отекна дълбок, приглушен тътен.

— Вратите! — извика уплашено Ки и се втурна обратно в посоката, от която бяха дошли. Ала след няколко минути се появи отново, с изкривено от уплаха лице. — Затворени са! Отвън са дошли войниците! Сега вече сме в клопка!

12.

— Помощ? — повтори замислено Лиза Дънкан, загледана в бележника на Нейбингър. — Не разбирам.

Навън бурята продължаваше с пълна сила. Стените на палатката се тресяха от честите гръмотевици.

— И аз не разбирам — призна Нейбингър, — но няма съмнение, че точно това означава. Вече е ясно, че именно по такъв начин са действали аирлианците. Спомнете си пирамидите и сфинкса в Египет. А сега и стената — излиза, че са били в Китай.

— Един момент — намеси се Търкот. — За какво всъщност говорите? Не сте ми казвали, че в конструкцията на Голямата пирамида е скрито някакво послание. Ставаше дума само за това, че първоначално е била покрита с гладко шлифован камък, който можел да изпраща радарно отражение надалеч в космоса, но не и че това отражение би могло да съдържа конкретен сигнал.

Нейбингър поклати глава.

— Правилно. Не става дума за отражението, а за наземния изглед на постройката, когато се наблюдава от космоса, но при известно приближение. Напълно е възможно да е имало нещо като таен знак, познат само на аирлианците. В средите на археолозите е известно отдавна — още преди да бъде открита долната галерия с руническите надписи, че общият комплекс от постройки, включващ сфинкса и другите две големи пирамиди, оформя йероглифен символ, съставен от главата на пясъчното чудовище и основите на двете пирамиди. — Той начерта върху един празен лист от бележника си скица на двете пирамиди и сфинкса.

Търкот изглежда бе далеч по-заинтригуван от картата на Китай и плъзгаше пръст по северната ѝ граница.

— Божичко, погледнете това нещо! Колко време им е отнело да я построят?

Кели включи своя лаптоп и постави малък диск в устройството.

— Сега ще ти кажа всичко. Нося си енциклопедията. Великата китайска стена е дълга две хиляди и четиристотин километра. Това са приблизително хиляда и петстотин мили. Получава названието си по времето на управлението на император Ши Хуанчжоу^[1], който пръв наредил да се свържат отделните стени, построени от предшествениците му. Ши бил първият император, обединител на Китай. Секцията, наподобяваща символа, е от ранните строежи, следователно е вдигната доста преди този период.

— Може би още по времето, когато Аспасия е воювал с бунтовниците? — попита Търкот.

— Напълно възможно — кимна Нейбингър.

— Но такова нещо не се строи за ден-два. Отнело е поне сто години — промърмори озадачено Търкот.

— Не съвсем — поклати глава Кели. — Според това, което пише тук, най-дългата част от стената е била построена само за десет години. Няколко милиона селяни са се трудили над издигането ѝ и труповете на измрелите в този процес са вградени в строежа. Тъй че, ако се съди по тази информация, участъкът, за който говорим, вероятно е бил построен за доста по-кратък срок. Спомнете си, че Китай винаги е разполагал с излишък от евтина работна ръка.

— Като стана дума — заговори Търкот, който продължаваше да разглежда картата, — сега забелязах, че споменатият участък не следва най-удобната линия за защита. Вижте, тук има река, която би подсилила позицията, но стената извива в друга посока. Прави сте — крайната цел е била да се получи грамадно изображение на символ, който да се вижда от космоса. Но по какъв начин аирлианските бунтовници са накарали китайците да го построят?

— По същия, по който са принудили и египтяните — отвърна Нейбингър.

— Почакай с въпросите, докато се появи Аспасия — посъветва го Кели Рейнолдс.

— Има нещо, което не разбирам. От една страна твърдите, че този Аспасия бил против намесата в нашите работи. А от друга — всички тези гигантски строежи. — Изведнъж Търкот се сети за генерал Гулик. — Дали не са въздействали на онези нещастници по начина, по който компютърът бе заклецил Гулик и хората от „Меджик-12“? Искам да кажа, дали не са ги взели под телепатичен контрол? — той чукна с

пръст по масата. — Ако е така, нищо чудно да има още един страж — в Китай. В Циан Лин.

За кратко в палатката се възцари напрегнато мълчание.

— Едно искам да знам — заговори накрая Лиза Дънкан, — защо е било необходимо бунтовниците да се обръщат по такъв начин за помощ към някой, който идва от космоса?

— От известно време и аз си задавам този въпрос — кимна Нейбингър. — Защо и на кого са искали да изпратят сигнал аирлианците?

— Трябва да има някакво логично обяснение — не се предаваше Търкот. — Пирамидата е била построена, за да привлече нечие внимание. Символът от Великата китайска стена е носел в себе си конкретно послание към онзи, чието внимание би привлякла пирамидата. Вероятно е търсена такава последователност. Така бих постъпил и аз на тяхно място, с наличните за онова време средства и в случай, че вече не разполагам с други възможности за комуникация. Когато бях в специалните части, ни учеха, че при изгубена връзка с базата, трябва да прибъгваме до всякакви подръчни средства, за да бъдем открити. Ей това сигурно казват с онзи символ от стената — „Елате и ни приберете“.

— Мисля, че кривнахте от основния въпрос — размаха ръка Дънкан. — Аспасия е разгромил бунтовниците и те се пръснали по Земята. Тъй че, да се върнем там, откъдето започнахме. Ако посланието е тяхна работа, на кого ще го пращат? Щом са престъпили закона, би трябвало да си седят мирно, а не да викат за помощ.

— А кортадите? — попита Нейбингър. — Значи, нищо чудно да не са били бунтовници, а предатели.

— И още нещо — намеси се разпалено Търкот. — Дали аирлианците, построили участъка от Великата китайска стена, са същите, окачили рубинената сфера над Голямата цепнатина?

— Според мен, да — рече Дънкан. — В това има логика.

— Логика... логика — повтори раздражено Кели. — Това са само предположения.

— Ще ви призная нещо — произнесе малко смутено Нейбингър. — Точно преди да прекъсне връзката си с мен, получих много странна информация от стража. Не казах на онези от КИСПП, защото не бях

сигурен дали идва от него, или е било породено от превъзбуденото ми съзнание.

— И какво видя? — попита Търкот.

Нейбингър потърка слепоочията си с пръсти.

— Струва ми се, че беше разрушаването на Атлантида от корабата-майка. Страшна сцена беше...

— Защо не изчакате, докато дойде Аспасия? — не се предаваше Кели. — Той ще хвърли светлина на всички неясноти.

— Защото да чакаме, означава да се откажем от инициативата — тросна се Търкот.

— Какво? — попита Кели.

— Казах, че да чакаме, означава да се откажем от инициативата — повтори бавно Търкот. — Това е принцип в боя. Победата обикновено е на страната на инициативния.

— О, стига вече — ядоса се Кели. — Не сме във война.

— Не зная в какво сме — сви рамене Търкот. — Но ще ти кажа едно — всички го чакате този Аспасия, сякаш е второто явление Христово. Е, аз пък бих желал да науча колкото се може повече за него и намеренията му, преди да се е размразил напълно или каквото там прави.

— И аз също — потвърди Лиза Дънкан. Тя вдигна ръка, за да предвари гневния изблик на Кели. — Хайде, стига сме се спречквали. Професоре, какво друго видяхте там?

Нейбингър направи болезнена гримаса.

— Загиващи хора. Кораби, които отплават в морето, в търсене на спасение от катастрофата — той млъкна, внезапно спомнил си още нещо. — Имаше и други кораби. Космически. Седем на брой. Не като скакалците, по-големи. Отлетяха точно преди да се появи корабът-майка.

— Накъде отлетяха? — попита Търкот.

— Право нагоре.

— С тях са избягали бунтовниците — заключи Дънкан.

— Да, така е... навярно — съгласи се Нейбингър.

— Значи все пак са се измъкнали! — Търкот чукна с пръст по картата на Китай. — Бас държа, че са отишли там. И ако Аспасия и поддръжниците му се пробуждат, какво пречи това да правят и бунтовниците? — той огледа присъстващите и добави: — Май

единственият начин да узнаем истината е да отидем в Китай и разгледаме сами онези надписи в гробницата. И да потърсим стража — ако там има такъв. Мисля, че ако споменатият участък от стената наистина е дело на бунтовниците, трябва да го узнаем час по-скоро — още преди появата на Аспасия.

— Не е толкова лесно да се отиде там — отбеляза Дънкан. — От няколко години в Китай има размирици. Доколкото знам, Тайван полага сериозни усилия за дестабилизиране на режима в Пекин. На всичко отгоре китайските представители в ООН изразиха протест срещу дейността на КИСПП. Мисля, че властите в Китай просто не са били подготвени за ситуацията с пришълците и сега поемат единствения курс, към който са прибегвали всички китайски ръководители, когато външнополитическата обстановка не им е изнасяла — затварят се в себе си. Това означава строг граничен контрол, информационно затъмнение и прекъсване на връзките с външния свят... От друга страна, едва ли можем да разчитаме на някаква сериозна подкрепа от страна на Комитета.

Търкот положи внимателно ръка на рамото ѝ.

— Сега ти си най-старшата тук. Не бива да забравяш, че освен за Комитета, работиш и за правителството на САЩ. Тъй че, няма какво да чакаме подкрепата на КИСПП. Предлагам да действаме самостоятелно.

— Е, и без това вече съм го решила — рече Дънкан.

[1] От династията Цин, владяла от 221 до 206 г. преди Христа. Това е първата имперска династия на Китай. Ши Хуанчжоу е управлявал от 221 до 210 г. преди Христа. — Б.ред. ↑

13.

Вторият страж-компютър представляваше златиста пирамида, висока шест метра. Намираше се на четиристотин метра под повърхността на Марс, в пещера, издълбана в твърда скала. Изходът на пещерата бе зазидан преди пет хиляди години и единствената връзка с онова, което ставаше горе, бяха разположените на повърхността датчици.

През последните няколко часа Вторият страж бе задействал програма за проверка на всички системи, които бяха под негов контрол. Най-важният проблем беше енергетичният запас. Студеноядреният реактор подаваше едва четиринадесет процента от първоначалната си мощност, което бе крайно недостатъчно и налагаше да бъдат преустановени голям брой важни програми.

За щастие Създателите бяха предвидили подобна възможност. Вторият страж пренасочи по-голямата част от тези четиринадесет процента към повърхността, където съществуваха алтернативни възможности за добиване на енергия.

В центъра за управление на Лабораторията за реактивни проучвания бе поставен голям червен цифров часовник, на който се изписваше времето до момента, когато „Викинг“ щеше да приключи с маневрата за смяна на орбитата и да се озове над Сидонийския регион. Оставаха по-малко от три часа до този момент.

Междувременно хората на Кинсейд бяха направили онова, което първоначално смятаха за невъзможно — да разгънат мачтата на „Наблюдател“ с прикачения на далечния ѝ край видеостереоскоп и да я ориентират към Марс — макар и не постоянно, а само в дванадесет процента от времето, тъй като станцията продължаваше да се върти около оста си. Все пак този процент постепенно нарастваше благодарение на усилията на инженерите да стабилизират полета на „Наблюдател“ и същевременно да синхронизират работата на

видеостереоскопа с въртенето на модула. С известен късмет и още малко време инженерите се надяваха да постигнат пълноценно наблюдение с видеостереоскопичния прибор към повърхността на Червената планета.

Един от големите стенни екрани в предната част на залата показваше бавно местещо се изображение от видеостереоскопа — виждаше се Лицето, наблюдавано под доста остър ъгъл, и разположената в основата му пирамида. Всеки път, когато поглеждаше към него, Лари Кинсейд усещаше по гърба му да преминават студени тръпки. Мисълта, че там долу съществуваша следи от цивилизация, която още преди хилядолетия бе пътувала свободно между звездите, го караше да се чувства дребен и незначителен.

Тъкмо сверяваше новопостъпилите данни от авиоинженерите, следящи за движението на „Наблюдател“, когато вниманието му неочаквано бе привлечено от вълнение и шум в предната част на залата.

Още щом вдигна глава, той веднага разбра причината за суматохата. Грамадната пирамида в основата на Сидонийските руини, се разтваряше. Четирите ѝ стени бавно се раздалечаваха като разцъфващо под лъчите на Слънцето цвете, а вътре се очертаваше черен правоъгълник.

Кинсейд познаваше добре размерите на пирамидата и остана дълбоко впечатлен от мащабите на конструкцията, която би била в състояние да осигури подобна маневра. Той се наклони напред, завладян от любопитство. След още пет минути стените заеха вертикално положение, ограждайки черния квадрат. Всички в залата бяха замрели с погледи, вперени в екрана, където събитието се предаваше на живо от милиони километри.

Внезапно в горния край на всяка от стените на пирамидата се появи ослепителна светлина. Тя продължаваше да се засилва, обхващайки ръбовете на пирамидата, а страните ѝ започнаха да се снижават към повърхността на планината. След още петнадесет минути и четири завъртания на видеостереоскопа стените най-сетне легнаха хоризонтално на земята. Яркото сияние, което отразяваха, почти заслепяваше наблюдателите.

— Какво, по дяволите, е това? — попита някой в залата.

Кинсейд се досещаше за отговора, колкото и невероятен да му се струваше — най-вече заради размерите на конструкцията.

— Слънчеви колектори — произнесе той.

Подобни колектори се използваха при всички космически сонди и орбитални станции и Кинсейд бе добре запознат с възможностите им за приложение. Той извади джобния си калкулатор и се зае чевръсто да пресмята.

— Исусе Христе! — прошепна смутено, когато на екранчето блесна окончателният резултат. Колектор с подобни размери би осигурявал достатъчно енергия, за да бъде захранен град с големината на Ню Йорк, а Кинсейд подозираше, че енергоприемниците на пришълците притежаваха далеч по-висок коефициент на полезно действие от техните.

— Интересно за какво ли е нужна толкова много енергия? — попита той, но никой в залата не го чу. Той погледна отново към екрана и забеляза мъничка светла точка в центъра на черния квадрат, точно под мястото, където се бяха събирали върховете на стените на пирамидата.

— Не можем ли да получаваме по-детайлно изображение?

— Не — поклати глава един от операторите.

— Интересува ме какво е онова вътре в пирамидата.

— Трябва да почакаме, докато се приближи „Викинг“. Той ще ни даде по-близък план.

Не им оставаше друго, освен да се заредят с търпение.

Дънкан държеше малка бележка, която току-що ѝ бе донесъл куриер от флотския комуникационен център на острова.

— Имаме разрешение за пътуване до Китай — обяви тя. — Сега вече можем лично да проверим какво има в онази гробница.

— От кого е разрешението? — попита Търкот.

— Не зная — от някакво Национално управление, с гриф СТ-8.

— Никога не съм чувал за подобен гриф.

— Според инструкцията трябва да действаме максимално бързо и да избягваме всякакви усложнения от международен характер.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — промърмори недоволно Търкот.

Останалите се бяха скупчили около малкия телевизор и следяха онова, което ставаше с марсианската пирамида.

Дънкан все още бе съсредоточена върху предстоящото.

— Ясно е, че китайците няма да ни пуснат, тъй че няма смисъл да ги питаме. Значи, влизаме инкогнито, свършваме си работата и дим да ни няма. — Тя погледна към Търкот. — Майк, това изглежда е по твоята част. Тук пише, че ще бъдем прехвърлени в нашата база Осан в Южна Корея, където ще ни чака свръзка от ЦРУ. Човекът ще ни помогне да се доберем до гробницата и да се срещнем с Че Лу.

— Да не губим време — изправи се решително Търкот.

— Чакайте — изпречи се на пътя им Кели Рейнолдс. — Мисля, че не бива да се захващаме с тази работа.

— Кели... — понечи да заговори Нейбингър, но тя го спря с ръка.

— Не разбирате ли — само ще създадем нови проблеми. И без това Аспасия скоро ще бъде тук. Защо не изчакаме? Ако в онази гробница наистина има аирлиански артефакти, те несъмнено му принадлежат. Ако пък са на бунтовниците, не е наша работа да се месим. Проблемът пак ще е негов.

— Да де, така е било и по времето на Атлантида — усмихна се мрачно Нейбингър.

— Питър е прав — подкрепи го Търкот. — Не можем да приемаме ролята на зрители. Това засяга и нас.

— Нима точно ти не разбираш? — обърна се към него Кели. — Ще стане, както тогава в Германия. Без никакви причина ще пострадат невинни хора.

Лицето на Търкот се изопна. Въпреки това той се пресегна и взе ръцете ѝ в своите.

— Не, Кели, този път ще бъде различно.

— Аз ще остана тук и ще чакам. Оставете и вие — помоли се тя, като местеше поглед по лицата им.

— Не можем — поклати глава Лиза Дънкан. — Ти си имаш твоя работа, а ние — наша.

— Ако си бях свършила както трябва работата, след като измъкнахме Джони от Дълси, сега нямаше да е мъртъв — произнесе тъжно Кели. — Но вместо това тръгнах с вас. Този път обаче не съм съгласна.

— И ние не те молим — рече ѝ Дънкан. — И без това става въпрос за секретна военна операция. Искам само да го запазиш в тайна.

— Не мога да го направя — поклати глава Кели.

— Послушай, Кели — намеси се ядосано Търкот, — ако китайците разберат за нас, някой може да пострада. Някой от нас.

— Това е единственият начин да ви спра — инатеше се Кели. — Ще кажа на всички.

— Няма да ни спреш по никакъв начин — рече Търкот. — Отиваме каквото и да стане.

— Мътните ви взели! — избухна Кели. — Защо? Защо трябва да се държим така — сякаш сме врагове. Та ние живеем на една и съща планета. Китайци и американци, руснаци и японци. Ами южноафриканците — защо трябваше да го крият от нас? Не виждате ли, че воюваме помежду си? Няма да бъдем готови за онова, което Аспасия очаква от нас, ако продължаваме в същия дух. Хора срещу хора.

— Не става въпрос за война — възрази спокойно Търкот, — а да узнаем каква е истината. Сами да я узнаем. — Той излезе от палатката и останалите го последваха. Само Кели стоеше в средата, заслушана във воя на вятъра.

За по-малко от десет минути Че Лу и групата изплашени студенти изминаха обратния път до вратите. Когато ги доближиха, установиха, че не само са затворени, но и затиснати с нещо отвън, защото колкото и да се мъчеха, не можаха да ги поместят и на сантиметър.

Една бърза проверка на запасите установи, че разполагат с вода за няколко дни, стига, разбира се, да я ползват икономично.

Светлината вероятно бе най-големият им проблем. Седмината имаха общо осем фенерчета. Че Лу изчисли, че ако ги палят едно по едно, осветлението ще стигне най-много за шестдесет часа.

— Чуйте ме добре — обърна се тя към смълчаната и явно уплашена група. — Не можем да излезем навън. Може би Ло Фа ще се върне да провери как сме, но честно казано, малко се съмнявам да го стори. Тъй че, трябва сами да търсим изход.

— Кой може да го е направил? — попита Фунинг, едно от момичетата.

Че Лу помисли малко и се спря на най-логичното обяснение.

— Военните.

— Но защо?

— Защото някой им е наредил да го направят. Някой в Пекин се е сетил, че не е трябвало да ми разрешават да идвам тук и това е бил най-лесният начин да ме спрат. — Тя запази за себе си обезпокоителната възможност информаторът да е тъкмо Ло Фа.

— Сега всички ще умрем! — проплака Фунинг.

— Все още сме живи — тросна ѝ се Че Лу, — тъй че престани да хленчиш. Изпадала съм и в далеч по-страшни положения. — Тя посочи с ръка главния тунел. — По-нататък започват два странични ръкава. Все някъде ще стигат. Ако се съди по историческите записки, дължината на тунелите в гробницата надхвърля няколко километра. Не може да не открием друг изход.

— Ами ако ни постигне онова, което се случи с Тай? — попита уплашено Фунинг. — Ако се натъкнем на подобна клопка?

— Ще бъдем предпазливи — опита се да я успокои Че Лу и вдигна бамбуковата пръчка, която използваше за бастун. — Завържете накрая ѝ кърпа. Ще я държим напред, тъй че кърпата да виси надолу. Така ще разберем, ако се натъкнем на друг подобен лъч.

— А ако има лъчи и в двата странични тунела?

— Е, тогава наистина сме в безизходно положение и ще бъдем обречени. Но не бива да се предаваме, докато не го разберем със сигурност. Хайде, ставайте.

— Аз ще нося бастуна — предложи неочаквано Ки.

— О, благодаря ти — кимна Че Лу.

— Да тръгваме — отвърна Ки и пое навътре в тунела, с пръчката в едната ръка и фенерчето в другата. Останалите неохотно го последваха в колона.

— Я погледнете това — рече Нейбингър и им подаде бележката, която бе получил от шофьора. Намираха се в джипа, който трябваше да ги откара на летището. Дънкан вече бе уговорила самолет и пилотът ги увери, че ще летят въпреки лошото време. Настроението в кабината

беше мрачно, Нейбингър седеше до шофьора, а Дънкан и Търкот се бяха настанили отзад.

— Какво има? — попита Търкот.

— Това е преводът на китайския надпис върху камъка. — Нейбингър зачете високо: — Тук пише: „Чинг Хо стигна това място, както му беше наредено. Той изпълни дълга си, според разпорежданията.“

— Кой е тоя Чинг Хо?

— Като се качим на самолета ще направя справка — обеща Нейбингър.

Търкот почувства леко побутване. Обърна се и видя, че Дънкан е свела глава към него.

— Съжалявам за онова, което каза Кели — прошепна му тя. — За Германия... Направи го, за да те засегне. Искаше да те спре, да се откажеш.

— Значи знаеш за Германия?

— Разбира се. Затова избрах точно теб, когато търсехме подходящ човек, когото да внедрим в Зоната.

— Защото участвах в една шибана, предварително обречена на провал операция, в която загинаха невинни хора?

— Хайде, не говори така — успокой го Дънкан. — Ти не си виновен. Нито убийствата са твое дело. Опитал си се да му попречиш.

— Но бях там.

— О, стига, Майк. Време е да разбереш, че не носиш никаква вина. Избрах те, задето си отказал медала. По това разбрах, че имаш чувство за отговорност.

Шофьорът спря недалеч от летището. Навън продължаваше да вали. Нейбингър вече излизаше. Дънкан положи ръка на рамото на Търкот.

— И помни — каза му тя, — следващите събития доказаха, че съм избрала точно този, когото трябва.

От три часа майор Куин не вдигаше глава от своя лаптоп, ровичкайки неуморно из различните кодове и входящи номера, разрешаващи достъпа до системата за сателитна комуникация на Министерството на отбраната. Накрая откри онова, което търсеше, но

информацията само внесе допълнителен смут, вместо да изясни нещата.

Олейса, странната гостенка, поддържаше сателитна връзка с някаква наземна станция, разположена не къде да е, а в Антарктида. На всичко отгоре, според официалните документи тази станция не съществуваше и само на едно място се споменаваше, че вероятно принадлежи на някаква организация на име СТААР.

Куин се облегна в креслото и се замисли. После се сети нещо, въведе нова команда и получи достъп до скритата камера, от която можеше да следи какво става в страничния хангар, даден за ползване на Олейса. Не беше особено изненадан, че екранът остана черен, а отдолу излезе съобщение, че камерата е била изключена.

— Така значи — кимна той, готов да приеме новото предизвикателство. — Все някъде ще открия нещо за тази СТААР. — Той се наведе над компютъра и понечи да напише нещо, но спря, осенен от внезапно хрумване. Антарктида? Съществуваше връзка между континента и „Меджик-12“ и той вече се досещаше кой може да го осветли по този въпрос. Единственият оцелял член на групата. Куин знаеше и къде ще го открие — в болницата на авиобазата Нелис, където Вернер фон Сеект, учен, някогашен нацист и член на СС, преживяваше последните си подарени дни, благодарение на чудесата на съвременната медицина.

14.

— Дали Кели ще изпълни заканата си? — попита Дънкан. Тримата седяха в предната секция на боинга, който им бяха отделили от ВВС за новата мисия. Въпреки бурята излитането премина гладко и в момента летяха право към Южна Корея и авиобазата Осан.

— Не. Няма — поклати глава Нейбингър.

— Защо си толкова сигурен?

— Никога не би ни изложила на опасност.

— А ти какво смяташ? — обърна се Дънкан към Търкот.

— Не зная. Май и аз съм на мнението на Нейбингър.

— Мога да се погрижа да бъде изолирана от външния свят — предложи Дънкан. — Да я приберат на топло.

— И ако го направиш, по какво ще се различаваме от „Меджик“?

— Прав си — съгласи се Дънкан. — Излишно е да се тревожа, нали?

— Е, и аз бях обезпокоен — призна Търкот. Той реши да промени темата. — Кога точно „Викинг“ ще се озове над Сидония?

— След пет минути — Дънкан си погледна часовника. — Можем да се свържем с ретранслатора и да следим операцията пряко.

Търкот и Нейбингър я последваха отзад, където беше разположен комуникационният център.

— Ей там — посочи им Дънкан един от вградените в страничните табла компютри, пред който седеше млада жена, с униформа на лейтенант от ВВС.

— Лейтенант Уилър, свържете ни с канала на НАСА, на който се приема информацията от „Викинг“.

— Слушам, госпожо — Уилър набра чевръсто няколко кода. Екранът първо се изчисти, сетне отгоре се изписа предупреждение, че се намират в секретен сектор, където неразрешеното копиране и разпространяване на информация се наказва като углавно престъпление.

Предупреждението изчезна.

>ЛРП: ПРЕД ЗАВЪРШВАНЕ НА ОРБИТАЛНАТА МАНЕВРА. ПЕТ МИНУТИ ДО НОВА ПОЗИЦИЯ.

— Това наше време ли е, или марсианско? — попита Търкот.

— Пет минути наше време — обясни Уилър. — От Марс до Земята сигналът пътува точно две минути и половина. Пет минути за нас са две минути и половина за „Викинг“ и още толкова до тук.

>ЛРП: ТРИ МИНУТИ ДО ПОЗИЦИЯТА. ПРОВЕРКА НА ВИДЕОСИСТЕМАТА.

>ОЦ: ВСИЧКИ СТАНЦИИ В ГОТОВНОСТ ЗА ПРИЕМАНЕ НА СИГНАЛ.

>ЛРП: ИЗПРАЩАМ ВИДЕОИЗОБРАЖЕНИЕ.

>ВИКИНГ: СИГНАЛЪТ ДОСТАТЪЧНО СИЛЕН. ВИДЕОИЗОБРАЖЕНИЕТО В НОРМА.

— Чудех се, защо от НАСА досега не са искали да бъде огледан Сидонийският регион? — каза Търкот. — След като не е никак трудно да се преориентира станцията.

— Не е съвсем така — възрази Дънкан. — На „Викинг“ горивото е ограничено. В момента почти привършва. Това е последната му маневра, оттук нататък ще остане до края на тази орбита.

>ВИКИНГ: УСТАНОВЕНА ОРБИТА СПОРЕД ПРЕДВАРИТЕЛНО ЗАДАДЕНИТЕ КООРДИНАТИ.

Последва кратка пауза.

>ВИКИНГ: ВСИЧКИ СИСТЕМИ РАБОТЯТ НОРМАЛНО. ПРЕДАВАМ ВИДЕОИЗОБРАЖЕНИЕ.

Екранът се изчисти и после неочаквано на него се показва Лицето от Сидонийския регион, два пъти по-голямо, отколкото на снимките, които бе изпратил „Наблюдател“.

— Божичко! — не се сдържа Търкот. — Как са могли да го помислят за естествено образуване?

— Погледнете ушите — посочи Нейбингър. — Издължени са също като на каменните фигури от Великденския остров!

— Е, поне вече знаем как изглеждат — промърмори Дънкан.

— А това там е Крепостта — обясняваше Нейбингър.

— Какво ли има в средата на слънчевите колектори? — попита Лиза Дънкан.

— Не мога да видя добре — призна Търкот.

>ВИКИНГ: УВЕЛИЧИ ИЗОБРАЖЕНИЕТО.

Картината започна да се уголемява и изведнъж, точно в центъра на слънчевите колектори, блесна ярка светлина. В началото им се стори, че светлината се носи право към тях, но после всички осъзнаха, че камерата дава по-близък план.

Светлината постепенно изпълни екрана и не след дълго се виждаха само статични трептения.

>ЛПР: ВРЪЗКАТА Е ПРЕКЪСНАТА.

>ЛПР: ВРЪЗКАТА Е ПРЕКЪСНАТА.

>ЛПР: ОПИТ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ВРЪЗКАТА.

>ЛПР: ВРЪЗКАТА Е ПРЕКЪСНАТА.

>ЛПР: ОПИТ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ВРЪЗКАТА.

>ЛПР: ОПИТ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ВРЪЗКАТА.

>ЛПР: НЕВЪЗМОЖНОСТ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ВРЪЗКАТА. КОНТАКТЪТ С ВИКИНГ ИЗГУБЕН.

— Изгубихме го — повтори Търкот.

— На открито ли го предаваха? — обърна се Дънкан към Уилър.

— Не, госпожо, медиите го получават с петминутно закъснение.

— Е, какво стана според вас? — попита Търкот, но никой не бързаше с отговора.

Върнаха се обратно в предния сектор и само Нейбингър се задържа при един от свободните компютри. Когато дойде след няколко минути, разполагаше със свежа информация.

— Чинг Хо е китайски генерал. През 656 г. преди Христа императорът го назначил да предвожда експедиция към Средния изток. Експедицията достигнала Арабско море^[1] и Персийския залив, но по необясними причини била прекратена и Китай изгубил интерес към подобни проучвания за дълго време.

— Значи Чинг Хо е откарал рубинената сфера в Голямата цепнатина, а сетне се е прибрал обратно — заключи Търкот.

— Нещо такова.

— Питам се, с каква цел? — заговори Дънкан. — Та това е било няколко хиляди години след разгрома на аирлианските бунтовници. Какво е станало през 656 г., за да се решат китайците на подобна експедиция?

— Вероятно ще узнаем отговора в гробницата — успокои я Търкот. — И той ще е още по-интересен след онова, което току-що се случи с „Викинг“.

Специалистите от Лабораторията за реактивни проучвания също бяха концентрирали всичките си усилия, за да узнаят нещо повече за съдбата на „Викинг“. Лари Кинсейд бе от онези, които вече знаеха отговора: „Викинг“ не съществуваше. По какъв начин и защо бяха въпроси с второстепенно значение, на които тепърва щяха да се търсят отговори. По-важното сега бе как да постъпят със записа от инцидента, който все още не беше станал публично достояние, а телевизионните компании очакваха с нетърпение първите снимки от Сидонийския регион. Бяха спечелили малка отсрочка с обяснението, че трябвало да изчакат още една обиколка на автоматичната станция около планетата, преди да получат видеоматериалите, но това бе временно решение.

Кинсейд изчака духовете в залата да се успокоят, сетне стана и се приближи към развълнуваните си колеги.

— Господа, „Викинг II“ вече не съществува — обяви той на висок глас. — Няма никакво значение дали е бил унищожен, или е получил сериозна повреда — и в двата случая за нас той е недостижим, тъй като не разполагаме с телеметрични данни. Лошата новина е, че няколко от проследяващите уреди на Земята и в орбита — включително и от борда на „Наблюдател“ — са регистрирали ярко светлинно изригване в центъра на черния квадрат, затворен между слънчевите колектори на Сидония, точно когато отгоре е преминавал „Викинг“.

— Какво според вас е било това? — попита един от присъстващите.

— Не зная — сви рамене Кинсейд. — Само мога да предполагам, че е някакъв вид лъчение с голяма разрушителна сила. Ключовият въпрос е дали се отнася за случайно, или за преднамерено действие.

— Какво? — подскочиха околните.

— Ами да — може да е електромагнитен импулс от колекторите, по тъжно стечение на обстоятелствата съвпаднал с преминаването на „Викинг“ или...

— Или? — обади се един нов, непознат глас, който накара Кинсейд да се обърне. Мъжът зад него имаше побеляла коса, а лицето му бе скрито зад големи тъмни очила, въпреки че помещението нямаше дори прозорци, а осветлението не бе никак ярко. Беше облечен с черни панталони и риза, без вратовръзка, а съдейки по цвета на пропуска, който бе прикачил на джобчето си, можеше да влиза безпрепятствено навсякъде.

— Или да не е съвпадение — продължи Кинсейд, като подбираше думите си внимателно, — а напълно целенасочен акт.

След думите му в стаята отново се възцари суматоха.

— Чакайте малко — вдигна ръце Кинсейд. — Хайде да не прибързваме с изводите. Наистина, напълно възможно е да става въпрос за съвпадение. Но и да не е... и да не е — повтори той, — не бива да забравяме, че съобщението, което получихме, беше от компютър, а не от Аспасия. И в него се казваше, че Аспасия ще се пробуди — не че се е пробудил. Така. Сега — каква е ролята на един страж компютър? Ясно — да охранява. Вероятно разполага с някакъв

вид защитна система, която се е задействала автоматично при появата на „Викинг“ точно отгоре. В този смисъл по бих нарекъл случилото се преднамерен или враждебен акт и ще защитавам точно тази позиция пред президента. За това предлагам за пред медиите да запазим легендата, че вероятно има повреда в някоя от системите, което в известна степен е самата истина. Ще кажем също, че причината за това е преместването на „Викинг“ на нова орбита.

— Разяснете им освен това — добави непознатият, — че повредата е много тежка и няма почти никаква надежда да бъде възстановена връзката с „Викинг“. — Той се наведе доверително към Кинсейд. — Всъщност, има ли нещо, което можете да направите?

— Все още разполагаме с „Марсиански наблюдател“ — напомни му неохотно Кинсейд.

— Аз пък мислех, че нямате контрол над „Наблюдател“.

— Работим по въпроса — увери го Кинсейд. — Просто разчитахме, че „Викинг“ ще ни даде по-добро изображение.

— Още колко време е нужно на „Наблюдател“, за да установи стабилна орбита?

— Поне няколко дни — призна Кинсейд. Пое дъх да добави нещо, но непознатият се завъртя рязко и напусна с решителна крачка залата. — Е, това е всичко, господа — обяви Кинсейд.

Докато другите се изнизваха през вратата, той се отпусна уморено в едно кресло. Имаше чувството, че непознатият ще го чака отвън, за да получи допълнителна информация, а в момента не му беше до поверителни разговори. Стана му неприятно, че е принуден да мами хора, с които бе работил от дълги години. Ето защо продължи да си седи, завладян от мрачни и песимистични размишления.

[1] Арабско море — част от Индийския океан между Арабския полуостров и Индия. — Б.ред. ↑

15.

Напредваха бавно, но Че Лу не можеше да вини Ки, задето действа толкова предпазливо. Никой от тях не беше забравил гледката на разсеченото на две, окървавено тяло на нещастния Тай. Бяха избрали левия ръкав, защото според Че Лу десният се спускаше надолу към недрата на планината. Че Лу би поела натам, ако търсеше гробовете на императора и императрицата, но сега трябваше да намерят другия изход — ако имаше такъв. Около четиристотин метра тунелът бе съвсем хоризонтален, после започна да се издига постепенно и да извива надясно. Че Лу имаше усещането, че следват външния контур на планината-гробница, но по-важното беше, че се изкачват. Не се натъкнаха на повече убийствени протуберанси, нито на говорещи холографски изображения на пришълци.

Изведнъж Ки спря и Че Лу сепнато се откъсна от мислите си.

— Какво има?

— Трябва да си почина малко — оплака се той. Имаше изплашен вид, а като огледа лицата на другите, откри, че страхът бе оставил и там своя отпечатък.

— Добре — обяви тя. — Аз ще вода.

— Думата „арктичен“ произхожда от гръцкото арктос, което означава мечка, но става въпрос за северното съзвездие Голямата мечка. — Старецът млъкна, за да си поеме дъх от кислородната маска, която притискаше със сбръчканата си ръка към лицето.

Майор Куин наблюдаваше безстрастно човека срещу себе си, за когото знаеше всичко или почти всичко от секретните документи в Куба и от съвместната им работа в „Меджик-12“.

Фон Сеект беше роден в Югозападна Германия през 1918 г. Израснал бе в смутните години след Първата световна война, след което бе следвал физика в Мюнхенския университет. Малко след началото на Втората световна война бе приел да работи в елитно

изследователско звено на СС, където разработвали всякакви високоефективни методи за изстребване на хора.

Куин знаеше, че фон Сеект е работил в ракетната база в Пеенемюнде до момента, когато го изпратили на тайна операция в Египет — целта била откриването на аирлианското атомно устройство, заровено под Голямата пирамида. За нещастие на фон Сеект, но за късмет на съюзниците, той попаднал в плен на случаен британски патрул. След това ученият и неговата странна метална кутия били прехвърлени в Щатите, където вече била стартирана секретна програма за използване опита на нацистки учени, под названието операция „Кламер“. Операцията естествено била в противоречие с американските закони, но това ни най-малко не обезпокоило създателите ѝ. Именно по този начин в страната, за период от няколко години, били прехвърлени известни нацистки ракетни инженери, както и експерти по биологическа и химическа война, включително такива, които работили в концентрационни лагери, използвайки хора като опитни зайчета, и били издирвани от военния трибунал за престъпления срещу човечеството.

Фон Сеект, един от първите немци, попаднали в полезрението на американските тайни служби, бе участвал в Манхатънския проект, а по-късно, след създаването на първата американска атомна бомба, бе станал член на „Меджик-12“.

Куин знаеше, че фон Сеект трябва да е във Вашингтон, където течеше процесът срещу оцелелите членове на „Меджик-12“, но през последните седмици здравето му се беше влошило катастрофално и се наложи да бъде настанен за лечение в болницата на авиобазата Нелис. В полза на стареца говореше и фактът, че тъкмо той бе помогнал на Лиза Дънкан в разследването срещу генерал Гулик и доверените му хора.

Причината, накарала Куин да дойде в болницата, бе фактът, че част от скакалците са били открити в една ледена кухня дълбоко под повърхността на Антарктида и че фон Сеект е бил член на експедицията до това място. След първия въпрос обаче фон Сеект се почувства задължен да обясни произхода на названието и се наложи да изчака търпеливо, докато старецът поднесе по-полезна информация.

Фон Сеект отместил встрани кислородната маска.

— Та както казах, районът около Северния полюс носи названието „арктически“. Когато се добави представката „ант“, което отговаря на „противоположен“, се получава името Антарктика, в смисъл на „противоположно на Арктика“, или буквално „противоположно на мечката“. — Фон Сеект затвори очи и се замисли. — Доста време и усилия положих в изучаването на този въпрос. Та нали отивахме там, за да търсим скакалците. Изолирана, безлюдна земя, далеч от човешката цивилизация. Изгубихме осем години, докато открием точното място, макар да разполагахме с предварителна информация от аирлианските надписи. През това време построихме осем бази и още една — девета, дълбоко законспирирана под кодовото название „Скорпион“, която бе разположена върху самото находище. През 1956 г., след близо четири месеца борба с дебелия ледена покривка, най-сетне инженерната група успя да достигне до кухнята, заровена на три километра дълбочина. Вътре се натъкнаха на останалите седем скакалци. — Фон Сеект се намести немощно в леглото. — След като изтеглихме скакалците, „Меджик“ нареди да затворят базата и цялата операция бе засекретена на най-високо ниво. Мисля, че друга операция в Антарктида не е имало.

Куин поклати глава.

— Някой се спотайва там и сега. Единственият ключ, до който успях да се добера, е думата СТААР с две „А“.

— СТААР? — подскочи фон Сеект и добави нещо на немски.

— Какво значи това?

— Докато работех в „Меджик“, неведнъж съм чувал различни потайни слухове за някаква друга организация. Тя също се казваше СТААР.

— С какво се е занимавала?

— Не зная. В „Меджик“ бяхме наясно, че някой ни държи под постоянно наблюдение.

— Ако е така, защо СТААР не се е намесила, когато Стражът е взел под контрол генерал Гулик?

— Не мога да отговоря по една причина. Не зная със сигурност дали СТААР действително съществува.

Куин се надигна развълнувано.

— И нищо не им пречи да използват базата „Скорпион“, така ли?

— Така изглежда — съгласи се ученият. — Хубаво местенце за някой, който иска да е далеч от любопитните погледи. По-добро дори от Зона 51.

— Кой би могъл да знае нещо повече за СТААР?

Фон Сеект повдигна хилавите си рамене.

— Нямам понятие. Нали ти казах, макар да поддържахме пряк контакт с няколко разузнавателни агенции, не знаехме нищо за СТААР. Само слухове... — той се закашля и пое глътка кислород от маската. — Интересното беше, че... тази организация нито веднъж не влезе в каквото и да било противоречие с „Меджик“, ЦРУ или някой от останалите. Което иначе си беше нормално явление.

— Тогава какво може да е предназначението ѝ? — попита Куин.

— Може би да чака нещо.

— Какво например?

Фон Сеект вдигна треперещата си ръка и посочи телевизора. На екрана тъкмо показваха картина от марсианската повърхност.

— Ей онова там. Иначе защо ще се размърдат чак сега?

— Изпратиха човек да отговаря за един от скакалците — съобщи Куин.

— Значи СТААР излиза на сцената — заключи фон Сеект.

— Но кои може да са тези хора? ЦРУ? АНС?

— Защо смяташ, че са американци?

— Защото базата „Скорпион“ е построена от „Меджик“, а тя е американска организация.

Фон Сеект избухна в сподавен смях.

— Ах, не се изразих правилно, млади човече. Защо смяташ, че онези, които обитават „Скорпион“, са човеци?

16.

Кели Рейнолдс почувства как една капчица пот се стича по гърба ѝ. Вече пет минути стърчеше върху напечената писта на авиобазата Нелис и спореше с младия лейтенант, който не желаше да я допусне на борда на хеликоптера, отлитащ на редовен полет до Зона 51. Току-що бе долетяла тук право от Великденските острови, завладяна от желание да получи нова информация за „Меджик“, с едничката цел да спре приятелите си, преди да са потеглили на самоубийствената мисия.

И двамата млъкнаха и се обърнаха, когато наблизко спря лъскава лимузина и отвътре се показва униформен със златисти дъбови листа на петлиците.

— А, майор Куин! — извика радостно Кели.

— Госпожице Рейнолдс?

— Това вашият вертолет ли е?

— Моят.

— Мога ли да се кача? — Лейтенантът понечи да възрази нещо, но майор Куин ѝ даде знак да го последва и той предпочете да замълчи. Рейнолдс знаеше, че Куин се старае всячески да запази симпатиите на журналистите. Всички останали членове на „Меджик“ бяха или мъртви, или в затвора. Куин пристъпваше по изопнатото въже и всеки момент някой можеше да поиска и неговата глава.

— Току-що разговарях с професор фон Сеект — съобщи ѝ, докато се качваха.

— Как е той? — попита с нескрита неприязън Рейнолдс, която знаеше от баща си за ужасите, на които са били подлагани затворниците в Пеенемюнде — мястото, където фон Сеект бе започнал кариерата си.

— Не много добре. Докторите му дават най-много седмица.

Кели изсумтя.

— Така беше и преди седмица. Коров излезе дъртият му копелдак. — Тя се огледа към отдалечаващата се писта. — И защо го посетихте?

Куин помълча малко, преди да отговори.

— Става нещо странно. — Той ѝ преразказа накратко случая с Олейса и информацията, която бе получил от немския учен.

— Наистина ли смятате, че базата „Скорпион“ може да се използва в момента от тази организация СТААР?

— Това е единственото логично обяснение.

— И никой да не знае за това?

Куин кимна.

— Никой. Подобно нещо едва ли може да се следи от орбита, особено когато е под леда. А и нямам сведения наблизко да преминават спътници. Суровите атмосферни условия на континента също са солидна завеса за нежеланите посетители.

— Никога не съм чувала за правителствена организация, която да успее да запази толкова дълго булото на секретността — промърмори озадачено Кели. — Ще взема да се поразровя из това.

Хеликоптерът вече се приземяваше пред главния хангар на Зона 51.

— Добре, ще ви покажа всичко, което успех да науча — кимна Куин, докато слизаха.

Спуснаха се с асансьора в Куба и Куин я покани в дъното на залата, където се намираше неговият кабинет.

— След изваждането на скакалците — заговори той, — базата „Скорпион“ останала безлюдна за период от няколко години. Но през 1959 някой — без знанието на „Меджик“ — проникнал вътре и се настанил в кухнята под леда. Всички помещения били преместени долу и в момента на повърхността няма нито една постройка. Самолетите, които летят до там, биват насочвани от предавател с постоянноменяща се честота.

— И чие дело е всичко това?

— Узнах, че разконсервирането на „Скорпион“ през 1959 г. е станало по нареждане на президента Айзенхауер. Открих копие от заповедта и съдържанието ѝ е доста необичайно. Там например се казва, че нито един от наследниците му на президентския стол не трябвало да научава както за базата, така и за организацията, която я експлоатира. Името на тази организация е СТААР.

— Божичко — възкликна Кели. — Как са могли да го запазят в тайна през всичките тези години?

— Годишният бюджет на СТААР е определен на шестдесет и седем милиарда долара, заделени от секретния фонд на правителството — продължи невъзмутимо Куин. — Средствата били депозирани в една и съща швейцарска банка, без никакви посредници или условия. Нищо чудно, че никой във Вашингтон не е знаел за съществуването им.

— Не, това е невъзможно.

— Напълно възможно — кимна Куин. — Доколкото можах да определя, СТААР не се е занимавала почти с нищо и тъкмо затова не е привлякла ничие внимание. Но най-интересното, което успях да открия — и което не е свързано с бюджет и финансови средства — е, че няма никакви писмени сведения за членовете на организацията. А би трябвало да има, колкото и да е потайна тази СТААР, все пак там работят хора. Дявол да го вземе, дори ЦРУ притежава списък на наемните си убийци.

— Какво... — понечи да каже Кели, но Куин изведнъж се наведе над клавиатурата ѝ започна бързо да въвежда някакви кодове.

— Гледай колко интересно. Току-що засякох видеосигнал до Агенцията за национална сигурност с краен получател СТААР.

— Откъде? — попита Кели.

Той посочи екрана на стената.

— От „Аврора“. — На стенния екран вече се виждаше електронната карта на Китай. Една малка синя точка блещукаше по протежение на западната граница, носейки се с шеметна скорост право към океана и международното въздушно пространство.

Кели знаеше, че „Аврора“ е свръхмодерен и строго секретен шпионски самолет на американските ВВС, наследник на прочутия някога SR-71.

— Да, да, „Аврора“ изпраща информация право към базата „Скорпион“ в Антарктида — добави Куин. — Поръчах едно копие и за нас. Може би ще узнаем нещо интересно.

Дълбоко под ледената шапка на Антарктида, в едно удобно кресло на командния център на СТААР, седеше жената, която бе управлявала през последните двадесет и две години организацията. Тя плъзгаше поглед по редицата от екрани на таблото пред нея. Всеки път,

когато ѝ трябваше поверително сведение или безпрекословно подчинение от когото и да било във Вашингтон, тя прибягваше до кода СТ-8, осигуряващ ѝ всичко, което ѝ е нужно — без излишни въпроси, а единственото, което другите знаеха за нея, бе името ѝ — Лексина.

Беше избрана от предшественичката си заради вродената ѝ интелигентност, лоялност и не на последно място, заради волята да се подложи на доброволно изгнание без право на връщане в базата „Скорпион“. Боец по природа, подобно на всички войници, Лексина жадуваше за мир, ала се готвеше непрестанно за война и не би пожалила дори живота си, ако се наложеше.

— Докладвайте местонахождението на доктор Дънкан! — нареди Лексина.

— Лети над океана — отговори Елек, който изпълняваше длъжността началник-щаб. В СТААР не беше разрешено да се използват други имена, освен кодовите. — След час и половина ще кацне в Корея.

— Кой трябва да ги чака там?

СТААР поддържаше не повече от двадесетина действащи агенти по целия свят. В добавка към петимата членове на базата „Скорпион“ това правеше удивително малобройна организация — още един фактор, който улесняваше свръхсекретното ѝ съществуване.

— Зандра, вече е на летището. Тя ще ги инструктира. Работи под прикритие на агент от ЦРУ. Търкот я познава от операцията при Голямата цепнатина — това също ще помогне.

В СТААР бе стандартна тактика да се използват за прикритие различни шпионски организации. Лексина знаеше, че рано или късно това може да създаде проблеми, но в момента имаше по-важна грижа. За подобен случай бяха разработили и резервен план.

— Данните от разузнаването?

— Нищо не е идвало от Китай... — заговори Елек, но тя го прекъсна.

— Зная, че не е идвало нищо. Нали затова разреших на Дънкан и хората ѝ да идат там. Интересува ме каква е обстановката?

— Изпратихме „Аврора“ да събере допълнителна информация и да заснеме района — докладва Елек, докато пръстите му пробягваха по клавиатурата. На екрана се появи електронна карта на Китай.

„Аврора“, свръхсекретният разузнавателен самолет на американските ВВС, летеше на дванадесет хиляди метра над територията на Китай със скорост 5М. Когато наближи района на зададената цел, той снижи скоростта до три хиляди километра в час, което бе достатъчно, за да бъде разгъната разузнавателната сонда.

Настанен в креслото зад пилота, офицерът от разузнаването извърши последна проверка на всички системи и след това ги включи на запис.

— Чудя се какво ли има там, долу? — промърмори пилотът, който за момента нямаше почти никаква работа. — Пари да ми дават, не бих отишъл в Китай в тези смутни времена.

Офицерът от разузнаването забеляза една червена лампичка да мига на страничното табло.

— Изстреляли са ракети! — съобщи той на пилота. — Получихме, каквото си търсехме. Прибирам сондата. Да изчезваме от тук.

— Разбрано. — Пилотът включи допълнителната тяга и двамата усетиха, как телата им се притискат към меките облегалки. Само за петнадесет секунди самолетът удвои скоростта си, оставяйки далеч назад китайските противовъздушни ракети — за изненада на техните оператори, които сигурно се блещеха в опразнените си екрани.

— Прехвърлям записа — обяви офицерът от разузнаването, когато не след дълго се озоваха над Тихия океан.

Записът първо преминаваше през специално кодиращо устройство, а едва след това се излъчваше към комуникационния спътник, който на свой ред щеше да го ретранслира към Южна Корея. Краен получател трябваше да е Зандра и, разбира се, шефовете ѝ в базата „Скорпион“, но точно в този случай информацията щеше да пристигне и в Куба при майор Куин.

— Разполагаме с копие от записа — обяви доволно Куин.

— Имаше ли друг адресат, освен Антарктида? — попита Кели Рейнолдс.

— Да, една ретранслация към базата Осан в Южна Корея. На пръв поглед прилича на уголемена карта на Западен Китай.

— Търкот и Нейбингър трябваше да пристигнат в Осан за инструктаж — произнесе замислено Кели.

— Не разбирам. Кой всъщност ръководи тяхната операция? Мислех, че е ЦРУ.

— Щом ти не знаеш, аз откъде да знам? — попита Кели. — Но това може да означава, че свръзката им в Осан не е от ЦРУ, а от СТААР.

— Възможно, възможно — съгласи се Куин. — Който и да е, разполага с най-актуална информация за обекта на проучване.

— Каква е политическата обстановка в Китай? — попита Кели. Чувстваше се потисната в тези дълбоки подземия.

— От Си Ен Ен най-добре ще ни отговорят — ухили се Куин и извика на един от екраните новинарската емисия. Репортерът стоеше на някаква улица в Хонконг, отзад се виждаха забързани минувачи. Макар вече официално част от Китай, доскорошната британска колония все още се радваше на особен статут и журналистите използваша това обстоятелство, за да душат за пресни новини от материка. Гласът на репортера се откри от уличната глъчка:

— Според непотвърдени сведения части на Двадесет и шеста армия са заели позиции около столицата Пекин. Все още не знаем дали тези съобщения отговарят на истината, нито дали правителството възнамерява да ги използва за сплашване на населението.

До момента обстановката в столицата изглежда спокойна, но има слухове за сражения из провинцията, особено в западните райони, където различни етнически и религиозни групи от доста време търсят начин да се освободят от опеката на Китай.

Говори се също така, че бунтовниците били подпомагани от диверсионни групи, прехвърляни през тайванската граница. Нашият екип получи официално предупреждение, че трябва да напусне страната до двадесет и четири часа, в противен случай ни заплашва арест. Очевидно Китай се готви да затвори границите си с външния свят, а Революционният комитет отново е завладян от ксенофобия.

Засега това е всичко от...

Куин намали звука и се обърна към Кели.

— Нещо ново от ЦРУ или АНС? — попита го тя.

— Потвърждават за движението на войските. Двадесет и шеста армия наистина се е разположила близо до столицата.

— А тайванците?

— Наистина прехвърлят специални части, подготвени за диверсионна и партизанска война, за да подпомагат бунтовниците. Положението без преувеличение е много сериозно. Скоро правителството ще затвори границите, а нашите хора ще останат вътре. Как мислиш, толкова ли е важно онова място в Китай?

— Не зная — поклати глава Кели. — Търкот и Нейбингър бяха много запалени, но според мен неизвестният от Антарктида дърпа конците. Чудех се само кой може да е и какви са му мотивите.

— Кой — ясно. СТААР. Ясно е също и че разполагат с неограничена власт.

— Добре ще е, ако държим връзка с района. Нищо чудно да им дотрябва нашата помощ.

— Разчитай на мен.

— Какво става с жената от СТААР, която поиска от теб скакалец и пилот?

— Изглежда чака нещо.

— Чака какво?

— Знам точно колкото и ти.

Дежурният офицер към Първи дивизион за специални операции (ПДСО), който бе разположен в покрайнините на Окинава, вдигна глава, когато монтираният в ъгъла на стаята сателитен приемник внезапно подаде мелодичен сигнал за получаване на съобщение. Той остави книгата, надвеси се над машината и изчака търпеливо, докато разпечатката се източи през процепа. Сетне плъзна поглед по съдържанието и изведнъж очите му се разшириха.

СТРОГО СЕКРЕТНО: ГРИФ СТ-8.

ДО: КОМ-ДИР 1ДСО / СЪОБЩ.1

ОТ: НАЦИОНАЛНОТО КОМАНДВАНЕ ЧРЕЗ ЦРУ

ОТНОСНО: ТРЕВОГА /ТАНГО СИЕРА / КОД СТ-8

ЗАЯВКА: ЕДИН МС-130

НАПРАВЛЕНИЕ: АВИОБАЗА ОСАН
ВРЕМЕ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ: НЕЗАБАВНО
КРАЕН КОНТАКТ: КОДОВО НАЗВАНИЕ ЗАНДРА,
ЦРУ
КРАЙ
СТРОГО СЕКРЕТНО: ГРИФ СТ-8.

Дежурният офицер сграбчи телефона и набра номера на командира.

— Това е Циан Лин — Нейбингър чукна с пръст върху сателитната снимка, на която се виждаше голяма планина. На таблото до нея бе поставено и термално изображение на района. Останалите кимнаха мълчаливо. Бяха кацнали в Осан преди по-малко от десет минути и майорът, който ги очакваше на пистата, незабавно ги ескортира до този празен хангар, пред вратите на който имаше удвоен патрул.

— Доста голям район — подметна Търкот, който разглеждаше картата с присвити очи. — Как ще открием Че Лу?

Всички се обърнаха при шума от отваряща се врата.

— Виж ти, кой идва насам — промърмори озадачено Търкот, загледан в стройната, мургава жена.

— Капитан Търкот, доктор Дънкан, вече се познаваме — произнесе жената. — Професор Нейбингър, името ми е Зандра.

Нейбингър вдигна учудено вежди.

— Гъркиня ли сте?

— Това е само кодово название — тя махна с ръка към монитора. — Вярвам, уверихте се, че разполагаме с цялата информация за Циан Лин, включително и с електронни карти на района.

— Какъв е планът? — попита Търкот.

— Излитате от тук. Аз ще бъда вашият командир на ПОБ.

— Гъркиня или не, ще трябва да говорите на английски — завъртя недоволно глава Дънкан. — Какво е това командир на ПОБ?

— ПОБ е съкращение за предна оперативна база — обясни Търкот. — В Специалните части това е щабът за оперативен контрол на

дислоцираните войскове подразделения. — Той посочи двамата си приятели. — Това сме ние, нали?

Зандра поклати глава.

— О, не, капитане. Ще ви придружава отряд за специално предназначение от любимите ви барети.

— Отряд за специално предназначение? — попита Дънкан.

— Да, който включва шест човека, всеки специалист в своята област: оръжия, подривна дейност, спешна медицинска помощ и свръзка — по един човек, плюс командир и експерт по разузнаване.

— И аз ще дойда — тупна се по гърдите Нейбингър.

Зандра отново поклати глава.

— Капитан Търкот ще може да предава директно всичко, което открие в Циан Лин, а също и да установи двустранна връзка за разговор с професор Че Лу. Вие сте твърде ценен, за да...

— Или идвам, или няма да чуete и думичка за помощ от мен.

Зандра го погледна учудено.

— Заради гробницата е, нали? Не можете да пропуснете тази възможност? Е, добре. Разбирам ви. Можете да отидете.

— Аз пък ще остана тук с вас — рече Дънкан и застана до Зандра.

— Къде са хората? — попита нетърпеливо Търкот.

— Чакаат ви в съседната стая. От няколко часа обсъждат плана. Не знаят действителната цел, само къде отиват и че трябва да ви върнат обратно живи и невредими.

— Как ще стигнем до там? — попита Търкот.

— Поискахме от Окинава да ни заделят един МС-130. Мисля, че скоро ще бъде тук. Това е най-бързият и най-безопасният начин.

Търкот потупа Нейбингър по рамото.

— Някога да си скачал с парашут?

— Я спри за малко! — подскочи уплашено ученият. — С парашут?

За първи път в очите на Зандра блесна весела искрица.

— Ако искате да видите гробницата, ще трябва да скачате. Не се безпокойте, при височина от сто и петдесет метра все едно, че слизаш направо от рампата на самолета. Парашутът е с автоматично отваряне.

— Значи нямаме много време — заяви Търкот. — Предполагам, че излитаме още тази вечер?

— Разбира се. Хората от отряда вече са разработили подробен план за действие. Те ще ви инструктират накратко. Отивате, срещате се с Че Лу, ако я откриете, и се прибирате незабавно. Намерите ли аирлиански артефакти — вземате ги. Имаме сведения, че професорката е била затворена заедно с нейните студенти вътре в подземната галерия. Пред гробницата има войници. Тъй че, както се казва, ще ударите с един куршум два заека.

— Спрете! — нареди Че Лу, макар че студентите следяха всяко нейно движение и вече бяха замръзнали неподвижно.

— Загасете светлината — обърна се тя към Ки.

Изведнъж ги обгърна мрак. Че Лу премигна и напрегна очи.

— Ето там — посочи тя. В дъното на тунела се виждаше съвсем слабо сияние. — Да вървим.

Ки отново включи фенерчето, Че Лу протегна напред бамбуковата пръчка и процесията тръгна. Когато приближиха още малко, вече можеха да видят, че светлината иде от тънък лъч, който пресичаше тунела косо от левия горен край към десния долен. Че Лу първа го доближи предпазливо и изведнъж въздъхна успокоено. Лъчът сияеше с неподправена слънчева топлина, прониквайки през един малък отвор в тавана. Тя надникна през отвора, колкото да се увери, че е дълъг и прекалено тесен, за да определи на какво разстояние е повърхността. Все пак я завладя надежда, че по-нататък може да има и по-широки отвори, през някой от които да изпълзят.

— Съвсем като в Голямата египетска пирамида — произнесе замислено тя. — И там са прокарани множество тесни канали, от които се виждат строго определени небесни съзвездия. — Тя посочи с пръст долния отвор. — Императорската гробница вероятно е в тази посока.

— Щом прилича на пирамидата, там има ли втора врата, от която да се излезе? — попита Ки, най-прагматичният от всички.

— Не — призна Че Лу. — Има само един вход и той е бил разрушен, за да не могат да влизат крадците. — Тя се отпусна на пръстения под. — Да починем преди тръгване.

— Защо просто не попитаме тази Олейса? — предложи Кели Рейнолдс.

— Не мисля, че ще пожелае да разговаря с нас — отвърна Куин. — Но може би си заслужава да опитаме.

Двамата излязоха от Куба и взеха асансьора за Първи хангар. Масивните врати се плъзнаха встрани и те се озоваха в грамадно помещение, изсечено във вътрешността на скалистата планина, на площ от километър и двеста метра. Три от стените, подът и таванът също бяха от скала, докато четвъртата представляваше сложна система от замаскирани плъзгащи се врати, от които се излизаше на летищната площадка.

Куин и Кели заобиколиха единствения скакалец, който се помещаваше в хангара, спряха при една странична врата и няколко минути тропаха по нея безрезултатно.

— Дявол да го вземе! — изруга ядно Куин.

— Хайде да надникнем в кораба-майка — предложи Кели, върнаха се в предната част на хангара и се качиха на минивлакчето, с което се стигаше до Втори хангар. Малко по-късно влакчето напусна тунела между хангарите и пое край стената на помещението, където от години се намираше корабът-майка. Макар само преди няколко седмици Майк Търкот да бе взривил покрива на хангара с помощта на поставените там заряди, за да попречи на генерал Гулик да стартира двигателите на кораба, сега значителна част от галерията бе грижливо почистена от инженерните специалисти — достатъчно, за да се види, че корабът-майка изобщо не бе пострадал при срутването.

Кели погледна нагоре. През отвора на тавана се виждаше синьо небе, а розовите лъчи на утринното слънце трепкаха по черната броня на гигантския кораб. Макар че не го виждаше за първи път, Кели се почувства зашеметена от колосалните му размери — дълъг почти километър и половина, с форма на пура, положен в черна метална люлка от същата сплав, от която бе и бронята му.

Близо до носа бе издигнато скеле със стълба, по която можеше да се проникне във вътрешността му. Учените и специалистите от КИСПП все още се колебаеха дали да продължават с изследванията на мощния му двигател, или да изчакат по-нататъшния развой на събитията. Докато разглеждаше черното издължено туловище, Кели

изведнъж бе спходена от мисълта, че може би тъкмо корабът-майка е причината Аспасия да се върне отново на Земята.

17.

Източният тихоокеански хребет се простира под океана от морето на Амундсен — край бреговете на Антарктида — до Калифорнийския залив. Между тези две точки единственото място, където хребетът излиза над повърхността на океана са Великденските острови. Районът на хребета северно от Рапа Нуи е тъкмо мястото, където на няколко пъти „изстребителите фу“, управлявани от Първия страж-компютър, бяха засичани да изчезват под водата.

Вече четири дни дузина специални съдове от американския флот претърсваха усилено този район. Персоналът на корабите поддържаше пълно радиомълчание, а за операцията знаеха само неколцина доверени генерали от Пентагона. Появата предния ден на трите разузнавателни машини бе станала на неколкостотин километра по на север, но въпреки това флотските специалисти смятаха, че се намират над правилното място и че най-вероятно „фу-тата“ са се движели известно време под вода.

Работата беше обемна, трудоемка и се състоеше от систематично оглеждане и сканиране на океанското дъно. За целта се използваша няколко специално оборудвани подводници — както автоматизирани, така и управляеми. Всяка от подводниците бе екипирана с ехолот и лазерен скенер. Последният бе най-модерното съоръжение, с което разполагаха военните, тъй като притежаваше голяма проникваща способност, висока точност на изображението и на практика осигуряваше великолепна „рисулка“ на наблюдавания участък. Разделителната му способност бе толкова голяма, че с него можеха да се забележат дори пукнатини по корпуса на потънал кораб.

Точно преди залез слънце предната вечер един от лазерните скенери бе засякъл неголяма аномалия върху склона на Източния тихоокеански хребет, на дълбочина от пет хиляди метра. Картината, предоставена от апарата, наподобяваше цилиндрична тръба, която стърчеше на височина около шест метра от един оголен участък в

склона и завършваше с нещо като правоъгълна постройка. Нямаше никакво съмнение, че става въпрос за обект с изкуствен произход.

Същата нощ в района бе прехвърлена най-модерната флотска подводница „Сив вълк“, заедно с придружаващия я кораб за поддръжка „Йелоустоун“. Призори подводницата се закачи със хранящи шлангове за кораба и започна дългия път към океанските дълбини. Управляваше я лейтенант Даунинг, ветеран с двадесет и пет годишен стаж във флотата. Втори пилот и навигатор бе младши лейтенант Тенисън, а третият член на екипажа бе Еймъри, волнонаемен специалист към службата за подводни проучвания.

„Сив вълк“ бе резултат на дълъг и мъчителен процес от опити и грешки в областта на дълбоководните изследвания. Преди построяването на подводницата рекордът за дълбочинно управляемо спускане беше седем хиляди метра. „Сив вълк“ счупи този рекорд още при първото си спускане, като достигна осем хиляди метра дълбочина. Конструкцията ѝ беше почти революционна, тя не наподобяваше нито звънец, нито сфера, а най-много приличаше на изстребител Ф-117 „Стелт“, с плоски, криловидни стабилизатори, отлети от необичайно здрава сплав. Никой от тричленния екипаж на „Сив вълк“ не знаеше, че при изработване на металното покритие на подводницата са били използвани сплавите, открити в кораба-майка в Зона 51.

Този път екипажът не се безпокоеше от дълбочината, която бе далеч по-малка от възможностите на „Сив вълк“, а по-скоро от вида и характера на крайната цел. И тримата бяха запознати с трагичните резултати от атаката на „изстребителите фу“ над биоинженерната лаборатория в Дълси. Знаеха също и за изгубената връзка с „Викинг II“ след приближаването му до Сидонийския регион. Вероятно се отнасяше само за автоматична реакция на стража-компютър, но в този момент, когато се намираха в дълбините на океана, това обяснение едва ли им се струваше особено насърчително. Именно поради опасенията от нова атака от страна на стража, „Сив вълк“ бе придружавана от „Шлем II“, дистанционно управляван автоматичен батискаф, който разполагаше с няколко манипулатора и датчици върху главния корпус. Освен това „Шлем“ бе снабден с перка, монтирана върху долната стена, която осигуряваше мощно вертикално отгласкване, и с четири допълнителни маневрени двигателя.

На „Шлем II“ имаше не само манипулатори и датчици, но и видеокамера с обхват 360 градуса, която се плъзгаше по релса, обикаляща корпуса от всички страни. Изображението от камерата се предаваше директно на „Сив вълк“, където се намираше и пултът за дистанционно управление.

Когато достигна дълбочина четири хиляди метра, „Сив вълк“ преустанови спускането и изпрати надолу „Шлем II“. За батискафа отговаряше Еймъри. Настанен удобно в креслото, той следеше неотстъпно екраните с видеоизображенията и няколко компютърни монитора с данни за дълбочината, наклона, страничните течения и скоростта на управляемия съд. Движението се контролираше с джойстик, който напомняше на Еймъри за детските компютърни игри у дома. Веднага щом забавиха спускането, Тенисън засече няколко акустични отражения на дълбочина хиляда метра точно над тях. Той побърза да докладва на Даунинг за находката.

— Може би китове? — попита Даунинг.

— Не. Подводници. — Тенисън усили звука, който наподобяваше ритмичния далечен тътен от перка. — Ето. Забавят.

— Удари ги с активен сигнал — нареди Даунинг. — Искам сигурни резултати, а аз ще докладвам на „Йелоустоун“ да вземат мерки.

Междувременно подводниците затихнаха, очевидно заели позиция. Тенисън изпрати сигнал и напрегна слух да долови ехото.

— Три на брой, клас „Лос Анджелес“, над нас.

— Дявол да го вземе — промърмори Даунинг. Той включи кабелната връзка с „Йелоустоун“. — „Майко“, говори „Вълк“. Приемам.

Отговорът долетя незабавно.

— Тук „Майка“. Край.

— Нещо повече за тези подводници? Приемам. — Даунинг нямаше никакво желание да спазва субординация или да говори с кодови названия, когато във всяко ъгълче на подводницата се усещаше натискът на огромната водна маса над тях. Всеки от тримата знаеше добре, че и най-малката пукнатина по обшивката може да предизвика смачкване на корпуса.

Командващият офицер на „Йелоустоун“ също бе напрегнат и притеснен, но по съвсем други причини.

— И ние ги следим на хидролокатора. Нямаме пряк контакт с тях, но от Главното командване на Тихоокеанския флот ни съобщиха, че са пристигнали тук по нареждане на Агенцията за национална сигурност. Не зная какви заповеди имат, а когато попитах началството, ми рекоха да си гледам работата. Обещаха обаче да не ни пречат. Край.

Даунинг се завъртя в креслото и кимна на Тенисън.

— Не им обръщай внимание.

— Слушам, сър — кимна захилено Тенисън, но гласът му отекна глухо в металните стени.

— Господа, не зная дали ви интересува — намеси се Еймъри, — но разполагам с директна картина от хребета.

Другите двама се надвесиха над него.

— Какво е разстоянието до целта? — попита Даунинг.

— Още двеста метра и „Шлем“ ще е точно отгоре.

Изминаха няколко минути преди картината леко да се промени.

— Това е! — пръв извика Даунинг и посочи голямата гладка черна тръба, която стърчеше от склона на хребета. — Обзалагам се, че изтребителите се крият вътре!

— Май печелиш баса! — възкликна Еймъри в мига, когато три блестящи сфери излетяха от отворения край на тунела. Те се понесоха право към камерата и поеха в три различни посоки секунда преди да се блъснат в нея.

Мъжете в подводницата преместиха погледи към екрана, предаващ картина от горната камера, докато Еймъри трескаво се опитваше да я насочи по следите на „изтребителите фу“. Успя да забележи само един от тях, който направи рязка маневра и пое обратно към батискафа.

Внезапно всички екрани угаснаха и Еймъри изруга.

— Изгубих връзка с „Шлем“. — Пръстите му подскачаха по копчетата на пулта.

— Дай ми акустичен сигнал от тези неща! — извика Даунинг и в същия момент включи двигателите.

— Приближават се — Тенисън се опитваше едновременно да слуша и да следи екрана. — Идват много бързо.

— На колко са от нас? — попита Даунинг и същевременно вдигна максимално мощността.

— Ами... четиридесет секунди — докладва Тенисън.

— Все още нямаме контакт с батискафа! — обади се Еймъри.

— Засечи ги с активен сигнал.

В помещението отекна рязък мелодичен звук.

— Тридесет секунди, не, чакай, двадесет.

— Мътните ги взели — прошепна Даунинг. Бяха се издигнали само с четиридесет метра. Той се пресегна и вдигна капачето на червената ръчка.

— Няма ехо! — извика уплашено Еймъри. — „Шлем“ е изчезнал! — Той направи опит да запази самообладание. — Десет секунди. Всеки момент ще ги видим!

Даунинг изтегли ръчката и вътрешността на „Сив вълк“ потъна в мрак, с изключение на двете малки аварийни лампички, захранвани от акумулатор. Боботенето на двигателите утихна.

— Какво стана? — подскочи Еймъри.

Даунинг посочи малкия плексигласов илюминатор над главите им. Само на няколко метра над тях премина един „изтребител фу“.

— Изключих главния енергоизточник — прошепна той.

— Защо?

— Просто ги изпреварих. Чувал съм, че при максимално сближаване с „фу“, винаги настъпвала рязка загуба на мощността. Ако са унищожили „Шлем“, ние ще бъдем следващата цел. Намираме се на четири хиляди метра дълбочина в океана. Доста енергия ще ни е нужна, за да се приберем обратно.

— Ами сега какво ще правим? — извика пискливо Еймъри.

— Ще чакаме.

На борда на трите щурмови подводници екипажите бяха в пълна бойна готовност. Хидроакустичните станции работеха с максимално напрежение, в пусковите установки имаше заредени торпеда и всички следяха напрегнато движението на „фу“-тата около застиналата подводница.

Изминаха няколко минути без да се случи нищо. Едва тогава капитан Форстър на борда на „Спрингфилд“ издаде заповед въз основа на инструкциите, получени по радиото от непозната жена — нарекла се лаконично Лексина — която разполагаше с максимално висок идентификационен код СТ-8.

— Всички оръжия остават заредени и насочени. Няма да предприемаме никакви действия, освен ако „изтребителите фу“ не нападнат „Сив вълк“.

Лексина получи съобщението за появата на трите „изтребителя фу“, засечени от щурмовите подводници, едновременно с Главното командване на Тихоокеанския флот.

— Какво да правим? — попита Елек.

— Засега нищо — отвърна тя.

— Но...

— Казах — нищо — повтори троснато Лексина. — Чакали сме достатъчно, нека не прибързваме точно накрая. Времето решава всичко.

18.

От слънчевите колектори бликаха фонтани от енергия, която изпълваше стража-компютър и неговите подсистеми. Дойде време да бъдат активирани програми, които отдавна дремеха в бездействие.

Две от тези програми имаха предимство пред останалите. Едната беше биологична, а другата — техническа. На още по-голяма дълбочина от кухината, в която бе разположен стражът на Марс, се намираше голяма подземна галерия, изпълнена с черни издължени предмети, напомнящи ковчези, всеки от които бе с дължина три метра и ширина около метър. За първи път откакто бяха херметизирани, черните метални щитове, които покриваха всеки един от тях, се плъзнаха встрани и отдолу се показаха няколко слоя сребрист, намагнетизиран материал, който на свой ред започна да се разтваря, сякаш се белеше кора на портокал, и най-сетне в тъмната вътрешност на ковчезите изплуваха неподвижни тела, плътно увити в същата сребриста материя.

Те всички бяха високи между метър и осемдесет и два метра, мъже и жени, с къси туловища и необичайно издължени крайници. Главите им бяха по-малки от човешките, а косите им грееха в огненочервено. Кожата им беше восъчнобяла и без никакви бръчки.

Въздухът около телата започна да пука от нарасналото статично електричество, докато полетата, които толкова дълго ги бяха съхранявали в стаза^[1], започнаха да отслабват при всички, освен при двадесет от общо осемдесетте. При дванадесет от тях стазисната система бе показала дефект и сега телата бяха практически мумифицирани. Другите осем останаха в състояние на хибернация, като предпазна мярка.

В техническата програма част от енергията бе заделена към залата непосредствено под повърхността — точно под обекта, познат с названието Крепостта. Тук се включиха вътрешни светлини, озарявайки с блясъка си лъскавите обшивки на половин дузина кораби. Нито скакалци, нито грамадни като кораба-майка, тези съдове по клас

се намираха някъде по средата. Всеки от тях стърчеше неподвижно върху твърдия бетонен под, подобно на изправена меча лапа, заоблен от страни и с остър като копие връх. На височина корабите стигаха двеста метра, а ширината в основата им беше четиридесет.

От общия разпределител по кабелите към всеки от тях потече златиста светлина и енергоемниците им започнаха да се зареждат.

Търкот, Нейбингър и Дънкан току-що бяха влезли в помещението, отредено за групата със специално предназначение, и един от хората там се изпречи на пътя им, настоявайки да види техните пропуски. Докато Търкот се бъркаше за портфейла, между двамата застана Зандра.

— Капитан Търкот, професор Нейбингър и доктор Дънкан разполагат с неограничен достъп — заяви тя. — Освен това капитан Търкот ще командва операцията.

Към тях се приближи нисък, мургав сержант с атлетично телосложение и свъсени вежди.

— Аз съм сержант Харкър — представи се той. — Не са ми казвали, че някой друг ще командва групата. — Харкър притежаваше нисък, дрезгав глас на човек, попрекалил с уискито и пурите. Безизразното му лице бе насечено от дълбоки бръчки, но сивите му очи гледаха зорко и бяха впити в лицето на Зандра.

— Затова пък са ви казали да изпълнявате всички мои заповеди, нали? — попита го тя.

— Точно така.

— Е, в такъв случай капитан Търкот ще поеме командването — рече троснато Зандра. — Оставям ви да се опознаете, но не губете време. След по-малко от два часа потегляте. — Тя излезе, оставяйки Търкот в компанията на намръщените десантчици.

— Ама вие всички ли ще идвате? — пръв наруши тишината Харкър.

— Само аз и професор Нейбингър — отговори Търкот.

— Професор по какво?

— По археология — рече Нейбингър.

— По археология значи — повтори замислено Харкър. — В такъв случай защо не ме светнете каква е причината да се промъкваме

във вътрешността на комунистически Китай, за да се ровичкаме из някакви гробници.

— А-а, съжалявам, но... — запелтечи Нейбингър, но Търкот го прекъсна.

— В гробницата навярно ще открием сведения за аирлианците — произнесе той.

— Аз пък си мислех... — намеси се Нейбингър, но Търкот отново го прекъсна.

— Професоре, тези хора ще рискуват живота си. Ако не друго, заслужават поне да узнаят истината.

— Нямам нищо против, само не знам как ще погледне на това ледената кралица от съседната стая — промърмори Нейбингър.

— Професорът — продължи мисълта си Търкот — е световноизвестен специалист по старорунически надписи и аирлиански език.

— Ей — плесна се по челото един от войниците, — да не сте вие човекът, дето установи контакт със стража?

— Да, той е — потвърди Търкот. — А сега да чуем от вас как точно ще бъдем прехвърлени в гробницата.

Харкър се завъртя на токове и доближи окачената на стената дъска.

— Това е зоната на операцията — посочи една от сателитните снимки той.

Търкот беше дълбоко впечатлен от качеството на фотографиите, като се имаше предвид, че са били направени от голяма височина. Отново се зачуди кой ли стои зад всичко това. Зандра твърдеше, че е ЦРУ, но от досегашния си опит Търкот не бе забелязвал толкова добре смазан механизъм на действие в нито една от секретните организации на Щатите.

— Сержант Брукс, който е специалист от разузнаването — продължаваше Харкър, — е запознат с разположението на противниковите части в зоната за действие. Разполагаме с изобилна информация от различни източници, която все още се обработва.

Харкър погледна крадешком затворената врата, сетне плъзна поглед по лицата на Търкот и Нейбингър. Търкот осъзна инстинктивно какво точно безпокои сержанта.

— Слушай, всички тук сме си сложили главите в торбата — произнесе тихо той. — Аз съм командирът, но това означава само, че държа нещата да протекат гладко. Тъй че разчитам на теб да ръководиш хората и съм готов да се придържам към всеки разумен план, който сте подготвили. Все пак, най-важното е да се приберем живи и невредими.

На лицето на Харкър се изписа очевидно облекчение.

— Чейс ще отговоря за свръзката — продължи поуспокоен той. — Уточнил е със Зандра, или каквото ѝ е името, скрити текстове, резервни кодове и снаряжение. Ще използваме САТКОМ^[2], до която ни се предоставя неограничен достъп. Дадоха ни два предавателя. Единият ще е у Чейс, вторият ще нося аз.

Чейс беше русоляв младеж с яки ръце. Навиваше някакъв кабел, но толкова грижливо, сякаш повиваше новородено.

— Освен това всеки от нас ще е снабден с микропредавател, слушалки и ларингофон. Чейс ще се погрижи да ви екипира. Така. Преслер е нашият лекар. Запознат е с особеностите на флората и фауната в района на действие и не вижда особени опасности в тази насока. Ако има някакви проблеми, те ще са от огнестрелни рани. Носи си всичко необходимо, а на всеки от вас ще раздаде две пластмасови торбички за интравенозна употреба — едната съдържа гликоза, а втората — кръвозаместител. Не се подсмивайте, жизненоважни са, ако изпаднете в шок.

Търкот кимна. Забележката беше по-скоро за Нейбингър, който очевидно не си даваше сметка за сериозността на подготовката. За първи път от доста време насам се чувстваше сред свои. Това бе неговата среда, сред такива навъсени мъже, които знаеха с какво се захващат, бе прекарал част от живота си.

— Откъде иде опасността? — попита той.

— От армията, естествено — отвърна Харкър. — Китайската армия е дислоцирала няколко войскове подразделения в района. Изглежда вече дори е имало сражения с въоръжени мюсюлмански отреди. Освен това Зандра каза, че хората, с които предстои да установим контакт, са затворени вътре в гробницата, тъй че ще трябва да се пъхнем право в гнездото на осите. — Харкър посочи едно тъмно петно на склона на гробницата. — Както виждате, армията е

разположила една механизирана част пред входа на гробницата и още няколко машини горе на билото.

— А ние как ще влезем? — попита Търкот.

— Операцията е от две части. Първо се доближават моите снайперисти и премахват часовете, както и хората в картечните гнезда. Ще стрелят, докато се вдигне тревога. Тогава останалите се вдигаме и очистваме района пред вратата. Хоуис, който е нашият сапър, ще постави насочени взривове на желязната порта, за да си пробием път вътре.

— С какви оръжия разполагате? — полюбопитства Търкот.

— Две 50-калибрени снайперови пушки „Хаскинс“, автомати за огнева поддръжка и две базуки. Можеш да си поискаш оръжие от вашата приятелка. Има такива нещица, за каквито само сме чели.

— Ясно — рече Търкот. — А как ще пристигнем?

— Един С-130 ще ни метне дотам. Скачаме от сто и двадесет метра.

— Сто и двадесет! — възкликна Нейбингър. — Мислех, че ще е поне сто и петдесет.

Харкър се засмя дрезгаво.

— Сто и двадесет, сто и петдесет, какво значение? Ако питате мен, онези от кабината ще са готови да ни хвърлят и от деветдесет, само и само да не се изпържат. Ще летят максимално ниско, за да избегнат радарите на китайската ПВО.

Нейбингър видимо преbledня и Харкър го тупна по рамото.

— Не му мисли, професоре, разполагаме с едно нещо, дето ще те приземи като в люлка. — Той чукна със закривения си показалец по друга снимка. — Това тук е езеро на два километра от гробницата. Тъкмо пилотите по-лесно ще го намерят, водната повърхност е като огледало за насочващите радари. Поне ще сме сигурни, че ни хвърлят на точното място.

Търкот разбираше какво има пред вид Харкър — при нощните скокове пилотите нерядко губеха ориентация и хвърляха десантните групи на километри от зоната за действие.

— Е, приятелю — обърна се той към Нейбингър, — поне няма да се безпокоиш за приземяването. Ще кацнеш право във ваната.

— Да, току-виж съм се удавил — промърмори мрачно Нейбингър.

— А обратният път? — реши да смени темата Търкот. — По това работили ли сте?

Харкър издаде напред брадичка.

— Че как? Уточнихме няколко подходящи места за изтегляне.

— Какво изтегляне? — попита Дънкан.

— С хеликоптери — побърза да вметне Търкот.

— Няколко места, както вече казах — повтори Харкър. — Повече ме безпокои обаче фактът, че ще ни вземат с вертолети МХ-60. Може да не съм най-големият спец по тези въпроси, но от малкото, което знам за „Блекхоук“, обсегът им на полет, дори с допълнителни резервоари, в никакъв случай не е достатъчен, за да ни измъкнат от там. Интересно ми е как смятат да го направят и кой ще командва полетния екипаж.

— Може би ще се зареждат по трасето — предположи Търкот. — В специалните части разполагаха с подобни модификации на „Блекхоук“.

— Да, може и да е така — склони глава Харкър. — Но дали са готови да пратят такова нещо в китайското въздушно пространство?

— Ще попитам Зандра — намеси се Лиза Дънкан.

— С две думи — приключи Харкър. — Нека момчетата от ВВС ни хвърлят на точното място, а аз обещавам да ви вкарам в гробницата.

Търкот, Нейбингър и Дънкан разглеждаха снимките от гробницата Циан Лин.

— Големичка е — отбеляза Търкот. — Да знаеш случайно на каква дълбочина се простира? — обърна се той към Нейбингър.

— Не знам. Не съм чувал вътре да са допускани експедиции.

— Страхотно — въздъхна Търкот.

Прекъсна ги женски глас. Зандра беше влязла в стаята, докато разглеждаха снимките.

— Самолетът е готов за излитане, оттатък ви чака снаряжението, така че предлагам ви да се размърдате.

Докато се изнизваха от стаята, Нейбингър поклати учудено глава и прошепна така, че да го чуят само Дънкан и Търкот.

— Странна работа, казвам ви.

— Коя? — сепна се Търкот.

— Ами тази, че ни предоставят всякакви свръхмодерни технологии само и само да се промъкнем в някаква древна китайска

гробница и да открием там нови сведения за аирлианците. Дали пък Кели не е права? Щом не можем да се споразумеем помежду си — имам предвид с китайците — заслужаваме ли да търсим контакт с космоса?

— Вярно е — съгласи се Търкот. — Човечеството все още не е в състояние да преодолее предразсъдъците си. Но мен друго ме безпокои.

— И кое е то? — попита Дънкан.

— Ще можем ли да ги преодолеем все пак — говоря за противоречията — ако се наложи да се бием с извънземни нашественици — произнесе замислено Търкот.

— Всички освен Ки оставате тук — нареди Че Лу. — Двамата с него ще се върнем назад и ще огледаме десния тунел.

След като подминаха светлия отвор, бяха продължили още близо осемстотин метра навътре в левия тунел, само за да открият, че той завършва с глуха каменна стена. Всички бяха завладени от отчаяние, но само Че Лу не се предаваше. Върнаха се назад до светлината и тук Че реши да ги раздели.

— Ако открием нещо, ще пратя Ки обратно — обясни им тя. Знаеше, че е въпрос само на време групата да се разпадне и хората да се поддадат на паниката. Тук поне светлината им действаше успокояващо, но скоро щеше да настъпи нощта.

Тя събра всички фенерчета, остави на изплашените студенти само едно от тях и въоръжени с останалите и с неизменния бамбуков бастун, двамата с Ки поеха обратно към мястото, където се разделяха двата тунела. Поне тук не ги очакваха никакви изненади.

— Изгубихме още сто метра за последните два часа — докладва Тенисън и гласът му отекна в затвореното пространство на „Сив вълк“.

— Не откъсвай очи от индикаторите и ми докладвай за всяка промяна — нареди лейтенант Даунинг. Безпокоеше го не толкова пропадането в дълбочината, колкото влагата, която бе започнала да се отлага по вътрешните стени на подводницата и студът, проникващ отвън. Беше изключил акумулаторите, за да пести енергия и най-вече

да не привлича по никакъв начин вниманието на „фу“-тата, но скоро щяха да почувстват първите нежелани последици от хипотермията.

Даунинг извърна глава и погледна през един от илюминаторите към черната водна маса отвън. Близо пет минути не се виждаше нищо, после, като по часовник, над тях преминаха няколко светещи точки.

— Дявол да ги вземе — изруга полугласно Тенисън. — Какво се бавят онези горе?

— Чакат — също като нас.

— Какво чакат? — попита Еймъри от своя пулт.

— Да се случи нещо — обясни Даунинг. — Или „изтребителите фу“ да си тръгнат.

— Е, и ние чакаме същото — рече Еймъри.

— Всъщност — поправи се Даунинг, — всички ние чакаме Аспасия да се пробуди и да оправи тази бъркотия.

[1] Стаза — застиване на телесните течности, в случая изкуствено предизвикан застой с цел удължаване на съществуването на аирлианците. — Б.ред. ↑

[2] Спътникова връзка. — Б.пр. ↑

19.

След като натовариха раниците с екипировка и парашутите в самолета, десантчиците насядаха от двете страни на задния отсек и търпеливо зачакаха излитането. Приличаха на тюлени с черните си водолазни костюми, нахлузени върху камуфлажните униформи.

В суматохата около товаренето Търкот така и не успя да размени няколко думи насаме с Дънкан. Само припряно се сбогуваха и си пожелаха успех, преди рампата да се вдигне и да ги отреже от външния свят, под оглушителния рев на двигателите. Макар да съжаляваше за това, Търкот си наложи да насочи мислите си към предстоящата операция.

С навигатора бяха набелязали няколко ориентира по трасето, за да са сигурни, че следват правилния маршрут. На първия ориентир, където самолетът щеше да се снижи рязко към бреговете на Китай, Търкот възнамеряваше да даде разпореждане за поставяне на парашутите. Последният пък беше само на шест минути преди района за скок и там щяха да отворят рампата.

Търкот потърси с очи Нейбингър. Професорът очевидно не се чувстваше удобно във водолазния си костюм. Нищо чудно да съжаляваше за прекомерния си ентузиазъм да посети Циан Лин по такъв ексцентричен начин. Междувременно Преслер вече раздаваше таблетки „Драмамин“ на всички желаещи. „Драмаминът“ беше препарат за предпазване от морска болест, от каквата можеха да се оплачат всички на борда, след като самолетът започнеше да се люшка на ниска височина. Търкот накара Нейбингър да глътне една таблетка.

Колелата на големия самолет се отделиха от асфалтираната писта и той разпери криле в нощното небе.

Дънкан проследи самолета, докато се изгуби от погледа ѝ. Едва тогава се прибра в командния център. Зандра седеше надвесена над

пулта. Почака няколко минути, докато завърши с неотложните задачи и се приближи до нея.

— Не е ли време да поработим върху плана за измъкването им от там? — попита Дънкан.

— Може — кимна Зандра. — Всъщност, това вече е направено.

— От кого?

— От висшестоящото началство.

— Кой всъщност сте вие? — попита Дънкан.

— Вече ви казах...

— Казаха сте, дрън-дрън. От доста време съм във висшите среди на Вашингтон и разполагам с известни връзки. Вие не сте от ЦРУ и със сигурност разполагате с повече тежест от Управлението. На тях щеше да им отнеме седмица, за да се сдобият с цялата тази екипировка, да не говорим за тоновете хартия, която щяха да изпишат. А вие се сдобихте с разрешение за операция на суверенна китайска територия за по-малко от дванадесет часа.

— Получихме го направо от президента — отвърна невъзмутимо Зандра. — Ако желаете, можете да проверите.

— Едва ли е било от *този* президент — сопна се Дънкан.

— Важното е, че разполагаме с президентско нареждане и вие сте длъжна да се съобразявате.

— Никъде върху документите не видях печат от ЦРУ. Както за предстоящата операция, така и за десанта в Етиопия.

— Не ви ли харесва нашата ефикасност?

— Просто искам да зная за кого работя.

— Но нали вече ви казах? — учуди се Зандра.

— Е, в такъв случай настоявам да запомните едно нещо — заяви Дънкан и се наведе към Зандра. — Хората, които току-що изпратихте там... те не са пионки. Искам ги обратно всички, ясно ли е?

Зандра дори не трепна под втренчения ѝ поглед.

— Ясно ми е — кимна спокойно тя.

След като стигнаха разклонението, Че Лу и Ки свърнаха обратно в десния ръкав, който се спускаше надолу към сърцевината на гробницата. Отначало тунелът вървеше направо с лек наклон, но после описа няколко големи завоя и се насочи почти стръмно надолу, тъй че

не след дълго, по преценка на професорката, бяха под основата на гробницата и вече слизаха към земните недра.

Крачеха бавно, сковани от страх и от усещането за милионите тонове земна маса, надвиснала над тях. Но въпреки опасенията Че Лу не можеше да не се възхити от съвършената конструкция на подземния тунел, чийто стени и под бяха гладки като огледало. Откакто видя холографското изображение на прищълеца, Че не се съмняваше кои са истинските строители на гробницата и тунела. Въпросът беше как съдбата им се е преплела с тази на нейните древни предци и какво се крие под този грандиозен строеж?

— Вижте там! — извика сподавено Ки и замръзна на място.

Тунелът се разширяваше в подземна галерия, толкова просторна, че немоцната светлина от фенерчетата не можеше да освети стените и тавана.

— Сега какво ще правим, госпожо? — попита уплашено Ки.

— Ще следваме стената отляво, за да не се изгубим.

Не беше необходимо, защото веднага щом прекрчиха прага на галерията, високо над главите им се появи бледо сияние. Двамата инстинктивно отстъпиха назад и светлината веднага угасна.

— Аха — кимна Че Лу. Беше уморена от цялата тази игра на криеница. Направи няколко крачки напред и още при втората сиянието се появи отново. Скоро се превърна в малко слънце, увиснало на около четиристотин метра над главите им.

Че Лу спря и се огледа. След дългото пребиваване в ниски и тесни помещения сетивата ѝ отказваха да възприемат истинските размери на залата, в която се намираха.

Стояха на пода на грамадна подземна кухня. Блестящи метални подпори се извиваха покрай близката стена и се губеха към тавана, вероятно опирайки в отсрещната стена. По-нататък се виждаха няколко странни обекта — черни метални контейнери с височина от около метър до неколкостотин метра, за чието предназначение можеше само да се гадае. Кухината изглеждаше дълга почти километър и широка половин.

Далече вляво имаше друго сияние, този път яркозелено и по-силно от светещото тяло под покрива.

— Какво може да е това? — прошепна с разтреперан глас Ки.

Че Лу също не смееше да повиши глас, макар, ако се съдеше по гъстия слой прах, покриващ всичко наоколо, мястото бе изоставено отдавна.

— Не зная — отвърна тя.

— Не сме в гробницата — произнесе набрал увереност Ки.

— Със сигурност. — Едва сега Че се досети, че студентът няма ни най-малка представа кои са истинските строители на галерията. — Това място не е дело на човешки ръце — побърза да уточни тя.

— Уф! — извика уплашено Ки и отскочи назад. Точно пред тях бе изникнал светец червен кръг. Че Лу не помръдна, вече знаеше, че предстои да видят поредната холограма. Скоро във въздуха се оформи човешка фигура, подобна на онази, която бяха наблюдавали в горния коридор. Тя произнесе кратка реч с познатия напевен тон, като от време на време сочеше в различни посоки из галерията и накрая изчезна.

— Хайде да се връщаме — предложи Ки.

— Къде?

— Ами... при другите.

— И после? — попита го тя. — Да останем там, докато умрем? — Тя махна с ръка към зеленото сияние, което фигурата от холограмата им бе посочила няколко пъти по време на кратката си реч. — Ще вървим нататък. — Тя закрачи, без да чака потвърждение и Ки неохотно я последва. Вече не се страхуваше. Първата холограма съдържаше предупреждение, но тази по-скоро целеше да запознае посетителя със съдържанието на галерията. Дори не си направи труда да държи бамбуковия бастун пред себе си.

Минаха покрай няколко машини, от които се чуваше тихо бръмчене.

— Вижте! — посочи с пръст Ки.

Че Лу се обърна и проследи ръката му. На около двеста метра трима мъже тъкмо заобикаляха няколко черни контейнера и се приближаваха към тях.

Че сграбчи Ки и го дръпна назад. Сега вече мъжете не можеха да ги видят и старата професорка си пое на пресекулки дъх.

Ки измъкна малък нож със завито острие от колана си и стисна до болка кокалената му дръжка.

— Я прибери това! — скара му се шепнешком Че.

— Но...

Макар да бе разглеждала тримата непознати само няколко секунди, професорката не се съмняваше какво държаха в ръцете си. Малкият нож едва ли би могъл да се сравнява с убийствената мощ на куршум, изстрелян от цевта на автомат „Калашников“. Тя надникна зад ръба на машината и видя, че един от мъжете е спрял на по-малко от стотина метра от тях и се оглежда. Силуетът му се очертаваше на фона на зеленото сияние.

Къде бяха другите двама? Че Лу напрегна сетива, усещайки как в нея бавно се пробужда позабравения опит от партизанските години. След това се извъртя рязко и замръзна пред дулата на насочените към нея автомати. Бавно плъзна поглед от оръжията към лицата на онези, които ги държаха. Не бяха китайци, нито дори азиатци. След като огледа маскировъчните им униформи, тя бързо стигна до най-вероятното предположение за езика, който говореха.

— *Моля ви, не стреляйте* — произнесе бавно на руски старата професорка.

По-високият от двамата отговори на перфектно мандаринско наречие.

— Коя сте вие?

— Аз съм професор Че Лу от Пекинския университет, а вие?

— Полковник Костанов. Руснак. Как проникнахте в гробницата?

— Взривихме портата.

Костанов вдигна учудено вежди.

— Още ли е отворена?

— Не. Пристигнаха войници и я залостиха. Нямах начин да излезем обратно.

Костанов се засмя, разкривайки два реда равни зъби.

— Поздравявам ви, госпожо, вие сте или твърде храбра, или прекалено глупава, за да попаднете тук без необходимата екипировка. А може би знаете повече от нас за всичко това... — той описа широк кръг с ръката си.

Чу Лу сви рамене.

— Опасявам се, че не мога да се похваля с обстойни познания. Когато дойдох тук, очаквах да видя старокитайска гробница. Нямах представа, че ще срещна руски войници.

— Е, едва ли ние сме най-странната находка за археологическата ви експедиция — продължи да се усмихва Костанов. — Сега какво да ви правя? Би трябвало да ви премахнем и да продължим с изпълнението на задачата. Само дето с второто нещата зациклиха, а първото ми се струва излишно.

— Какво ви доведе тук? — попита го Че Лу.

Костанов бавно свали оръжието и го преметна през рамо.

— И вие питате? — рече той и кимна към бръмчащата машина.

— Откъде въобще узнахте за това място?

— От един старорунически надпис — произнесе замислено полковникът. — Американците ни смятат за глупаци, но и ние знаем това-онова. Дори повече от смешните открития на техния Нейбингър.

— А как влязохте?

— През един страничен тунел, който води право тук — Костанов посочи далечния край на залата. — А вие от там ли влязохте? — Този път гледаше към входа на тунела зад тях.

— Да.

— Вчера беше затворен.

— Значи и вие не можете да излезете? — Сега вече знаеше защо войниците бяха залостили портата.

— Не можем — призна руснакът. — Когато се върнахме назад, вратата бе затисната с нещо. Имаше още един тунел, но той не води никъде... Всъщност, там изгубих един от хората си.

— А онази зелена светлина?

— Там има нещо като център за управление. — Той се засмя горчиво. — Не сме толкова отчаяни, че да натискаме безразборно копчета. Поне засега... — добави накрая.

— От колко време сте тук? — попита Че.

— Вече трети ден. В началото беше непрогледен мрак. Едва на втория ден центърът показва признаци на събуждане, а галерията светна, когато влязохте вие. Да не е ваша работа?

— Де да беше така — въздъхна Че. — Ако разбирах толкова, отдавна да съм открила изхода.

— А вие откога сте тук? — попита на свой ред Костанов.

— Няма и едно денонощие.

— Виждам, че не носите припаси — отбеляза Костанов. — А нашите почти привършиха.

— Какво представляват тези неща? — попита Че Лу.

— Нямам понятие — призна Костанов. — Така и не успяхме да отворим поне един от контейнерите. В някои от тях изглежда има машини, които работят. — Той сви рамене. — И аз знам колкото вас.

— Бихте ли ме завели в центъра за управление? — попита Че.

20.

В подземната зала на Марс програмата продължаваше безукорното си изпълнение.

Едва доловима въздишка обозначи финалното изравняване на налягането между залата и вътрешността на един от ковчезите. Сребристото платно, покриващо тялото вътре, се беше стопило.

Натежалите клепащи бавно се вдигнаха. Сияещи червени очи се втренчиха в тавана отгоре. Една шестопръста ръка се пресегна и сграбчи металния ръб на ковчеза, напрегна се и изтегли горната част на тялото до седнало положение. Съществото огледа залата и спря поглед на останалите ковчези. Тя беше първата. Сега от нея зависеше дали да бъде продължен процесът по събуждането на останалите. Не биваше да губи време.

В Ню Йорк неколцината постоянни наблюдатели от КИСПП въздъхнаха облекчено, когато на екрана се изписа поредното дешифрирано послание от Втория страж. Облекчението им дори прерасна отпърво в ентузиазъм, а сетне в еуфория, след като се запознаха със съдържанието на писмото:

ПОДНАСЯМЕ ИЗВИНЕНИЯ
ЗА ЕНЕРГИЙНИЯ ИЗБЛИК
ПРИЧИНИЛ
ПОВРЕДА
ВЪВ ВАШИЯ ОРБИТАЛЕН СЪД
БЕШЕ СЛУЧАЙНО
ВСИЧКИ СИСТЕМИ ВЕЧЕ
ФУНКЦИОНИРАТ НОРМАЛНО
СКОРО ОТЛИТАМЕ
КЪМ ВАШАТА ПЛАНЕТА

ЩЕ СЕ ПРИЗЕМИМ
ДО ДВЕ ЗЕМНИ ЗАВЪРТЕНИЯ
МОЛЯ ПОСОЧЕТЕ МЯСТОТО
НА ВЪЗМОЖНОТО КАЦАНЕ
АСПАСИЯ

Питър Стърлинг се надигна и се обърна тържествено към останалите присъстващи.

— Господа, разполагаме само с четиридесет и осем часа, за да подготвим посрещането.

В командната зала на Куба Кели Рейнолдс преглеждаше данните от разузнаването от различни части на земното кълбо, които Куин ѝ подаваше. Много неща щяха да се случат през следващите два дни.

Вълнението, предизвикано от сензационното съобщение, получено за първи път в КИСПП, сега вече се предаваше и на останалия свят, където водещата новина бе съвсем предстоящото приземяване на пришълците.

Като цяло вълненията и настроенията имаха позитивен характер. Историята за сражението между Аспасия и бунтовниците, която Първия страж бе предал на Питър Нейбингър, бе достигнала и най-отдалеченото място на планетата. В сърцата на обикновените хора внезапно се беше пробудила надеждата за едно по-светло бъдеще, озарено от техническия напредък, който може би щяха да им осигурят пришълците с техните научни познания. Дали пък не идеше краят на всички войни, болести, глад, замърсяване и всички останали проблеми, измъчващи човешката цивилизация?

Изоляционистите се готвеха за протестни шествия, но според Кели те се надигаха срещу нещо неизбежно, тъй като нямаше по-голяма сила от общочовешките надежди за щастие.

Имаше и такива, за които тези четиридесет и осем часа бяха като последно предупреждение. Политически сили, които се опасяваха, че Аспасия ще застане открито на страната на Обединените нации, сега търсеха бърз реванш. В Близкия изток се бунтуваха в окупираните територии. Според ЦРУ Ирак се готвеше за ново нападение срещу

Кувейт, няколко етнически групи в Русия настояваха с оръжие в ръка да получат автономия, в Централна и Южна Америка партизани завземаха обширни територии и провъзгласяваха нови правителства. Между съобщенията се прокрадна и едно за въоръжени набези на мюсюлмански групировки в Китай, които с помощта на диверсионни групи от Тайван създавали свои оперативни райони на действие във вътрешността на страната. На всичко отгоре два тайвански кръстосвача бяха навлезли в пристанището на Хонконг, създавайки впечатление, че се готвят да атакуват бившата колония.

Китай! Кели спря поглед на това съобщение. Какво всъщност се готвеше там? И какво имаше в онази проклета гробница? Вече нямаше никакъв начин да спре мисията и само можеше да се надява, че с пристигането си Аспасия ще завари един спокоен и побратимен свят, а приятелите ѝ ще се завърнат невредими от там.

Търкот усети, че самолетът се накланя и долови едва забележима промяна в налягането, когато машината започна бързо да се снижава. Той разкопча колана, изправи се и се надвеси над Харкър.

— Време е да слагаме парашутите.

Докато десантчиците се подготвяха, Търкот се зае да помогне на Нейбингър. Постави му парашута, нагласи презрамките и закопча катарамите. След това нагласи и своя парашут, като този път Нейбингър му помагаше. Автоматът, който бе взел от Зандра, праметна през лявото си рамо с насочено към земята дуло, а резервния парашут постави отпред. Накрая провери дали въжетата за отваряне са на удобно място. Едва тогава повика Харкър, за да огледа как е нагласено снаряжението и дали няма пропуски. Междувременно един от десантчиците изтегли водещата лента и я прекара през карабините на останалите в самолета. Сега вече бяха готови за действие.

— Е, как се чувстваш? — обърна се Търкот към Нейбингър.

— Не ми ли личи?

— Да не си размислил? Ако искаш, можеш да останеш на борда.

— А, не, идвам с вас. Трябва да видя онова нещо с очите си. Жалко само, че нямаше по-приятен начин за пътуване.

— Ей — тупна го по рамото Търкот. — Това е най-голямото забавление, на което можеш да се наслаждаваш, без да си сваляш

гащите.

— Не мога да се съглася с последното — произнесе мрачно Нейбингър.

Че Лу огледа залата, докато изчакваше очите ѝ да се адаптират към зелената светлина от пултовете. Бяха малко по-високи от нормалния стандарт и изписани със старорунически надписи.

— Както вече казах — поясни Костанов, — когато влязохме, в стаята цареше мрак. Но на следващия ден пултовете бяха озарени в светлина.

— Опитайте ли да работите с някой от тях?

— Не още. Пък и не знаем за какво служат.

Че Лу спря пред централния пулт с масивен черен обков, обърнат към гладко шлифованата каменна стена.

— Дали това не е врата? — посочи тя.

Костанов кимна. Той също бе забелязал процепа в стената.

— Може би някое от копчетата на този пулт ще я отвори.

— Може би — повтори Костанов. — Но копчетата са много, а натиснатото току-виж предизвикало енергиен изблик като онзи, дето уби един от войниците ми.

— Да можех да се свържа с Нейбингър — промърмори Че Лу, докато плъзгаше длан по надписите.

— За съжаление връзката е прекъсната от дебелите стени. Много пъти опитвахме, но напразно!

Че Лу се сети за друга възможност.

— Ами ако ви осигуря тесен отвор, над който има чисто небе?

— Знаете ли такова място? — погледна я обнадеждено Костанов.

21.

— Пилотът иска да говори с вас — изкрещя навигаторът направо в ухото на Търкот. След това му подаде слушалките.

Гласът на пилота звучеше с тънък, металически тембър:

— Току-що получихме сателитно съобщение от КИСПП. Аспасия е пратил вест, че до два дена пристига на Земята.

Търкот кимна, смъкна слушалките и предаде информацията на Нейбингър.

— Божичко! — възкликна професорът. — Само след два дни? Нямаме много време.

— Мисля, че дотогава ще си бъдем у дома.

— Е, аз пък се надявам на същото — рече Нейбингър.

Търкот огледа товарния отсек. Десантчиците бяха в последен стадий на подготовка. Самолетът непрестанно се клатушкеше, тъй като пилотите се стараеха да летят съвсем ниско над извивките на местността.

Едва сега Търкот усети, че е плувнал в пот във водолазния си костюм. Ненавиждаше чакането и съдбата му да е в нечийи други ръце. Щеше да се почувства неизмеримо по-добре веднъж озоват ли се долу — макар и на вражеска територия. Обърна се и се усмихна окуражително на Нейбингър. По челото на професора се стичаха едри капки пот.

— Всичко ще бъде наред — увери го Търкот.

— Така е... само ме отведете в гробницата — процеди Нейбингър през здраво стиснати зъби.

Лиза Дънкан хвърли недопушената цигара на бетонния под на хангара и я смачка с тънкото си токче. Върна се при бюрото и отново прегледа последните съобщения. Едно от тях привлече вниманието ѝ и тя го зачете внимателно.

— Нещо интересно ли открихте? — произнесе зад гърба ѝ Зандра.

Дънкан се обърна и я измери с поглед.

— Какво е СТААР?

— СТААР?

Дънкан ѝ подаде разпечатката на съобщенията.

— Преди два часа сте получили съобщение от някой или нещо с подобно кодово название.

— Което никога не сте чували, макар да работите в най-висшите етажи на властта — допълни Зандра с неразгадаемо изражение зад тъмните очила. — Познах ли?

— Познахте — отвърна намръщено Дънкан.

— Щом не знаете, така е трябвало.

— Дявол да го вземе... — Дънкан тъкмо си поемаше дъх за да продължи тирадата, когато Зандра вдигна ръка да я спре.

— Не си правете труда. Става въпрос за нещо, което стои не само над вас, но и над правителството на Съединените щати.

— Ще видим тази работа — закани се Дънкан и тръгна решително към вратата.

— Чакайте! — извика ѝ Зандра. Откъм радиоприемника се носеше равномерно писукане.

— Какво има? — попита Дънкан, видяла че Зандра сяда до приемника и си слага слушалките.

— Прехванахме съобщение от Китай.

— Не може да са скочили толкова бързо.

— Не са — увери я Зандра. — От някой друг е.

— Откъде?

Зандра помисли малко и отвърна:

— Изглежда този, който предава, се намира вътре в Циан Лин.

— Но как?...

Зандра отново вдигна ръка.

— Млъкнете и ме оставете да дешифрирам съобщението. Ето...

ПОЛУЧАТЕЛ: ЧЕТВЪРТИ ОТДЕЛ

ПОДАТЕЛ: ГРУЕВ

ЗАТВОРЕНИ ВЪТРЕ

КНА ОХРАНЯВА ИЗХОДИТЕ
ЗАПАСИТЕ ПРИВЪРШВАТ
СВЪРЗАХМЕ СЕ С ПРОФЕСОР ЧЕ ЛУ
ОТ ПЕКИНСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ
МНОГО АИРЛИАНСКИ АРТЕФАКТИ
НЕОБХОДИМ Е ПРЕВОД НА СТАРОРУНИЧЕСКИ
НАДПИСИ
ЧАКАМЕ ОТГОВОР

— Кой е Груев и какъв е този Четвърти отдел? — попита Дънкан, чието търпение вече се изчерпваше.

— Четвърти отдел е руският еквивалент на „Меджик-12“. Груев е кодово название за един от агентите ѝ.

— Май знаете доста по този въпрос.

— И още как. Получихме сведения от разузнаването, че преди седем дни Груев е потеглил начело на неголяма група към гробницата. Връзката обаче била прекъсната и руснаците сметнали, че хората им са заловени.

— Защо не сте ми казали, че вътре може да има руснаци?

— Не е трябвало да знаете.

Дънкан стисна зъби.

— Слушайте — продължи Зандра, — ще научите всичко, като му дойде времето. Сега по-важното е да се свържем с Търкот и да му съобщим, че се налага да потърси Груев в гробницата. Трябва да работят заедно.

— Е, поне вече знаем защо китайците са обсадили гробницата — произнесе с неприкрит сарказъм Дънкан.

Търкот вдигна ръце и показа шест пръста.

— Шест минути! Пригответи се!

Хората се подреждаха край лентата за скачане. Търкот доближи Нейбингър и му посочи с жест да прекара лентата през карабината на отварящото устройство. Харкър произнасяше на равни интервали отривисти команди:

— Провери окачването!

— Провери парашутите! Основен. Резервен.

— Провери екипировката!

Самолетът рязко намали скоростта и всички се люшнаха напред.

— Една минута!

— Дръж се — викна Търкот на Нейбингър. — Почти пристигнахме.

Самолетът се спусна още надолу и сега се носеше на не повече от осемдесет метра над местността — минималната височина за безопасен скок. Шумът рязко се увеличи, когато над горния край на рампата се показа цепнатина, която бързо се разширяваше. Зад нея се виждаше само непрогледен мрак.

Търкот сграбчи хидравличната ръчка и се надвеси навън. Ето там — недалеч и встрани от тях, се виждаше озарената от лунни лъчи гладка езерна повърхност. Зад нея се издигаше мрачният масив на планината Циан Лин. Въпреки напрегнатия миг Търкот беше дълбоко впечатлен — само след четири часа полет се намираха дълбоко в сърцето на Китай и съвсем близо до целта.

Той се дръпна назад, огледа се за Нейбингър и едва тогава потърси сигналната светлина върху рампата. Светеше в червено, но само след десетина секунди светлината стана зелена.

— Скачай! — извика Търкот през рамо, направи крачка напред и мракът го погълна.

При скокове от височина сто и петдесет метра не остава много време за друго, освен за приземяване. Търкот беше само на осемдесет метра над езерото, когато основният му парашут се отвори. Обърна се да потърси Нейбингър, но в същия миг краката му се врязаха във водата. Въздухът събран под водолазния му костюм, го изхвърли като надута топка на повърхността, след съвсем кратък престой долу.

Парашутът се беше разстлал недалеч от него. Търкот бързо разкопча катарамите, преди напоеният с вода плат да го е повлякъл. След това измъкна затыкнатите в пояса плавници, нахлузи ги, чак тогава отвори раницата и започна методично да прибира парашута вътре, като се крепеше на повърхността с равномерни движения на краката. Когато приключи, раницата и парашута бяха подгизнали до такава степен, че бързо потънаха надолу. Едва тогава Търкот се ориентира и заплува в посоката, в която бе изчезнал самолетът и където вероятно се намираше Нейбингър. За всеки случай надзърна

през дебелото стъкло на компаса, който носеше на китката и свери посоката с азимута, който самолетът бе следвал в последната част на полета. Малко по-късно до слуха му достигна шумно пляскане, което му подсказа, че е избрал правилната посока.

Когато Нейбингър изплува, той откри, че парашутът е паднал право върху него и го притиска надолу. Двата колана с допълнителни тежести също го теглеха и без плавници на краката ставаше все по-трудно да се задържи на повърхността. Той се помъчи да отмести парашута встрани, но изгуби равновесие, отново потъна, глътна малко вода и почувства, че го завладява паника.

Страхът го накара да размаха уплашено ръце, но това само му помогна да се оплете във въжетата. Все пак успя да изплува отново, макар и под купола, пое си дъх, водата отново го заля, но той продължи да се бори с парашута, който вече бавно потъваше. Спомни си какво му бе казал Търкот — че парашутът може да остане само десетина минути на повърхността, преди да потъне окончателно. Вече бяха изтекли няколко безценни минути, а досега бе съумял да освободи само единия си крак.

Нейбингър бързо губеше сили, водата беше студена, а парашутът ставаше все по-тежък и неподатлив.

Търкот замахна още няколко пъти с крака и изведнъж се озова право върху оплетения във въжета Нейбингър. Веднага се ориентира, сграбчи купола на парашута и го преметна през главата на полузадушения и ядосан професор.

Нейбингър изплю гневно вода и произнесе дрезгаво:

— Повече няма да се хвана на този номер!

— Ще можеш ли да стигнеш до брега?

— И още питаш — сопна се Нейбингър.

— Откачи колана с тежестите и се хвани за мен. Само спокойно — имаме още време.

Търкот му подаде въже, за което да се закачи, и заплува към брега, където се виждаше синкавата светлина на ориентировъчната лампа. Зад нея, в черното небе стърчеше само върхът на Циан Лин.

Когато излязоха на брега, там вече се бяха събрали всички десантчици от групата на Харкър. След проверката продължиха покрай езерото, в посока към планината, но скоро се озоваха в тресавище и трябваше да забавят ход. Чак след около половин час излязоха на твърда земя, тук спряха и заеха кръгова позиция. Докато постовеите се озъртаха в тъмнината, останалите се заеха да смъкват неудобните водолазни костюми. Търкот помогна на Нейбингър, давайки си сметка, че оттук нататък минутите им са преброени.

— Тръгваме. — Харкър направи знак с ръка и хората му се разпръснаха, оглеждайки местността през приборите за нощно виждане. През визьора гората имаше яркозеленикав оттенък.

— Не се отделяй от мен — прошепна Търкот на Нейбингър и го поведе.

22.

Че Лу премигна в тъмнината. В тунела цареше непрогледен мрак, дори през тесния отвор в тавана не проникваше никаква светлина. Чуваше се похъркването на заспалите и нервното шумолене от онези, които бяха твърде изплашени, за да потънат в сън. Бяха се излегнали право на каменния под, но това не й правеше впечатление. Беше спала и в по-тежки условия, макар тогава да бе далеч по млада.

Когато доведе руснаците при отвора, те побързаха да насочат преносимата сателитна чиния към него и веднага изпратиха кратко съобщение. Костанов й обясни, че не могат да получат отговор заради тесния отвор и че дори не е сигурен дали някой все още се надява на вест от тях.

Че Лу не бе уверена дали постъпва правилно. Съмняваше се руснаците да рискуват с изпращането на подкрепления, които да измъкнат Костанов и хората му, след като отвън бяха заели позиция китайски части.

Интересно, какво ли ставаше, във външния свят? Дали аирлианците бяха обявили за идването си? Ако е така, гробницата определено щеше да играе някаква роля в плановете им. Съдейки по телевизионните репортажи, които бе гледала в Пекин, подземният комплекс на Великденския остров бе дребна играчка в сравнение с машинариите, струпани в голямата кухня под тях.

Не биваше да забравя и за възможността да съществува друга, още по-дълбока кухня, зад стената на залата за управление, която така и не бяха успели да отворят. А също и онова, което се криеше отвъд коридора, охраняван от убийствения лъч. Дали в тази посока също не са били прокопани кухни? И докъде стигаше светлинният отвор?

Твърде много въпроси без отговор. Че Лу въздъхна. Може би утрото щеше да помогне в решаването на някои от тях.

Кели Рейнолдс следеше сутрешното заседание, предавано на живо от седалището на ООН в Ню Йорк, на което се обсъждаше мястото за предстоящото кацане на аирлианците. Всъщност, вече го бяха избрали — Ню Йорк, Централ парк — при това без почти никакви пререкания, дори от страна на руснаците и китайците.

Рейнолдс бе развълнувана от факта, че тъкмо на територията на нейната страна ще се извърши първият контакт с пришълци от други светове. Дори бе намислила да отлети за Ню Йорк, за да присъства лично на събитието, но после се отказа — щеше да види повече, ако остане пред телевизора. Пък и аирлианците сигурно щяха да пратят някого тук, В Невада, за да провери състоянието на кораба-майка.

Лари Кинсейд се появи в Лабораторията за реактивни проучвания още преди изгрев слънце, настани се на бюрото си, извади сандвич и поръча да му донесат кафе, докато следеше същите новини, които гледаше и Кели.

— Глупаци — мърмореше той. — Дори не знаят какво точно ще кацне.

Беше виждал снимки на кораба-майка. Ако нещо подобно се приземеше, в Централ парк нямаше да остане едно здраво дръвче. Освен, разбира се, ако пришълците не разполагаха със совалка.

Тъкмо преглъщаше последния залък от сандвича, когато забележа промяна в изображението от Сидония, предавано на големия екран. Правоъгълникът в центъра на Крепостта бързо менеше цвета си.

В началото Кинсейд беше само заинтригуван, едва след няколко минути си даде сметка какво всъщност става — изглежда се отместваше някакъв похлупак. Черният правоъгълник уголеми размерите си, докато накрая изпълни вътрешността на големия квадрат.

Внезапно районът се озари в ослепително бяла светлина и компютърът мигновено задейства филтрите. Когато блясъкът намаля достатъчно, за да може изображението да се следи с невъоръжено око, във вътрешността на Крепостта вече бяха подредени половин дузина черни летателни съдове.

Кинсейд познаваше добре размерите на Крепостта и бързо пресметна наум каква е големината им. Не можеха да се сравняват с

мащабите на кораба-майка, но въпреки това размерите им бяха впечатляващи. Освен това, кой знае защо му се струваше, че в контурите им се таи скрита заплаха. Дали усещаше нещо интуитивно, или имаше друга причина? Черни на цвят, със заострени върхове, те бяха толкова различни от познатите заоблени форми на кораба-майка и скакалците.

— Е, сега поне вече знаем с какво ще дойдат — произнесе той, без да се обръща конкретно към някого. Кинсейд премести поглед върху своя компютър и провери състоянието на „Наблюдател“. Оставаше малко време, преди да преориентират орбитата на спътника така, че да преминава над района на Сидония.

Харкър вдигна свит юмрук, давайки знак на отряда да спре наскре малкия поток, очертаващ пътя нагоре към планината, от която ги делеше не повече от три четвърти километър. Вече виждаха с просто око светлините от машините на китайските части, блокирали входа към гробницата.

Търкот се подпря на коляно и подаде ръка на Нейбингър. Чейс вече беше извадил предавателя и се готвеше да докладва. Разгъна сателитната антена, провери данните от миниатюрния екран и прикачи към предавателя кодиращо устройство, което шифроваше съобщението, записваше го с многократно по-висока скорост и накрая го излъчваше. По такъв начин са намаляваше до минимум опасността от прехващане и декодиране.

Това, което първоначално щеше да получи Зандра, приличаше по-скоро на припукване в ефира. Едва след като записът се пуснеше със забавена скорост, отсрещното декодиращо устройство щеше да го превърне в разбираемо съобщение.

— Ти си на ред — прошепна Харкър и му посочи предавателя.

Търкот коленичи до апарата, наведе се над светещия екран и предаде на Зандра, че са се приземили благополучно и са готови да продължат със следващия етап на операцията.

Когато натисна копчето за изпращане, емисията продължи не повече от секунда.

Само след минута на екрана се изписа отговорът:

СВЪРЖЕТЕ СЕ С ЧЕ ЛУ И РУСКИЯ АГЕНТ,
КОДОВО НАЗВАНИЕ ГРУЕВ, КОИТО ВЕЧЕ СА В
ГРОБНИЦАТА. ДВАТА ИЗХОДА БЛОКИРАНИ.

— По дяволите! — промърмори Търкот, помисли малко и написа второ съобщение, в което питаше за мястото, от където ще ги вземат.

СРЕЩА В КВАДРАНТ 294873 В 20 ЧАСА МЕСТНО
ВРЕМЕ.

— Хубаво, ама защо не пишат с какво ще ни вземат — прошепна до него Харкър.

— Къде е този квадрант? — попита Търкот, докато Чейс прибираще антената.

Харкър разгъна платнището си, клекна под него, извади карта и я освети с фенерче.

— Ето тук — посочи той с пръст. — Малка поляна сред гората, на четири километра северно от гробницата.

— Сигурно ще е с хеликоптер.

— Не познавам хеликоптер, който да стигне дотук от съюзническа територия дори с резервно гориво на борда.

— Каквото и да е, не бива да губим доверие в тях.

— Лично аз не тая и капчица доверие към онази кучка Зандра — призна Харкър.

— Там и е доктор Дънкан. Тя ще се застъпи за нас — той видя, че Харкър върти недоверчиво глава и добави. — Вярвам й.

— Дано, старче. Ако не го стори, с нас е свършено.

— Разчитай на нея. Момчетата ти готови ли са за действие?

— Ще бъдат — след десетина минути.

Търкот погледна на изток. До изгрев слънце оставаше малко време.

— Дано успеят, докато е още тъмно.

На мостика на американския разрушител „О’Бейниън“ капитан Рейкс погледна обезпокоено през рамо към своя старши радарен оператор. Предстоеше им да се промушат през иглено ухо и това хич не се нравеше на капитана. На север радарът очертаваше контурите на най-южната част на Лаодунския полуостров, от който ги разделяше не повече от двадесет и два километра. В южна посока пък, почти на същото разстояние, лежеше полуостров Шандун. Бреговете на двата полуострова оформяха тесния залив Чай Ли, в североизточния край на Жълто море, край континенталната част на Китай.

„О’Бейниън“ беше разрушител от клас „Спруънс“, въоръжен с ракети за поразяване на наземни цели „Томахоук“ и противокорабни ракети „Харпун“. Освен това разполагаше с вертолетна площадка за две машини. Въпреки наличното въоръжение и бойни характеристики, „О’Бейниън“ бе конструиран да оперира като част от флотска група, а не самостоятелно.

Тъкмо това бе една от причините за безпокойство на капитан Рейкс. Нито един американски кораб — поне доколкото му бе известно — не бе доближавал толкова Пекинския периметър. От техническа гледна точка, докато плаваха извън двадесеткилометровата зона, те все още се намираха в международни води, но Рейкс знаеше, че китайците не се съобразяваха особено с подобни неща, когато се отнасяше за техните териториални води.

Докато останалите кораби от оперативната група продължаваха по маршрута си към Хонконг, за да се присъединят към тайванските съдове в залива, само преди дванадесет часа на „О’Бейниън“ бе наредено да напусне групата и да поеме самостоятелен курс в противоположна посока — право към китайската столица.

Единственото, което получи, бяха координатите — 119 градуса дължина и 38,30 градуса ширина. „О’Бейниън“ трябваше да пусне котва на километър и половина от указаната точка. Там да посрещне и презареди два хеликоптера и да чака нови разпореждания. Вече два пъти Рейкс изпрати радиограми на своя пряк началник с надежда да получи уточнения по предстоящата задача, но такива не последваха. Когато накрая си позволи да изрази недоволство, задето се налага да оперира в подобна непосредствена близост до китайските териториални води, отвърнаха му, че заповедта идела от най-високо място и никой не можел да направи нищо.

— Правилно казват, че рибата се вмирисвала откъм главата — промърмори ядно Рейкс, докато оглеждаше черния хоризонт през бинокъла си.

— Извинете, сър? — попита офицерът до него.

— Нищо — сопна се Рейкс. — Нищо не съм казвал.

Майор О'Калахан изтегли ръчката към себе си и почувства осезателно как колелата на „Блекхоук“ се отлепят от пистата. Вдигна се на сто и двадесет метра и изчака, докато вторият хеликоптер, управляван от капитан Пътнам, заеме позицията вляво зад него.

Докато вторият пилот въвеждаше в доплеровия навигационен прибор настоящата им локализация, О'Калахан наклони носа на машината напред и пое право на запад, отдалечавайки се бързо от летището Кемп Кейси, разположено северно от Сеул, в Южна Корея.

О'Калахан вече беше пресметнал, че при постоянна скорост и вятър, след около четири часа полет щяха да достигнат борда на „О'Бейниън“ малко след зазоряване. Така ще разполагат с достатъчно време за отдых, преди да се заемат с втората част от задачата. Единственият проблем, естествено, оставаха китайските радарни инсталации в залива Чай Ли, заради които се налагаше да летят колкото се може по-ниско и да си поиграят на котка и мишка между островите.

Веднага щом се увери, че всичко е наред, майорът се изтегна в креслото и остави на втория пилот да води хеликоптера. Искаше да запази сили и енергия за времето, когато наистина щяха да му потрябват.

23.

Моментът беше подходящ. Аирлианката прегледа натрупаната информация, за да се запознае с моментната ситуация. Тя протягаше дългия си пръст и лекичко почукваше на различни места върху главния пулт. Междувременно програмата за излизане от хибернация на членовете на първата група продължаваше да набира скорост.

След като свери данните от външните сензори, аирлианката стигна до извода, че остава една дребна подробност, за която трябва да се погрижи. Тя инструктира компютъра да изпрати съобщение на Земята.

По някакво чудо Лари Кинсейд не успя да счупи нищо, когато му връчиха заповедта да изостави опитите за стабилизиране и преориентиране орбитата на „Наблюдател“, и това бе неоценено от никого доказателство за силата на неговото самообладание. Всъщност, оказа се, че изискването е пристигнало право от Марс и специалистите от КИСПП само са го предали до крайния получател. Аирлианците настояваха никакви обекти да не прелитат над Сидонийския регион.

Очевидно в КИСПП не гледаха сериозно на бъдещето на сондата, а глупаците в Ню Йорк бяха готови на всичко, за да угодят на пришълците.

— И какво да правя сега с „Наблюдател“, мътните ги взели? — обърна се Кинсейд към прекия си началник.

— Пукната пара не давам, Лари — отвърна шефът. — Само го дръж далеч от аирлианската база.

— А да си си задавал въпроса защо не искат да ги следим?

— Не. — Но като зърна презрението върху лицето на Кинсейд, шефът побърза да добави: — Не разбираш ли? *Ние* сме динозаврите, Лари. Когато аирлианците пристигнат, нашата космическа програма ще им изглежда като раздрънкана таратайка, спряла до лъскаво ново

ферари. Всичко се променя и след два дни програмата ни ще е стара като света.

— Но пък си е *нашата* програма — възрази Кинсейд. — Защо смяташ, че айрлианците с готовност ще ни предоставят всички свои технически постижения?

— Прави каквото ти се казва. И без това си имахме достатъчно ядове с „Наблюдател“. Разкарай го от там.

Кинсейд потърка уморено слепоочията си и се върна в залата за управление. Тъкмо изчисляваше новата орбита на „Наблюдател“ така, че да преминава максимално далеч от Сидонийския регион, когато почувства, че някой стои зад него. Обърна се и вдигна глава. Беше бледият мъж с побелели коси и тъмни очила. Заради стъклата не можеше да определи дали гледа към него.

— Какво обичате? — попита Кинсейд.

— Стабилизирай орбитата на „Наблюдател“ както планираше първоначално — рече му мъжът.

— И кой го казва? — той погледна името върху табелката на непознатия. Беше изписано само „Коридан“ и идентификационният код СТ-8. Най-високият, който някога бе виждал.

Коридан му подаде един лист.

— Всъщност, тук са готовите изчисления. След като сондата се премести на новия курс, спри всичко, остави бордовия компютър на минимален режим и изключи видеостереоскопа.

— И после? — попита Кинсейд.

— После ще чакаме.

— Току-що ми наредиха да изтегля сондата встрани. Защо трябва да променям това решение?

— Защото аз стоя над твоя шеф. — Коридан чукна с пръст по табелката. — А също, защото и ти като мен не вярваш на айрлианците.

По време на службата си в армията Търкот неведнъж бе срещал смъртта. Особено докато работеше в Европа, където преследваха и избиваха терористи. Но това, което сега му предстоеше, го безпокоеше заради безсмислието си — хора срещу хора, когато съдбата на човечеството изглеждаше заложена на карта.

Харкър бе разположил ударната група на хълма срещу входа на гробницата. Снайперистите вече държаха на мушка през нощните визьори китайските картечари, които охраняваха малкия двор отпред.

Харкър се обърна към Търкот, проснат в тревата до него.

— Мразя такива неща — прошепна той. — Какво толкова важно има в проклетата гробница?

— Не зная — отвърна Търкот. А и сега не беше моментът да обяснява всички подробности.

— Казвай кога да започваме.

— Давайте — рече Търкот.

Двамата снайперисти откриха стрелба почти едновременно, но единственият звук, който се чуваше, бе тихото металическо изщракване на ударниците. И двата куршума попаднаха право в целта, поваляйки войниците от охраната.

Снайперистите продължиха стрелбата по следващите цели, този път подвижните часови, и докато прехвърлят обстрела към района около портата, дванадесет от китайците вече бяха премахнати.

— Да тръгваме — рече Търкот на Нейбингър.

Хоуис, сапърът, вече бе заел позиция при вратите и ги оглеждаше. Търкот приближи една от джипките. Вътре имаше предавател със запален циферблат, което означаваше, че часовите са поддържали редовна връзка с щаба. Още няколко минути и щеше да бъде вдигната тревога.

— Отдръпнете се — извика им Хоуис.

Чу се остър пукот и вратите се разтвориха.

— Добре дошли — промърмори Търкот.

Че Лу се надигна заедно с другите, когато приглушената експлозия отекна надолу в тунела.

— Имаме си гости — произнесе развеселено Костанов и добави няколко команди на руски. Хората му приготвиха оръжие.

— Вие останете тук — нареди Костанов. — А ние ще идем да ги посрещнем.

Търкот пое водачеството, а Нейбингър го следваше по петите. Оставиха Хоуис и Декемп да охраняват входа. Тунелът се виждаше ясно през очилата за нощно виждане. Стените бяха гладко шлифовани, досущ като тези в подземния комплекс в Зона 51 и тунелите в Етиопия.

Макар че се стараеше да крачи безшумно, той чуваше ясно драскането на подметките в пода и дори собственото му дишане звучеше необичайно силно. Всичко това нарушаваше концентрацията му.

Внезапно Търкот замръзна и даде знак на останалите да спрат. Готов бе да се закълне, че е чул някакъв звук. Вдигна автомата и се приготви за стрелба.

— Професор Че Лу? — извика тихичко той.

— В момента е малко заета — отвърна от мрака глас с доловим акцент. — Кой пита за нея?

Търкот познаваше гласа и акцента. Нужни му бяха няколко секунди, докато изрови от паметта си съответната информация.

— Груев? — повика го той.

Една фигура се появи от страничния тунел. Търкот побърза да изключи прибора за нощно виждане, забелязал мощния прожектор в ръцете на другия. Тунелът се озари в ярка светлина. Позна го, макар да ги деляха десетина метра.

— Костанов!

— О, капитан Търкот — руснакът се поклони насмешливо. — Радвам се да ви срещна тук.

— Значи от самото начало си играл за руснаците — сети се Търкот. — Само си ни хвърлял прах в очите.

Костанов поклати глава.

— Напротив, всичко, което ви казах на самолетоносача, бе самата истина. Сега обаче нямаме време за обяснения.

— Какво открихте вътре?

— Нещо като център за управление — Костанов надзърна през рамото на Търкот. — Ах, професор Нейбингър, да знаете само какви интересни неща ви чакат долу. — Той каза нещо на руски на човека до него. — Пращам един от хората ми да доведе професорката. След това ще продължим навътре по този коридор. — Той посочи наляво.

Капитан Рейкс присви очи срещу вятъра, докато вторият хеликоптер кацаше на вертолетната площадка. Изчака да спре въртенето на роторите и тогава се приближи към машините. Вече беше озадачен и дори обезпокоен от факта, че по корпусите им липсваше каквато и да било маркировка. Вертолетите бяха от познатия тип УХ-60 „Блекхоук“, но досега не беше виждал да се окачват толкова обеимисти допълнителни резервоари на малките носещи крила над товарния отсек. Освен това бяха боядисани в черно.

Вероятно им предстоеше доста дълъг полет, с тези допълнителни резервоари, прецени Рейкс с нарастващо безпокойство, защото единствената страна, която ги заобикаляше от три посоки, беше Китай. А тези странни птици идваха от четвъртата посока. Не му се вярваше, че са пристигнали тук само за да презаредят и да потеглят обратно. Не беше изключено, но такива неща просто не ставаха във флотата.

Рейкс остана на място, докато пилотът скочи от кабината и се приближи към него.

— Добър вечер, сър — произнесе бодро О'Калахан. — Ще ви бъдем безкрайно благодарни, ако хората ви напълнят догоре резервоарите на нашите птички и ако ни осигурите тихо местенце, където да отдъхнем няколко часа. Ще излетим едва по здрач.

Рейкс се разпореди един от мичманите да се погрижи за екипажа, а той се върна на мостика, където поне все още командваше и произнесе с философска примиреност:

— От нас се иска да служим до сетен дъх.

— Уф, че студено, мамка му — произнесе с тракащи зъби Еймъри.

Даунинг не се учуди, че тъкмо единственият волнонаемен на борда пръв се оплака от смразяващата температура в „Сив вълк“. По тавана и стените избиваше гъст слой влага и единственият шум, който се чуваше в помещението, бе от падащите върху металния под капки. Вътре цареше мрак, ако не се броеше слабото сияние на аварийните светлини от таблото и блясъците на преминаващите с педантично постоянство „фу“-та отвън.

Даунинг погледна към показанията на дълбокомера. За последния час бяха изгубили още двеста метра. Не го безпокоеше

дълбочината, колкото постоянно спадащата температура.

— Още колко ще трябва да чакаме? — попита Еймъри, за пети път през последния час.

Даунинг не си направи труда да отговори. Загърна се плътно в комбинезона, докато полагаше почти напразни усилия да потисне треперенето.

— Защо онези тъпаци в КИСПП не се свържат с Аспасия и не го помолят да си повика обратно проклетите „фу“? — произнесе плачливо Еймъри.

Даунинг вече бе помислил върху този въпрос и разполагаше с готов отговор.

— Защото в КИСПП не знаят, че сме тук.

— Тогава кой, по дяволите, е наредил да слезем долу? — не се предаваше Еймъри.

— Знам колкото и ти — отвърна Даунинг. — Предполагам обаче, че е същият, който е дал нареждане на подводниците да кръжат над нас.

В Куба Кели Рейнолдс бе влязла в ролята на зрител, което обаче не я безпокоеше ни най-малко. Изображенията на аирлианските кораби върху марсианската повърхност, предавани от видеостереоскопа на „Наблюдател“, бяха толкова заинтригуващи, че просто не можеше да се откъсне от екрана. Около корабите цареше някаква активност, но разделителната способност на скопичната камера не осигуряваше чак толкова детайлна картина. Нямаше обаче никакво съмнение, че корабите се готвят за излитане. За съжаление малко по-късно системите на борда на „Наблюдател“ бяха изключени.

В горния десен ъгъл на екрана бяха изписани серия червени цифри, които отброяваха времето до обявения час за стартиране на аирлианските кораби. След по-малко от четирийсет и осем часа летателните съдове на пришълците щяха да се приземят наред Сентрал парк.

Часът на кацането бе предизвикал нови бурни дебати — този път за възможностите на корабите на пришълците. Очевидно бе, че след като възнамеряват да преодолеят разстоянието от Марс до Земята за по-малко от едно денонощие, корабите бяха в състояние да развият

смайващи скорости. Още едно технологично чудо, което земните учени се надяваха скоро да опознаят. Обсъждаше се също така откъде са пристигнали тези „хищни нокти“, както ги бяха нарекли в пресата, заради страховития им изглед. Товарният отсек на кораба-майка бе предназначен за пренасяне единствено на скакалците.

Отговорът дойде едновременно от няколко научни центрове, което затрудни определянето на първооткривателя. Така или иначе, предполагаше се, че „хищните нокти“ са били прикачени *отвън*, вместо да бъдат пренасяни в товарния отсек на кораба-майка. Доколкото можеше да се прецени от изображението, подавано от видеостереоскопа, формата им съвпаднаше с извивката в носовата част на кораба-майка.

Заклучението естествено породило нови спекулации относно предназначението на „ноктите“ — било заради местоположението им върху корпуса, или заради вида им, всички единодушно ги категоризираха като бойни кораби. За да успокои духовете, КИСПП побърза да припомни, че ако пришълците са имали намерения да причинят зло на човечеството, можели са да го сторят още преди хилядолетия. Освен това, подчертаха от КИСПП, Аспасия бил всепризнат защитник на човешката раса.

Кели отклони поглед от екрана, загрижена за съдбата на своите приятели в Китай. От време на време в новините се мяркаха съобщения за онова, което ставаше на Земята. Съюзническите сили бяха съкрушили и втория опит на Садам Хюсеин да превземе Кувейт и сега армията му отстъпваше в безпорядък. Вестите от Китай също бяха обезпокоителни. Имаше непотвърдени съобщения за сражения в покрайнините на Пекин и по улиците на Хонконг. Части на КНА бяха завзели ключови позиции в града, говореше се за масови разстрели и за тайвански командоси, които се сражавали на страната на студентите.

Ала нито дума за обстановката около древната гробница Циан Лин и може би така бе по-добре. Кели вярваше в уменията и способностите на капитан Търкот и не се съмняваше, че отново ще се срещне с него и с професор Нейбингър, след като всичко приключи успешно. И дано това да стане преди пристигането на Аспасия на Земята, каза си тя и отново погледна екрана, където се виждаха корабите.

— Толкова са красиви — прошепна тя. — Толкова красиви.

24.

— Не можеш ли да се ориентираш? — обърна се Търкот към Нейбингър.

Намираха се в контролния център заедно с Костанов, Че Лу и студентите.

— Божичко, никой не се е натъквал досега на подобно откритие! — възкликна Нейбингър, докато оглеждаше многобройните пултове и табла. — Не може да се сравнява дори с подземната зала на Великденския остров.

— Само дето няма компютър — отбеляза Търкот.

— Вярно е, няма — съгласи се Нейбингър. — Но тук. — Той посочи отсрещната стена. — Кой би могъл да знае какво се крие зад нея? Да не забравяме и централния тунел, охраняван от лъча.

— Професоре, ще можете ли да отворите стената? — попита нетърпеливо Костанов. — Не разполагаме с много време.

— Закъде бързате? — попита Че Лу.

— Просто очакваме войниците отвън всеки момент да почукат на вратата — подсмихна се в отговор Търкот. — Едва ли ще са щастливи да ни заварят тук.

— Освен това, както ви казах — добави Костанов, — Аспасия ще бъде на Земята след по-малко от четиридесет и осем часа.

— Е, и? — обърна се към него Търкот. — Какво от това? Нещата тук са негови, нали?

— Че са аирлиански, няма съмнение — кимна бавно Костанов. — Съмнявам се обаче, че принадлежат на Аспасия.

— Бунтовниците? — подхвърли Нейбингър.

— Така смятаме — отвърна Костанов.

— Кои сте „вие“? — попита Търкот.

— В Четвърти отдел се занимават с този проблем от доста време.

— Щом се занимавате от доста време, защо чак сега решихте да посетите тукашната подземна база? — попита Търкот.

— Заради пристигането на аирлианците — Костанов се обърна към Нейбингър. — Професоре, какво можете да ни кажете за това помещение?

— Че е център за управление — бе краткият отговор на Нейбингър, който разглеждаше пултовете.

— Управление на какво? — намеси се Че Лу.

— На това — Нейбингър размаха ръка над главата си. — На целия този комплекс. Доколкото можах да преценя, гробницата е била издигната тъкмо за да побере в себе си машините, които видяхме в голямата зала и...

— И? — повтори нетърпеливо Костанов.

Вместо отговор Нейбингър натисна с длан един участък от пулта, който разглеждаше. Върху черната повърхност се появиха светещи рунически символи.

— Какво си намислил? — подскочи Търкот.

Без да обръща внимание на околните, Нейбингър се съсредоточи върху онова, което правеше. Той задържа ръка на няколко сантиметра над пулта и бавно я премести встрани. Отдолу се появиха знаци и професорът се зае да ги натиска, явно в определена последователност. Изведнъж се разнесе силно бръмчене и всички в помещението неволно отстъпиха назад. В отсрещната стена се появи цепнатина, която започна бързо да се разширява. Търкот и хората му инстинктивно вдигнаха пред себе си оръжията, същото сториха и войниците на Костанов.

Нейбингър невъзмутимо пресече „ничията земя“ пред дулата им и изчезна от стаята. Търкот го последва. Вече се досещаше какво ще видят от другата страна. Точно в центъра на малката стая бе положена двуметрова пирамида, обгърната от сияеща златиста мараня.

Докато Търкот се озърташе, Нейбингър доближи пирамидата и постави длани върху гладката ѝ повърхност.

Златистото сияние се разшири и обхвана археолога, сякаш го притегляше навътре.

25.

Точно в указания час О'Калахан вдигна уверено вертолета от борда на „О'Бейниън“ и го насочи към брега. Постепенно намали подаването на гориво до максимално икономичен режим и снижи височината до петнадесет метра над морските вълни. Летяха със скорост от 130 възела. Слънцето бързо се спускаше към хоризонта и щеше да се стъмни още преди да достигнат брега, което също напълно съвпаднаше с плановете им. До целта оставаха не повече от шест часа полет.

Стакатото на автоматичната стрелба отекна глухо в подземната зала. Търкот се извъртя рязко и затича към вратата, с готов за стрелба автомат, а отзад го следваха Костанов и хората му. Беше изпратил Хоуис и Декемп да охраняват входа, малко след като Нейбингър осъществи контакт с пирамидата.

На половината път по страничния коридор всички забавиха крачка заради оглушителната експлозия, която разтърси до основи издяланите от камък стени, отеквайки многократно в тунелите наоколо.

Малко по-нататък срещнаха двамата десантчици, целите покрити с прах.

— Наложил се да взривим входа — докладва Хоуис. — Китайците докараха танк.

— Сега какво ще правим? — попита Костанов.

— Все ще измислим нещо — рече Търкот. — Защо не опитаме през входа, който вие сте използвали?

— Той е от другата страна на голямата зала, но сега е блокиран отвън.

— Ще излезем — заяви Търкот, но му се щеше наистина да се чувства толкова уверен, колкото бе прозвучал гласът му.

Вътре в Крепостта кабелите се отделиха от енергийните резервоари. След пет хиляди години непробуден сън, екипажите отново поеха към корабите. Зад тях светлините угасваха.

Без каквито и да било видими признаци за разход на енергия, корабите се отделиха гладко от марсианската повърхност. Докато набираха височина, пътищата им се кръстосваха в заплетен танц.

Шестте „хищни нокътя“ насочиха върховете си към Земята.

26.

Търкот провери часовника си за трети път през последните десет минути. Той вдигна глава, за да открие, че Костанов се е втренчил в него. Руснакът изви въпросително вежди и посочи своя часовник. Търкот отново се извърна към Нейбингър, който продължаваше да лежи върху наклонената стена на пирамидата, обгърнат от златистото ѝ сияние. Стоеше там от два часа.

— Китайците отвън сигурно вече са получили подкрепления — промърмори Костанов.

— Аха — кимна неохотно Търкот.

— Не можем да излезем нито откъдето сте влезли вие, нито по нашия път.

— Аха — повтори Търкот, сетне добави. — След четири часа идват да ни приберат. Ако ни няма в района на срещата, никой няма да ни чака. А пътят до дома е доста дълъг.

— На какво разстояние е районът?

— На шест километра северно.

— Значи, дотам са два часа — пресметна Костанов. — Ако успеем да излезем.

— И ако никой не ни застреля — добави Търкот.

— Така е, приятелю, така е.

— Ами вие?

— Ние отдавна изпуснахме нашия контакт. Все пак, ако се измъкнем навън, ще поискаме помощ по радиото.

— Можете да дойдете с нас — предложи Търкот.

— Струва ми се, че това е единственото решение — призна Костанов.

— Защо на самолетоносача се преструваше, че не работиш за вашите?

Костанов потърка наболата си брада.

— Може да ти е трудно да го повярваш, но ние в Русия подкрепяме работата на КИСПП. Сметнахме, че това ще е най-бързият

начин да снабдим Комитета с информация за онова, което ставаше в рудодобивния участък на „Тера-Лел“. В края на краищата, ние бяхме подложени на сериозни критики от страна на обществеността, задето сме пазили в тайна катастрофирания аирлиански съд, също както и вие — заради Зоната. Искахме да избегнем нова нежелана обществена реакция.

— Не те разбирам — поклати глава Търкот. — Или може би — не ти вярвам.

Костанов се усмихна.

— И сигурно си прав, приятелю. — Той седна, кръстосал крака и Търкот се настани до него. Китайските студенти се бяха скупчили около професорката, а Харкър и десантчиците изграждаха отбранителна линия в голямата зала. Кой знае защо Търкот не вярваше китайците да нахлуят в тунела. Сигурно предпочитаха да ги оставят да измрат от глад. Войниците на Костанов бяха при Харкър.

— Ще споделя с теб малко информация — заговори спокойно Костанов. — Информация, която прехвърля националните граници. Чувал ли си някога за организация с кодовото название СТААР?

Търкот поклати глава.

Костанов прокара пръст по долната си устна, потънал в размишления.

— Откъде да започна? Уф, всичко е толкова объркано, че по-добре първо да ти разкажа какво знам със сигурност, а после да премина към слуховете. Там, на самолетносача, казах доста верни неща. Наистина съм работил в Четвърти отдел на руското Министерство на вътрешните работи. Излъгах само, като скрих, че още работя в това ведомство. Подобно на вашия „Меджик“, на Четвърти отдел бе определено да се занимава с данните за пребиваването на пришълците на Земята. Също като „Меджик“ и ние знаем, че Земята е била посещавана — още повече, че разполагахме с аирлианския кораб. Подобно на вас и ние търсехме други артефакти. Но имахме и друга задача. Напълно логично, ако се замислиш — от нас се очакваше да разработим план за действие при *враждебен* контакт с пришълци. Дори се придържахме към предположението, че всеки подобен контакт ще бъде враждебен, тъй като пришълците неминуемо ще имат различни от нашите цели и това ще доведе до възникването на конфликт на интересите. Съвсем оправдани

разсъждения, ако се вземе предвид руската история, която е низ от подобни конфликти. — Костанов се засмя. — Спомни си, че както Наполеон, така и Хитлер са чукали на вратите на Москва. Достатъчно е да погледнем в небето, за да си представим, че следващата заплаха може да дойде от там... и тъй, разполагахме с катастрофирания кораб. Притежавахме и доклад от разузнаването за работата на вашия „Меджик“. Знаехме, че на скакалците летят ваши пилоти. Охраната на Зона 51 не е чак толкова непреодолима, колкото си въобразявате. Бяхме запознати с историята за намирането на атомната бомба в Голямата пирамида. Открихме я в берлинските архиви след края на Втората световна война. Оказа се, че нацистите са били доста напреднали в разчитането на старите руни, добре, че ние ги изпреварихме с края на войната. С други думи, разполагахме с изобилна информация. Знаехме за Сидония и Лицето, за Крепостта и Голямата марсианска пирамида. Предполагахме, че по някакъв начин са свързани с аирлианците. Защо иначе бихме изпращали толкова много сонди до Марс?

Търкот му повярва. Този път обясненията на Костанов звучаха напълно логично.

— Но имаше още нещо — продължи руският офицер. — Предполагахме, че аирлианската база на Марс е автоматичен наблюдателен пост, управляван от компютър, може би дори изоставен, с изчерпани енергийни запаси, но не можехме да рискуваме. Ами ако грешим? Ако стигнете преди нас до Марс и обявите тамошната база за ваше притежание? В края на краищата, вече имахте скакалците — не биваше да ви позволяваме да се сдобие с нови козове. Ето защо сондите, които изпращахме към Марс, бяха съоръжени с ядрени бойни глави. Било е някъде в средата на шейсетте, когато управляващите взели решение да унищожат Сидонийския регион.

— Но... — понечи да го прекъсне изумено Търкот.

— Да, така е. Не сме успели.

Търкот разтърка уморено слепоочия, докато се опитваше да асимилира чутото.

— Което ме връща към въпроса, с който започнах — продължи Костанов. — В хода на нашите разследвания на няколко пъти се натъквахме на названието СТААР. В началото сметнахме, че става въпрос за американска организация. Може би за клон на „Меджик“. Но скоро започнахме да подозираме нещо далеч по-голямо и

заплашително: СТААР се очертаваше като многонационална организация, концентрирала в ръцете си висшата власт в много страни, включително и в Русия, където нашият отдел непрестанно се натъкваше на пречки и яростна съпротива всеки път, когато се заемаше с този въпрос.

— И? Открихте ли нещо? — попита Търкот, когато другият потъна в мълчание.

— Не — отвърна свъсено Костанов. — Не много. Изгубихме доста добри агенти, мои близки приятели, в началото на деветдесетте дори заловихме човек, когото подозирахме, че работи за СТААР.

— И какво направихте с него? — попита Търкот, който познаваше добре методите за разпити в КГБ.

— Нищо, за съжаление. Умря, преди да получим нужната информация.

— Попрекалили сте с мъченията?

— Не, просто умря. Все едно, че някой му спря тока. Изведнъж угасна. Така и не можахме да го съживим. Все пак направихме аутопсия и установихме нещо много странно. — Костанов направи кратка театрална пауза. — Агентът се оказа клонинг. Използвахме специалисти, работили върху генното инженерство и клонирането, и заключението им беше недвусмислено. Човекът беше клониран.

— Но кой може да го е направил?

— Имам известни подозрения. От доста време ги тая в себе си, без да ги споделям с когото и да било. Понякога съм ги смятал за глупост, но вече не мисля така, след като узнах всичко, което той — тук Костанов посочи Нейбингър — е получил от стража-компютър на Великденския остров.

— И по-точно?

— Според мен СТААР е организация на аирлианските бунтовници, опериращи от строго секретна база и използващи човешки клонинги като свои агенти сред нас.

— Чакай, чакай... — надигна се стреснато Търкот, но в този миг вниманието му бе привлечено от Нейбингър, който направи крачка назад от пирамидата и се строполи на пода. Търкот скочи и изтича при него.

— Свести се, бе човек — извика той, докато го разтърсваше. — Ела на себе си.

Нейбингър бавно отвори очи, но погледът му беше размътен.

— О, Божичко — възкликна той. — Трябва да го спрем.

— Кого? — попита Търкот, докато го нагласяваше в седнало положение.

— Аспасия.

— Мислех, че е от добрите.

— Не. — Нейбингър поклати отчаяно глава. — Той идва, за да ни унищожи и да вземе кораба-майка.

27.

— Всичко излезе наопаки — говореше задъхано Нейбингър пред смълчаната аудитория. — Оказа се, че Аспасия е бунтовникът, който искал да пороби човешката раса и да експлоатира природните ресурси на планетата за свои цели. Кортадите... — той огледа странната смесица от лица, китайски, руски и американски, следящи всяка негова дума — кортадите не са друга раса. *Кортад* е аирлианска дума за... за нещо като полиция. Тъкмо те попречили на Аспасия да осъществи плановете си, но били принудени от обстоятелствата да останат на Земята.

Последва кратка пауза, докато останалите осмисляха чутото, преди Нейбингър да продължи.

— Водачът на кортадите бил аирлианец на име Артад или може би това му е званието. След като разрушил базата на Аспасия в Атлантида, той наредил на хората си да се разпръснат. Самият Аспасия избягал с бойните кораби на Марс и така се възцарило нещо като примирие. Артад държал контрола върху кораба-майка, докато в ръцете на Аспасия останало устройството за междузвездна връзка. По тази причина последователите на Артад построили участъка от Великата китайска стена във формата на сигнал към космоса. Заложили под него и атомна бомба, в случай че сигналят привлече вниманието на вражеска група. Тяхно дело, естествено, е и гробницата, където било събрано снаряжението. Също те изкопали голямата подземна кухня в Етиопия и окачили рубинената сфера над Голямата цепнатина, заплашвайки, че ще я задействат и ще унищожат цялата планета, ако Аспасия посмее да се върне. Те скрили скакалците в Антарктида и кораба-майка в Зона 51. Оставили и няколко стражеви компютъра на различни места из планетата, за да следят развитието на събитията: един тук, втори в Джамилтепек, който сетне попадна в ръцете на „Меджик“, имало и други.

— Но защо Аспасия се връща? — попита Търкот, който все още бе под впечатлението от разказа на Костанов за СТААР.

— Защото смята, че разполага с по-добри позиции спрямо Кортад и вероятно защото войната е свършила.

— Коя война? — попита Че Лу.

— Отвъд пределите на Слънчевата система е имало война, между аирлианците и друга раса, и тя също е играла важна роля. Заради нея Артад не смеел да задейства двигателите на кораба-майка. Не можел и да се свърже с родната система, тъй като устройството за междузвездна връзка било у Аспасия. Но... — Нейбингър спря, объркан от променящите се в главата му изображения.

— Всичко това е много интересно — прекъсна го Костанов. — Само че сега по-важното е да се измъкнем от тук и да се доберем до района за изтегляне.

— Но тази информация е от изключителна важност! — възкликна Нейбингър.

— Постойте малко! — гласът на Търкот накара другите да замълчат. Сочеше с пръст компютъра, но очите му следяха лицето на Нейбингър. — Какво те кара да вярваш на *този* страж? Преди повярва на другия, от Великденския остров, макар да пееше различна песен. Сега излиза, че Аспасия е врагът, а Артад е доброто момче. А беше обратното. Всичко това са глупости. Има само един факт, с който трябва да се съобразяваме.

— И кой е той, приятелю? — попита Костанов.

— Че *ние* сме хора, а те не са. И трябва да защитаваме *нашите* интереси, независимо какво твърдят проклетите компютри. — Търкот постави ръка на рамото на Нейбингър. — Знаеш ли какво иска Аспасия? Защо идва тук?

— За кораба-майка.

— И защо не го е направил по което и да е време през последните пет хиляди години? Идва, взема го и си заминава, без никой да му попречи.

— Защото досега двете групи са поддържали равновесие на силите. Всеки от компютрите е следял развитието на нещата, изчаквал е.

— И в какво се изразява това равновесие? — попита Търкот.

— Артад държал под контрол рубинената сфера. Чакай, сега вече знам какво представлява тя! Трябва да отидем при нея. С нейна помощ Аспасия ще може да излети с кораба-майка. Тя е енергийният източник

на междузвездния двигател. Корабът-майка може да се вдигне и без нея, но не би могъл да прекоси космическото пространство. Зная кода за освобождаване на сферата.

— И все пак — защо Аспасия идва чак сега? — повтори въпроса си Търкот.

— Защото... защото генерал Гулик и „Меджик-12“ са преместили един от стражите на Артад, който бил свързан с рубинената сфера в Голямата цепнатина. Същият страж, който покъсно унищожиха „фу“-тата. Сега Аспасия вероятно мисли, че ще може да се добере безпрепятствено до сферата и кораба-майка.

— Ами този страж тук? — Търкот посочи златистата пирамида. Нейбингър обхвана главата си с ръце.

— Всичко е толкова объркано. Доколкото успях да разбера, Артад разпръснал не само хората, но и снаряжението си. Та този страж отговаря за контрола над друга част от екипировката.

— Чакай, нещо не се връзва — вдигна ръка Търкот. — Защо стражът, който намериха „Меджик“, се опитваше да ги накара да включат двигателите на кораба-майка? Дали пък той не е нарушил примирието, принуждавайки другия от Великденския остров — да реагира.

— Може би... по дяволите... не зная — мърмореше Нейбингър. — Например, ако стражът на „Меджик“ ги е помислил за кортади. Не ми е съвсем ясно. Едно е сигурно — не бива да позволяваме на Аспасия да сложи ръка на рубинената сфера.

— В такъв случай най-добре да изчезваме от тук — заяви Костанов и чукна с пръст по циферблата на часовника си. — Да се съсредоточим върху непосредствените проблеми.

Търкот трябваше да се съгласи, че руснакът има право.

— От компютъра не узна ли за някоя друга възможност за излизане от гробницата? — попита той.

Нейбингър затвори очи.

— Информацията, която получих, е предимно в картини. — Той млъкна, огледа стаята и приближи контролното табло. — Има една шахта, която върви диагонално от главната зала право нагоре към повърхността. — Той млъкна, докато сортира образите в главата си. — Мога да отворя долния ѝ край дистанционно, но горния се отваря само със специален код. Не разполагам с този код.

— Каква е дебелината на горния люк?

— Трудно е да се прецени — сви рамене Нейбингър. — Няколко десетки сантиметра, може би.

— И е изработен от черния аирлиански метал?

— Не. От тукашни материали.

— Тогава отваряй долната врата — нареди Търкот.

Нейбингър прокара език по изпръхналите си устни и постави длан върху таблото. В отговор върху пулта изгря зелена светлина, а отвън се разнесе метален грохот. Търкот изтича в голямата зала, тъкмо когато войниците бяха забелязали оформилия се в една от стените отвор.

— Да тръгваме! — викна той на другите. Нямаше време за губене, ако искаха да стигнат в уречения час в района за изтегляне. На всичко отгоре, ако Нейбингър не грешеше и Аспасия наистина носеше със себе си заплаха за човечеството, разполагаха само с тридесет и шест часа, за да му попречат.

Ако се съдеше по диаметъра на шахтата, тя очевидно е била предназначена за свободно движение на скакалците, които да проникват и излизат от голямата зала. Вероятно през нея са били спуснати и черните контейнери.

За изкачването се наложи да използват въжета — шахтата се оказа прекалено стръмна, на места почти вертикална.

Търкот водеше и само след пет минути зърна горния край. Лъчът от фенерчето му се отразяваше в металната повърхност на плътно затворения люк.

Търкот се извъртя през рамо и извика:

— Хоуис! Всички останали да намерят укритие!

Сапърът се изкатери до него и подпря солидно натъпканата си раница в една ниша. След това се зае да оглежда люка.

— Някаква приблизителна представа за дебелината?

— Професорът каза няколко десетки сантиметра.

Хоуис кимна, но умът му вече работеше над проблема. Отвори един от страничните джобове на раницата и извади вързоп с тънко алпинистко въже и няколко скални клина. Подаде два от клиновете и малко чукче на Търкот и му посочи десния край, докато той се

приблужи към левия. След като забиха клиновете и прокараха въжето през ушите им, Хоуис закачи на единия му край лъскав метален цилиндър, който също извади от раницата. Беше почти деветдесет сантиметра дълъг и тридесет широк. Използвайки раницата си за противотежест, Хоуис изтегли заряда и го опря в долния край на люка.

— Дано да стане — промърмори, когато двамата се спуснаха обратно. — Внимавай, ще гърмим! — извика на останалите и включи детонатора.

Разнесе се оглушителен трясък, миг по-късно ги удари вълна от горещ въздух, която продължи надолу.

Търкот пръв се закатери нагоре. Сега бе решаващият момент — ако взривът не бе отворил люка, щяха да останат вътре завинаги. След няколко метра в лицето го лъхна струя свеж въздух. Откъснат от пантите, люкът бе изхвърчал навън.

— Да се махаме от тук! — извика той на останалите.

Когато отново вдигна глава, откри, че между нащърбените краища на отвора мъждукат звезди; Търкот се показа отгоре и огледа околността. Намираха се на около двеста метра от върха на гробницата. На няколко километра вдясно блестяха светлините на града. Той се ориентира по компаса и установи, че са излезли на източния склон на планината. Районът за изтегляне беше на четири километра в северна посока.

Изведнъж Търкот застина, забелязал дълга верига от движещи се светлинки, само на около осемстотин метра под него. Бяха обхванали гробницата като в обръч и бавно го затваряха.

— Ей, хора, да побързаме — обърна се той към шахтата. — Взривът трябва да се е чул надалече.

След него излезе Хоуис, спусна въже и подкани другите да се изкатерят. Харкър остана последен, за да помага на китайските студенти. Когато всички се събраха на стръмния склон, Търкот посочи на Харкър светлините.

— Посрещачите вече идват.

— Исусе, че това е цял батальон! — възкликна Харкър, оценил в миг ситуацията. После огледа небето. — Добре поне, че нямат вертолети. Инак досега да са ни турнали похлупака. — Той погледна загрижено Търкот. — Няма да можем да се движим достатъчно бързо, заради старата госпожа. А този път са много повече от нас.

— Да имаш други идеи? — попита Търкот.

— Само една. Задачата ми беше да ви доставя обратно живи и невредими — теб и професора. За китайци и руснаци не е ставало дума.

— Ах, съвършено вярно — произнесе Костанов, който стоеше зад тях. — В края на краищата, войникът трябва да изпълнява стриктно заповедите.

— Всички сме в кюпа — заяви решително Търкот. — Готови ли сте? — обърна се той към останалите.

— Напълно — отвърна вместо другите професорката, подпряла се на бамбуковия си бастун. — И не се безпокойте за мен. Зная какво се иска. Няма да ви забавя.

— Аз ще прикривам отзад — предложи услугите си Костанов.

— Хайде тогава — Търкот махна на останалите да тръгват. Беше доста трудно да се придвижват по стръмния склон, следвани от противник, който ги превъзхождаше многократно.

Изведнъж дочу шум от търкалящи се камъчета и насочи автомата си в мрака, от който изплуваха пет фигури. Лъчът на лазерния мерник вече танцуваше по телата им, когато зад гърба му се разнесе гласът на Че Лу:

— Не стреляйте! Те са мои приятели. — Тя добави още нещо на китайски, заобиколи Търкот и приближи непознатите.

— Ло Фа!

— Нали ти казах, че не бива да се бъркаш в неща, които не са лъжица за устата ти? — обади се отсреща Ло Фа. Гледаше зад тях, към приближаващите се светлини. — Викам им на моите, че старицата този път е загазила, ама... така е, който не ме слуша. Ако искате да отървете задниците, следвайте ме.

— Накъде? — попита Търкот.

Ло Фа посочи върха на хълма.

— Прехвърляме се отгоре и се спускаме по западната стена.

Търкот поклати глава.

— Ние трябва да продължим на север.

— На север има цяла армия — осведоми го захилено Ло Фа. — Дойдохме от запад и знаем едно местенце, през което все още се минава.

— Не. Ще продължим на север — поклати глава Търкот. Нямаха време за губене, не само, че приближаваше часът за изтегляне, но и Аспасия скоро щеше да кацне на Земята.

— Ами както желаете — сви рамене Ло Фа. — Тъкмо ще ми е по-лесно без вас.

Че Лу се пресегна и сграбчи Търкот за ръката.

— Отнесете истината на света — произнесе умолително тя. — Аз ще я разкажа пред моя народ. А и толкова много неща долу останаха неразкрити — добави тя към Нейбингър.

— Успех — пожела им Търкот, но Ло Фа и хората му вече бяха потънали в мрака. Той се огледа. Кордонът от войници бе само на шестстотин метра. При досегашния темп на движение нямаше никакво съмнение, че ще им преградят пътя, преди да се измъкнат начисто.

— Харкър! — повика тихо той, без да спира.

— Аха? — офицерът вече беше зад него.

— Извикай Чейс с предавателя.

Когато свързочникът се изравни с него, Търкот спря.

— Пригответи сателитния предавател. Искам да пратя предупреждение... — той млъкна. В нощния въздух отчетливо се чуваше бръмченето на вертолетни перки.

Внезапно групата им беше озарена от мощен прожектор, който ги заслепи през приборите за нощно виждане. Миг по-късно отекна зловещото металическо тракане от картечна стрелба. Търкот с един замах смъкна очилата, сграбчи Нейбингър и го прикри с тялото си. Последният откос премина на сантиметри от тях и прикова Чейс към склона на планината. Безжизненото тяло на свързочника се изтърколи надолу към напредващата пехотна линия. Търкот коленичи, вдигна автомата и откри огън по вертолета, а останалите последваха примера му.

Прожекторът угасна, а вертолетът се наклони рязко на една страна и бързо се отдалечи на безопасно разстояние.

— Докладвайте положението! — извика Търкот.

— Чейс и Брукс — мъртви. Предавателят е разбит — отговори Харкър.

— Имам един ранен — добави Костанов.

— Да тръгваме! — нареди Търкот.

— Не — спря го Костанов и допълзя до него. — Моят човек не може да се движи. Твърде много ще ви забавим. — Той посочи приближаващия се кордон. — Ние ще ги задържим. Ще заемем позицията тук, а вие продължавайте. — Костанов положи ръка на рамото на Търкот. — Вашата задача е по-важна от живота на един войник.

Търкот протегна ръка и стисна неговата. После бързо се извърна.

— Добре. Продължаваме — извика той на четиримата барети и професора.

Костанов допълзя обратно при хората си. Надвеси се над ранения, провери превръзката и я притегна, за да спре кървенето.

— Дмитрий, пусни им няколко реда — обърна се той към другия войник. — Нека свинете знаят, че ги чакаме.

Дмитрий разгъна приклада на автомата си, прицели се и изстреля дълъг откос право към кордона от китайски войници. Настъпи бъркотия, линията се разкъса и се извъртя в посоката, от която бе дошла стрелбата.

Скоро над главите им започнаха да свистят куршуми. Светлините на фенерчетата угаснаха и Костанов можеше да си представи, как китайците бавно се прокрадват към тях в тъмнината.

Той бръкна в паласката, извади всички резервни пълнители и ги подреди до себе си. От вътрешния си джоб измъкна смачкана синя барета, същата, която бе получил преди двадесет и пет години, когато завърши десантната школа. Много неща се бяха променили в страната му и в него от това време, но сега Костанов искаше китайците да узнаят кой е удържал позицията срещу тях.

Дмитрий кимна, докато Костанов си нагласяваше баретата.

— *За матушка Русия* — произнесе той.

— За майката Земя — поправи го Костанов, опря приклада в рамото си и откри огън.

Търкот чуваше ясно престрелката и това го накара да ускори крачка. Не биваше да погубват с лека ръка онова, заради което бяха жертвали живота си руснаците. Само след няколко минути стрелбата стана спорадична, после съвсем замря.

Търкот свери компаса. Бяха заобиколили гробницата и сега север беше надолу по склона. Търкот започна бързо да се спуска. До района за изтегляне оставаха само четири километра.

28.

Вече половин час Кели Рейнолдс се ровичкаше без особен резултат в компютърните разпечатки на посланията, изпращани на съвсем кратки интервали от стража под Великденския остров. Съобщенията несъмнено бяха предназначени за приближаващите се към Земята кораби, защото те на свой ред отвърщаха с епизодични изблици на информация. Изглежда, мислеше си Кели, Аспасия иска да навакса за всичко, което се бе случило на Земята за изминалия период.

След потвърждението за мястото на приземяване, Аспасия не бе изпращал повече съобщения до КИСПП. До уговорената среща оставаха само тридесет и шест часа и телевизионните предавания кипяха в трескава активност.

Кели все още се надяваше, че приятелите ѝ ще успеят да се върнат от Китай навреме, за да присъстват на това знаменателно събитие, което неминуемо щеше да постави началото на цяла една нова глава от човешката история.

Още три километра и щяха да стигнат района за изтегляне. Склонът вече не беше толкова стръмен и това значително облекчаваше придвижването им. Търкот погледна на изток, където вече се показваше бледото сияние на приближаващия ден. Зад гърбовете им, само на километър в северна посока, се носеше обезпокоителният грохот на военни машини. Още по-нататък, в същата посока, кръжеше удареният хеликоптер.

С изравняването на терена се появиха гъсти храсталаци, които осигуряваха достатъчно прикритие.

— Как се справяш, професоре?

— Ще го преживея — отвърна Нейбингър. — Колко остава?

— Два километра.

— Не забавяй ход.

От мрака изплува Харкър.

— Спрете — прошепна той. — Имаме проблем.

Държеше в ръце обемист термоскоп, който позволяваше да се оглежда района за топлинни източници като хора и машини, дори през листата на гъстите храсти. Беше го насочил в посоката, в която се движеха.

— Какво виждаш? — попита Търкот.

— Още един кордон — на около шестстотин метра точно на пътя ни. Заели са позиция в основата на хълма и не мърдат — явно ни чакат.

Търкот погледна часовника. До срещата с вертолетите оставаха по-малко от два часа. Нямаха никакво време да търсят заобиколни пътища, а и не беше изключено да се натъкнат на нови заграждения.

— Какво предлагаш? — попита той.

— Да се разделим. Ще взема Декемп с мене. Имаме снайперови пушки, оборудвани с термични мерници. — Той посочи един страничен склон на планината-гробница. — Ще заемем позиция там и ще започнем да стреляме. Първоначално ще настъпи объркване, докато ни открият. Важното е да ви осигурим проход, през който да се прокраднете, докато е още тъмно.

— А с вас какво ще стане? — попита Нейбингър.

— Щом стигнете хеликоптерите, ще пратите един да ни вземе.

Търкот знаеше добре, че шансът баретите да останат живи дотогава е твърде малък, но моментът не беше подходящ за спорове. Харкър си даваше сметка с какво се захваща.

— Добре — склони той. — Колко време ви е нужно?

— Дай ни петнадесет минути, за да заемем позиция. Тръгвате веднага, щом открием стрелба.

— Разбрано — кимна Търкот. Той подаде ръка на Харкър и почувства как мазолестата му длан лепне от кръвта, останала от ръкостискането на Костанов.

— Как върви? — попита Лиза Дънкан.

Зандра прослушваше радиосъобщенията.

— Добре. Двата хеликоптера се движат по график, засега няма данни, че са ги засекли.

— Защо сте толкова сигурна?

— Наредих да вдигнат един АУАКС край бреговете на Китай, за да следи обстановката.

— А ако ги засекаат?

— Имам план и за този случай — заяви Зандра.

— Мога ли да го чуя?

— Не съм длъжна да ви се отчитам за всичко — произнесе с почти равнодушен глас Зандра.

— На кого все пак сте длъжна да се отчитате?

— Мисля, че обсъдихме тази тема.

— Искам да знам какви са мерките за защита на онези хора по време на изтеглянето им — настоя Дънкан.

Зандра включи едно копче на радиоприемника пред нея.

— Ето. Можете да следите заедно с мен хода на операцията. Така ще сте в течение на всичко, което правя.

Полковник Майк Зики беше командир на самолета за далечно радиолокационно откриване, наречен АУАКС, на който Зандра, благодарение на изключителните си пълномощия, бе наредила да се вдигне във въздуха. Докато модифицираният за целта Боинг 707-320В изравняваше полета на единадесет хиляди метра, Зики даде заповед да бъде включена деветметровата радарна чиния, монтирана върху покрива. АУАКС притежаваше едно основно предимство пред наземните радари и то се криеше във възможността му да „гледа“ надолу. Кривините на местността не представляваха пречка за радарните сигнали, излъчвани на определена височина. Така Зики и екипажът му разполагаха със съвършено точно радарно изображение на терена в обсег от четиристотин километра, подновявано на всеки десет секунди, след поредното завъртане на ротодома.

За съжаление дори този обхват се оказа недостатъчен за следене на района, който им беше зададен. Виждаха чудесно цялото крайбрежие и вътрешността до Пекин, но не можеха да достигнат на хиляда и шестстотин километра навътре, в околностите на град Сиан.

Но въпреки това самолетът можеше да изпълнява задачи по командване и управление, благодарение на пряката си връзка с шпионския сателит КХ-14, който следваше геосинхронизирана орбита

над централен Китай и предаваше постоянна информация за наблюдавания участък.

Така екипажът на Зики се зае да идентифицира и декодира едно по едно изображенията, които постъпваха от КХ-14. Първо маркираха гражданските самолети и когато привършиха, на екрана останаха само няколко точки на активност — всичките в района на планината Циан Лин. Имаше още две светещи точки, които се приближаваха бързо към същия район.

— Това са нашите вертолети — посочи ги радарният оператор. — Летят на минимална височина и по скоростни характеристики отговарят на „Блекхоук“.

— Въведи дешифриращ код алфа-четири-ромео — нареди Зики.

Операторът изпълни заповедта и изведнъж над Източен Китай се появиха още четири светещи точки, които се движеха право към Циан Лин.

— Какви са тези? — възкликна учудено операторът. — Защо ги нямаше на радарното изображение... — той млъкна, превключи за миг на термално изображение и се плесна по челото: — И тук ги няма, господи!

— Добрият картоиграч винаги държи няколко аса в ръкава си — произнесе доволно Зики. — Четири Ф-117 „Стелт“ за въздушна поддръжка на изтеглянето.

29.

На борда на „Спрингфилд“ капитан Форстър бе най-старшият офицер сред командирите на трите щурмови подводници от клас „Лос Анджелис“, които кръжаха високо над „Сив вълк“. В момента „Спрингфилд“ и „Ашвил“ използваха минимална част от мощностите си, колкото да захранват животоподдържащите си системи. „Пасадена“, третата подводница от флотилията, бе активирала всички свои прибори за наблюдение и непрестанно следеше развоя на събитията.

Така „Пасадена“ подаде първа съобщението, че „изтребителите фу“ се приближават отново от дълбочините.

Форстър не отговори, запазвайки, както се изискваше, пълно радиомълчание. Капитанът на „Пасадена“ знаеше какво трябва да прави.

Екипажът на „Пасадена“ действаше с добре отработена през многочасовите тренировки ефикасност. Стрелците заеха позиция по оръдейните станции, а мерачите вече държаха на прицел двете цели.

На „Сив вълк“ лейтенант Даунинг проследи светещите тела, които преминаха близо до тях и се издигнаха рязко нагоре. Бяха две на брой. Другите три продължаваха да кръжат около тях.

Веднага щом „фу“-тата подминаха дълбочината, на която се намираше „Сив вълк“, капитанът на „Пасадена“ даде заповед да бъдат изстреляни четири торпеда от типа М 48–2.

Придружени от пронизителното съскане на силно състения въздух, четирите торпеда се втурнаха в преследване на целите си — по две на всеки от „изтребителите фу“. Докато се отдалечаваха от корпуса

на подводницата, зад тях се развиваха кабелите на насочващите устройства, по които операторите можеха непрестанно да изменят курса. Всяко едно от торпедата тежеше 1250 килограма при дължина от три метра и диаметър осемдесет сантиметра. Бяха съоръжени с конвенционални бойни глави, притежаващи близо петстотин килограма силно разрушителен заряд.

— Започвам проследяването — докладва главният мерач. — Виждам целите ясно, торпедата са под непрекъснат контрол. Време до попадението — четиридесет и две секунди... — Мерачът внезапно млъкна и се ококори в екрана пред себе си. — Засякох насрещен огън!

— Насрещен огън с какво? — попита капитанът.

— Това са... нашите торпеда! — възкликна мерачът. — Обърнали са се обратно! — Пръстите му подскачаха върху клавиатурата, в напразни опити да си възвърне, изгубения контрол. — Двадесет секунди до попадението — обяви отчаяно той.

Очите на всички в контролната зала бяха втренчени в командира. — Петнадесет секунди!

Капитанът се надвеси през рамото на мерача и погледна екрана.

— Дай отбой! Подай отбой! — извика той.

Мерачът вдигна едно малко червено капаче и натисна бутона под него. Последва едновременен взрив на четирите торпеда — на по-малко от двеста метра от подводницата, която ги бе изстреляла.

— Готови за подводен удар! — нареди капитанът, макар да си даваше сметка, че вече са закъснели и ще трябва да понесат последствията от експлозията на четири мощни заряда в непосредствена близост.

На „Спрингфилд“ капитан Форстър си бе поставил слушалките на прибора за пасивно хидрофонично следене. Оглушителният взрив го накара да ги дръпне рязко и в същия момент корпусът на подводницата се разтресе под ударите на взривните вълни. Форстър извика да му докладват за повреди и отново си сложи слушалките.

Първото, което чу, бе смразяващият звук от поддаващ на огромния натиск метал — стените на „Пасадена“ не бяха издържали на удара и въздухът бързо напускаше вътрешността през откритите пробойни, за да бъде заместен от нахлуващата вода. Стори му се дори,

че дочува писъците на жертвите, но последното по-скоро бе плод на въображението му.

Моряците на „Спрингфилд“ все още не знаеха за ужасяващата участ на техните колеги, но дори те бяха чули звука от пропукваща се обшивка, който под водата наподобяваше излитане на тапа от шампанско.

— Сър? Какво ще правим сега! — попита разтревожено заместникът му.

— Нищо — засега — отвърна Форстър, обърна се и изгледа един по един присъстващите. Струваше му се, че всеки момент ще повърне набързо погълнатата същата сутрин закуска при мисълта за онова, което бе сполетяло нещастниците от „Пасадена“. — Нищо няма да правим.

Експлозията се чу и на борда на „Сив вълк“, също и звуците, оповестили трагичната кончина на подводницата. Само половин минута по-късно засякоха и шума от триенето на бързо потъващия корпус, който се спускаше към океанските дълбини, придружен от затихващия пукот на обшивката, която продължаваше да се разпада под нарастващия отвън натиск.

30.

Търкот забави ход, за да позволи на Харкър и на Декемп да заемат позиция. Спускаха се в плитко дере, което заобикаляше северната основа на Циан Лин. Търкот предполагаше, че китайците ще поставят постове на двата края на дерето, но разчиташе по време на престрелката да се промъкнат покрай тях незабелязано. Единственото тактическо преимущество, с което разполагаха, бяха приборите за нощно виждане и стрелба. Китайците нямаха подобно снаряжение.

След още пет минути дерето се разшири и те достигнаха близкия край на гъсти тръстики, с които бе обрасъл целият южен склон. Търкот искаше да се приближат максимално близо до вражеската линия, преди Харкър да е открил огън. Накрая спряха в един особено гъст и почти непроходим участък.

Харкър и Декемп заеха позиция на петстотин метра от предните китайски части и на височина стотина метра над войниците, по които щяха да стрелят. Дватамата залегнаха между назъбени скални отломъци и елови дънери, точно на билото, разделящо северния склон от низината, към която продължиха останалите.

Харкър оглеждаше околността през топлинния мерник, който вече бе монтирал на снайперовата пушка. Пушката и мерникът осигуряваха ефективна стрелба на дистанция до хиляда и двеста метра и Харкър не се съмняваше, че ще е в състояние да повали с един изстрел всеки противник, който се появи в тези граници. Малко по на юг виждаше и групичката на Търкот, която вече доближаваше позицията на китайците на речния бряг.

Харкър преброи точно двадесет цели в района, към който се движеше групата. Прицели се във фигурата, която бе най-близко до тях, помисли за миг, провери дали има вятър, нанесе незначителни корекции заради разликата във височината и всичко това съвсем автоматично — благодарение на безкрайните, упорити тренировки.

Декемп бе заел прикритие на пет метра вляво от Харкър. Беше подпрял снайпера между два камъка и не откъсваше поглед от светещия циферблат на часовника. Оставаше само още една минута.

Високо зад гърбовете на двете барети, първите лъчи на слънцето вече огряваха върха на планината Циан Лин.

От другата страна на света, в Центъра за управление на космическите полети, разположен дълбоко в недрата на планината Чайене, операторите следяха две малки светещи точки върху големия екран. Двата „изтребителя фу“ бяха излезли над повърхността на океана и сега летяха право на запад, точно по посока на екватора.

Харкър натисна докрай спусъка и дулото на снайпера подскочи. Китайският войник, който се прокрадваше под прикритието на тъмнината, се претърколи назад и застина неподвижно. Без да отвлича вниманието си в странични мисли, Харкър премести мерника върху следващата цел. Вторият войник изглежда бе чул изстрела, но не знаеше какво да прави. Така и не стигна до някакво решение, защото Харкър го простреля право в гърдите и продължи да търси нови цели.

Само след секунди бе изстрелял и десетте куршума в пълнителя. Девет от тях бяха попаднали по предназначение. Той презареди с нов пълнител и реши да изчака няколко минути, за да даде възможност на противника да реагира.

— Какво, по дяволите, става? — обърна се стреснато Кели Рейнолдс към майор Куин. Току-що аирлианците бяха излъчили ново съобщение, този път на чист английски, при това с такава мощност, че можеше да се улови с обикновен приемник във всички части на света.

МОЛЯ
НЕ ПРЕЧЕТЕ НА
РАБОТАТА НА НАШИТЕ СОНДИ
ТЕ СЪБИРАТ ВАЖНА ИНФОРМАЦИЯ

ОТНОСНО ПРИСТИГАНЕТО НИ АСПАСИЯ

Куин посочи големия екран в Куба.

— От Центъра за управление на космическите полети докладваха, че са засекали два „изтребителя фу“.

— Какво искат да кажат с това „не ни пречете“?

Куин се огледа, за да се увери, че никой не ги подслушва и продължи с поверителен тон:

— Флотата току-що е изгубила една подводница над мястото, където според предположенията се намира базата на „изтребителите фу“. В Пентагона направо са пощурели.

— Изгубили са подводница? — повтори уплашено Кели. — И го казваш така, сякаш са изпуснали нещо във водата? Какво всъщност е станало?

— Не зная подробностите. Засякох секретно съобщение до Пентагона, в което се казва само това, че под водата е имало кратко стълкновение, при което е пострадала една подводница.

— Исусе Христе! — възкликна смаяно Кели. — Някакви сведения от Китай?

— Нямам директна връзка, но от оскъдната информация, която получаваме, останах с впечатление, че има проблеми. Следя съобщенията, които си предават Зандра и центърът на СТААР в Антарктида.

— Ще успеят ли да се измъкнат?

— Вертолетите ще ги чакат точно в уговорения час.

Кели Рейнолдс поклати глава.

— Всичко ще оцапаме, нали? Най-великият шанс на човешката раса и ние просто ще хлътнем с двата крака.

Търкот можеше да следи незабелязано движението на китайските постове. Чуваше се рев на тежки верижни машини и отривисти команди. Но дори с очилата за нощно виждане бе трудно да се определи какво точно става — дали някой отстъпваше, или се готвеха за масивно настъпление. Със сигурност обаче бяха открили позицията

на Харкър, защото нощта се озаряваше от светещите линии на трасиращите откоси. Стреляха с картечници, от танкове и бронирани машини.

— Кога ще се размърдаме? — прошепна Нейбингър.

— Всеки момент.

От височината Харкър пръв забеляза началото на преместването на цялата линия в негова посока. Той подсвирна тихичко на Декемп и в отговор дочу същото. След това положи снайпера на земята и се облегна уморено. Разполагаше с няколко минути за отдих, преди отново да се захване за кървавата си жертва.

Търкот дръпна Нейбингър за ръката, показвайки му, че е време да тръгнат. Хоуис и Преслер се надигнаха и ги последваха безшумно. Излязоха предпазливо от шубраците, в които се бяха скрили.

Търкот дочу няколко приглушени изстрела откъм мястото, където предполагаше, че се крият Харкър и Декемп. Огледа се бавно през прибора, като държеше оръжието си готово за стрелба. Вляво, на около седемдесет метра, бе разположен танк. Изглежда обаче нямаше никой между тях и позицията на танка. Четиримата се свлякоха по калния бряг на рекичката, очаквайки всеки миг да бъдат открити. Прецапаха плитката вода и се изкатериха по отсрещния бряг. Търкот си погледна часовника. До района за изтегляне оставаха не повече от хиляда и двеста метра. След двадесет минути вертолетите щяха да са там.

Най-близката група войници бе само на петстотин метра. Време беше да напускат позицията, скоро китайците щяха да ги подложат на кръстосан огън. Но Харкър се колебаеше. Не знаеше дали другите са успели да се измъкнат. Накрая реши да изстреля още няколко куршума. Избра първата цел, покоси я и бързо премести мерника върху втората. Останалите вече бяха залегнали. До него Декемп също водеше прицелен огън. След още два изстрела двамата като по команда вдигнаха пушките и пробягаха няколко метра назад, където се скриха

зад една скална издатина. И тъкмо навреме, тъй като над главите им просвириха няколко трасиращи картечни откоса.

— Май е време да изчезваме — прошепна Харкър. Поеха право на север, като се стараеха да държат скалния издатък между себе си и напредващите китайци. Имаше само една посока, в която все още можеха да се движат безпрепятствено — към върха на Циан Лин.

Районът за изтегляне представляваше пресъхнало тресавище, заобиколено от високи дървета. Не срещнаха никого по протежение на последния километър преди да пристигнат на мястото.

Търкот непрестанно гледаше светещия циферблат. Десет минути. Бяха съвсем близо до границата на указания район и всички се заслушаха напрегнато. Не само за вражески войници, но най-вече за шум от ротори.

Осем минути преди определения час за изтегляне дочуха първия равномерен вибриращ звук. Твърде рано, помисли си разтревожено Търкот. Но може би са напред с плана.

Вертолетите приближаваха, но едва сега Търкот забеляза, че идват от юг. Нови попълнения за китайците?

Търкот се наведе над Нейбингър.

— Дойдат ли нашите, качвате се на първата машина. Аз ще се кача на втората. Така ни учеха в рейнджърската школа — наричат го „разпръсване на преносителите на важна информация“. По такъв начин дори само един от нас да се измъкне, сведенията ще достигнат целта. Има и други неща, които бих искал да узная, но сега ми кажи най-важното — как можем да спрем Аспасия?

Нейбингър кимна и бавно заговори.

31.

Черният масив на гробницата изникна точно според очакванията им. О'Калахан насочи вертолета по курс, който щеше да ги отведе на север от изкуствено създадената планина. Оставаха пет минути до срещата. Километрите се нижеха неусетно. Четири минути. О'Калахан забеляза няколко трасиращи откоса на югозапад.

Две минути. О'Калахан намали скоростта и започна да сканира повърхността отдясно, докато Спенсър преглеждаше лявата страна. И двамата търсеха инфрачервения маркер, който би трябвало да обозначава местонахождението на групата.

Застанал точно в центъра на пресъхналото тресавище Търкот включи инфрачервения маркер. Вече чуваше и други вертолети, които се приближаваха от изток. Все още бе под впечатлението на онова, което му бе разказал Нейбингър. Интересно, питаше се той, какво ли още е узнал професорът от компютъра?

О'Калахан пръв забеляза маркера. Чудесно. Среща като пред кино — при това на близо хиляда километра от стартовата площадка на „О'Бейниън“. Той описа кръг над района, предоставяйки на Пътнам възможността да се приземи пръв.

Пътнам намали рязко скоростта на своя „Блекхоук“ и започна да се снижава. Човекът, който ги очакваше долу, побърза да загаси маркера. Пътнам се приземи гладко, двама души дотичаха до отворената врата и се покатериха вътре.

Първият „Блекхоук“ започна бързо да набира височина.

Търкот също следеше издигането на първия хеликоптер, на борда на който бяха Нейбингър и Преслер. В този момент втората машина

започна да се спуска и той даде знак на Хоуис. Техен ред.
След миг черният отвор на корпуса ги погълна.

О'Калахан продължаваше да оглежда околността през инфрачервения скенер, докато бързо извиваше на изток.

— Имаме си компания — обяви спокойно той, забелязал навигационните светлини на един МИ-4, само на три километра откъм планината.

О'Калахан знаеше, че китайският хеликоптер не може още да ги забележи, тъй като „Блекхоук“ се сливаше с мрака, а противниковият пилот не разполагаше с прибори за нощно наблюдение. Но не биваше да рискува. Отвори рязко ръчната газ и увеличи налягането в турбината. Вертолетът се стрелна напред и Пътнам незабавно го последва.

Докато се катереха нагоре, Харкър хвърли бърз поглед през рамо и забележа прожекторните светлини на два хеликоптера, които претърсваха последната им стрелкова позиция. Далеч по-надолу се виждаха фаровете на камиони, които докарваха нови подкрепления в района.

Единственият свободен път вървеше право към върха на планината и после... нишката на мисълта му бе внезапно прекъсната, когато двата вертолета неочаквано се извисиха над тях, стигнаха върха и се приземиха на него. Останаха там около минута, сетне отново се вдигнаха и поеха обратно.

Харкър дръпна Декемп за ръката.

— Спуснаха десантчици на пътя ни.

— Сега какво ще правим, шефе? — попита другият, като се облегна уморено на оръжието си.

Харкър светкавично претегляше различните възможности.

— Продължаваме нагоре. Едва ли са оставили повече от десетина души. Имали сме и по-лоши шансове.

Търкот откачи слушалките от облегалката и ги нахлузи. Носеха се ниско над короните на дърветата, но не в посоката, в която искаше. Той се включи към интеркома и заговори:

— Трябва да се върнем назад. Оставихме двама души на планината!

— Само не това! — изстена О'Калахан. Виждаше ясно кръжащите над склоновете вражески вертолети и дирите от картечните откоси. Но след това взе ново решение. Протегна ръка и включи радиопредавателя.

— Пътнам, продължаваш към океана. Ще трябва да взема още пътници.

— Разбрано — долетя в отговор. Пътнам не се нуждаеше от втора заповед. Той също виждаше какво става зад тях.

Пръв Декемп забеляза врага. Дръпна Харкър за рамото и безмълвно му посочи. Наистина бяха десет на брой, само на двеста метра от тях и се спускаха надолу по склона. Бяха се разпръснали във верига, с дистанция между хората двадесетина метра. Харкър се огледа бързо. Недалеч, точно пред тях, имаше паднал дънер.

— Там ще ги причакаме — прошепна той.

— Някой ни се лепна — извика О'Калахан в интеркома, като същевременно даде газ и наклони рязко машината наляво. Седналите отзад се скупчиха един върху друг. Търкот успя да се подпре на коляно и забеляза два китайски вертолета, които правеха същата маневра, за да ги последват.

— Следващият път ще им бъдем в обсега — съобщи О'Калахан. — Имат картечници.

От контролната зала на АУАКС-а също следяха развитието на действието. Видяха че единият „Блекхоук“ се отправя към брега, но вторият по необясними причини бе свърнал обратно. Две мигащи светлинки обозначаваха китайските вертолети, които го преследваха.

Обстановката се влоши още повече след няколко секунди, когато един от операторите докладва:

— Сър, вдигнати са четири вражески самолета от авиобазата край Сиан.

— Сега вече я оплескахме — изръмжа полковник Зики. — Китайците трябва да са засекали нашите вертолети на радара. След колко време изстребителите ще достигнат района?

— След дванадесет минути, сър — докладва анализаторът.

— А на какво разстояние са нашите Ф-117?

— Биха могли да ги прехванат, сър, но трябва да получим потвърждение от началството.

— Да вървят по дяволите. Свържете ме с тази Зандра.

Притаени между дънерите, Харкър и Декемп следяха приближаването на китайските войници. Намираха се само на стотина метра.

— Още петдесет метра и стреляме — прошепна Харкър на колегата си.

Декемп провери автомата и погледна дали е сложен правилно пълнителят. Харкър извади два резервни пълнителя и ги постави до себе си.

— Говори Зандра — произнесе жената, без да обръща внимание на изпепеляващия поглед на седналата до нея Лиза Дънкан. — Слушам ви.

— Разбрано, госпожо. Нещата тук се нажежиха доста. Единият от хеликоптерите се носи обратно към океана, но го чака доста дълъг път. Вторият необяснимо защо обърна в западна посока. Изглежда са били засечени от китайска радарна установка, защото два вражески хеликоптера го следват. Остава им не повече от минута, докато открият огън. На всичко отгоре от авиобазата край Сиан излетяха четири прехващача. След девет минути ще бъдат в района. Нашите Ф-117 могат да им попречат, но ни трябва разрешение отвисоко.

— Разбирам — кимна Зандра.

Зики продължи с припрян глас.

— Госпожо, изглежда нито един от хеликоптерите няма да може да се измъкне без странична помощ. Китайските МИ-4 са оборудвани със скорострелни оръдия.

— Добре тогава, наредете на командира на ескадрилата да ескортира първия „Блекхоук“ до кораба. Вероятно той кара онова, което ни трябва.

— Госпожо, това означава да обречем хората от другия вертолет на сигурна смърт.

— Сега нямам време за... — понечи да отвърне Зандра, но Лиза я дръпна за ръката и заговори в микрофона:

— Тук е Лиза Дънкан. Аз съм съветничка на президента. Ще наредите на два от нашите изстребители да ескортират вертолета до брега. Другите два да помогнат на втория вертолет. Ясно ли е?

— Съвършено, ясно, госпожо.

Зандра не направи никакъв опит да се намеси.

Харкър въздъхна и се огледа.

— Готов ли си?

— Да им сригаме задниците.

— Така те искам. — Харкър пое въздух и го задържа. След това натисна плавно спусъка и от дулото на автомата изригна огън. Успя да повали двама противници, преди останалите да намерят укритие. Ответният огън беше интензивен, но зелените лъчи на трасиращите куршуми летяха в друга посока.

О'Калахан държеше хеликоптера максимално близо до земята, но един от преследващите го МИ-4 бе заел позицията вдясно и му пречеше да извие към планината. Носеха се над речното корито, което Търкот и останалите бяха използвали, за да се измъкнат от обсадата. Именно близостта с терена го принуждаваше да забави скорост и да позволи на преследвачите да скъсят дистанцията. За миг, докато свиваше наляво, следвайки завоя на реката, той хвърли поглед назад. Този път зърна предните светлини на най-близкия хеликоптер само на осемстотин метра зад тях. Нямаше никакъв начин да качат другите двама на борда и да се вдигнат, без преди това да се изложат на риск.

— Зареди ракети „Стингър“! — извика О’Калахан. Налагаше се да раздвоява вниманието си между курса, който следваше, престрелката в планината и следващите го китайски вертолети.

— Заредени — отекна гласът на Спенсър.

О’Калахан намали рязко газта, стъпи върху левия педал на кормилното управление и извъртя вертолета на 180 градуса, обръщайки се с лице към двата МИ-4.

Китайските пилоти още не бяха реагирали на неочакваната маневра, когато О’Калахан натисна два пъти последователно пусковия бутон. Една след друга изстреляните самонасочващи се ракети се отделиха от страничните ракетоносители. Предният МИ-4 бе ударен точно във въздухоприемника под въртящите се ротори и мигновено се превърна в грамадна огнена топка. Следващият го хеликоптер направи опит да избегне ракетата, но свръхзвуковият „Стингър“ смени рязко курса и порази двигателния отсек.

Търкот включи интеркома.

— Пътят е чист. Прибираме нашите момчета и изчезваме от тук.

Пилотът насочи вертолета обратно по хода на речното корито и даде газ.

Харкър също видя блясъка от взривения хеликоптер. Секунда след това последва и втори взрив, но гъстата автоматична стрелба го накара да насочи вниманието си към по-неотложни дела. Прицели се и изстреля цял пълнител срещу пръснатите по хълма противници. Даваше си сметка, че така само ги задържат на разстояние.

— Ето там. Отпред и малко вляво. Видяхте ли червените и зелените трасета? — Търкот се наведе между двамата пилоти, за да им покаже по-добре. — Червените са от нашите хора.

— Има си хас да не ги виждам — изръмжа О’Калахан. — Проблемът е дали те ще ни видят? Дяволски горещо място за кацане.

— Имам решение на този въпрос — заяви Търкот, обърна се и скочи обратно в товарния отсек.

Сега вече и Харкър чуваше ясно бръмченето на приближаващия се вертолет. В началото не виждаше нищо. Постави си очилата за нощно виждане и пак се огледа.

— Слагай каишките. Май ще се возим — викна Харкър на Декемп, като същевременно извади инфрачервения маркер и го включи.

На борда на хеликоптера Търкот плъзна лявата врата, докато Хоуис отваряше дясната. Всеки от тях държеше четиридесетметрово найлоново въже, навито на топка в чувал с тежести. О'Калахан снижи полюшващата се машина на три метра над мястото, където просветваше маркера. Двамата отзад пуснаха чувалите и въжетата започнаха бързо да се развиват.

— Пипнах го — извика радостно Декемп, който вече бе дотичал. Той извади металната карабина от чувала и я закачи за ремъците, с които вече бе опасан. На десетина крачки от него Харкър направи същото. Веднага щом свършиха с окачването, двамата изтичаха един към друг и се хванаха за ръце.

Откъм китайските линии стрелбата почти бе замряла. Изглежда войниците все още не можеха да разберат какво става под прикритието на тъмнината или предполагаха, че вертолетът е от техните.

— Закачиха се — извика Търкот, който почти бе увиснал на перилата на товарния отсек. О'Калахан го чу и увеличи налягането в турбината. Хеликоптерът се издигна и пое на изток.

Харкър и Декемп отлепиха едновременно подметки от земята и центробежната сила ги залюля в западна посока. Сблъсъкът с въздушната вълна ги остави почти без дъх, но двамата продължаваха да се държат.

О'Калахан постепенно изравни полета, но продължаваше да се оглежда.

— Трябва да намерим подходящо място за кацане и да ги приберем на борда — извика му Търкот, който следеше с нарастващо

безпокойство трасиращите откоси, търсеци двете фигури в небето.

— Не можем. Нямаме време. Изтеглете ги на ръка — отвърна О'Калахан.

Декемп почувства, че въжето му се опъва. Той вдигна глава и забеляза, че някой се е надвесил от платформата и му дава сигнал да се отдели от Харкър. Декемп разтърси Харкър и му кимна с глава нагоре. После двамата се разделиха и започнаха да се катерят по въжетата, докато отгоре им помагаха.

Декемп се озова първи в товарния отсек. Харкър все още се люшкаше на няколко метра под тях, но сега вече теглещите станаха повече. О'Калахан реши, че положението е овладяно, приближи се до земята и пое с максимална скорост право на изток.

32.

Тридесет километра на изток, професор Нейбингър бе затворил очи, излегнат върху платформата на товарния отсек. Припомняше си изображенията, които бе получил от стража в планината Циан Лин. Имаше много неща, които не можеше да разбере, но в едно не се съмняваше: трябва на всяка цена да спре Аспасия!

После си спомни още нещо. Централният тунел в гробницата, който беше охраняван от холографското изображение и убийствения лъч. Вече знаеше накъде води и какво има там. Знаеше също и как да стигне долу. Каквото и да се случеше от тук насетне, предстоеше му отново да се завърне в Циан Лин.

Той измъкна подвързаното си с кожа тефтерче и започна трескаво да пише.

В авиобазата Осан в Южна Корея, Зандра и Дънкан следяха неотстъпно радиопредаванията от борда на АУАКС. Внезапно откъм лаптопа на Зандра долетя писукащ звук.

Тя се завъртя и бързо въведе своя код. Прочете съобщението на екрана и се зае да пише команди.

— Какво е станало? — настоя да узнае Дънкан.

— „Фу изстребителите“ — отвърна лаконично Зандра. — Два от тях са се насочили към Китай.

В Куба, Зона 51, Кели Рейнолдс нямаше никаква представа за драмата, разиграваща се в небето над Китай, но затова пък можеше да следи движението на „изстребителите фу“. Двете точки приближаваха с шеметна бързина бреговете на Азия.

— Нещо ново? — обърна се тя към Куин, който слушаше съобщенията от военната комуникационна мрежа.

— В Пентагона направо са бесни. Загубили са доста хора с подводницата.

— Но нали Аспасия каза... — понечи да заговори тя, но видя изражението на Куин. Изглежда не всички бяха склонни да се доверяват на пришълците. Куин може би познаваше някои от членовете на екипажа.

— Опасяват се, че „фу“-тата могат да нападнат хеликоптерите — добави Куин.

— И защо ще го правят?

— Това е добър въпрос, нали?

— Четири попадения — обяви лаконично пилотът на Ф-117 по радиото, сякаш ставаше дума за обикновена тренировка. „Стелт“ бе изстрелял четири ракети „въздух-въздух“ от разстояние над седемдесет километра. Китайските пилоти дори не разбраха, че са подложени на обстрел, когато самолетите им експлодираха.

— Прието — потвърди полковник Зики и за първи път от началото на операцията си позволи да се облегне назад в креслото.

Но не му беше писано да почива.

— Сър, засякохме два „изтребителя фу“ на три минути полет от предния „Блекхоук“.

— Нашите самолети там ли са?

— Да, сър. Една минута до прехващането — потвърди радарният оператор.

Зики бе получил кодирана информация за съдбата на „Пасадена“.

— Кажи им да стрелят веднага, щом „фу“-тата навлязат в ракетния обсег.

— Страхотно — промърмори пилотът на водещия Ф-117, когато получи заповедта. На радарния екран вече се виждаха две бързо приближаващи се точки. Без да губи време, пилотът натисна пусковия бутон и изстреля две ракети „въздух-въздух“ по новите цели. Вторият „Стелт“ направи същото.

Хеликоптерът на Нейбингър бе само на петнадесет километра зад тях, но летеше ниско над земята.

Полковник Зики също следеше четирите ракети, изстреляни срещу „фу“-тата. Бяха преминали половината от разстоянието, когато внезапно изчезнаха.

— Това пък какво беше! — прошепна удивено Зики.

Междувременно „изтребителите фу“ бяха скъсили още разстоянието до пресрещащите ги самолети, когато внезапно четирите точки, обозначаващи „Стелт“-овете, също изчезнаха от екрана. Сега оставаха само двата „изтребителя фу“ и летящите насреща им вертолетите.

„Изтребителите фу“ се насочиха към първия.

— Двадесет секунди до срещата!

— Приближават ни две „фу“-та — извика пилотът и стресна Нейбингър в спомените му за онова, което бе скрито в недрата на Циан Лин. — Току-що свалиха нашия ескорт!

Хеликоптерът се люшна на една страна, Нейбингър се надигна и сграбчи най-близката дръжка.

— Трябва ми радиовръзка! Спешно е! — викна той.

Пилотът му посочи окачените на стената слушалки. Нейбингър ги нахлузи и включи микрофона.

— Ало! Ало! Някой чува ли ме?

Дънкан все още държеше микрофона, заслушана в информацията от АУАКС, когато разпозна гласа на Нейбингър.

— Професоре, тук е доктор Дънкан! Чувам ви! Говорете!

Нейбингър вече можеше да различи с просто око двата сияещи овала на приближаващите ги „изтребители фу“. Той натисна бутона за предаване и заговори припряно:

— В гробницата... Циан Лин... в най-долната галерия има... — Той млъкна, прекъснат от бързо нарастващия писък в слушалките, който стана толкова пронизителен, че бе принуден да ги дръпне от

ушите си, за да прекрати непоносимата болка, която сякаш се вливаше в мозъка му.

Двигателите на „Блекхоук“ неочаквано спряха да работят, заедно с всички останали уреди на борда. Хеликоптерът се наклони напред и започна да пада като камък.

Последното, което Нейбингър видя преди сблъсъка, бяха увисналите над тях „фу“-та, като две малки луни, озаряващи неговия край.

— Професоре! — извика Дънкан в микрофона.

— Свалиха ги — обяви полковник Зики по радиото.

В товарния отсек на втория хеликоптер, Търкот бе чул всичко по радиото. Беше се срещал и друг път с „изтребители фу“ и знаеше колко лесно могат да превърнат всяка машина в купчина ненужно желязо. Нямаше никакъв начин да избягат от светещите овали.

— Трябва веднага да се приземим! — извика той в интеркома. — И да изключим двигателите!

— Какво?! — О'Калахан се завъртя на седалката и погледна невярващо Търкот.

— Изключи незабавно двигателя — повтори Търкот. — Инак с нас е свършено!

— Изключвай — повтори О'Калахан на Спенсър.

Вторият пилот се пресегна и изтегли ръчката за аварийно спиране на двигателя, която не беше предназначена за ползване по време на полет. В същия момент премести скоростния лост на нулево положение, оставяйки на роторите да се въртят по инерция. Така поне щяха да забавят падането.

О'Калахан местеше пръсти по таблото и изключваше един по един останалите уреди. За миг погледна надолу и забеляза открито място сред дърветата. Той бутна кормилния лост напред, надявайки се, че вертолетът все още му се подчинява.

Двата „изтребителя фу“ изникнаха едновременно от мрака и прелетяха в бърснеш полет над тях.

— Пригответи се за удар! — викна О'Калахан, след като прецени, че няма да уцелят полянката. „Блекхоук“ докосна короните на дърветата и изведнъж се преобърна наляво.

Корпусът на машината се провря през гъстите клони и носът му удари меката почва. От сблъсъка предницата се смачка, а натрошеното стъкло се посипа вътре в кабината.

Всички пасажери на борда се претърколиха едновременно напред и се събраха на купчина под пултовете. Търкот пръв се надигна и разтърси глава. Миришеше на керосин и той вече знаеше — веднага щом горивото докосне нагорещен метал, ще последва взрив.

Някой успя да отвори страничната врата. Беше Харкър, позна го по силуета, очертал се на по-светлия фон. Търкот се обърна и помогна на О'Калахан да освободи заплетения в коланите втори пилот. Изпод шлемофона на мъжа се стичаше кръв. Търкот посегна и опипа шийната артерия.

— Мъртъв е! — извика той, сграбчи О'Калахан и го задърпа към изхода.

Първият пилот поклати глава и продължи да разкопчава коланите.

— Остави го! — крещеше Търкот. — Всеки момент ще хвъркнем във въздуха!

Накрая просто го сграбчи и го изтегли назад между седалките. Дватамата скочиха едновременно в мига, когато течащият керосин се възпламени и огнените езици започнаха да обвиват кабината. Търкот се претърколи и, прикривайки лице от пламъците, побутна О'Калахан пред себе си.

Бяха само на тридесетина метра от вертолета, когато избухна. Взривната вълна ги помете и всички се изтърколиха на земята.

— Вторият „Блекхоук“ също свален — докладва безизразно полковник Зики. — Други наши там няма.

Дънкан удари с юмрук пулта и втренчи очи в Зандра.

— Ето! Доволна ли сте сега? Всичко пропадна! — тя посочи часовника. — До пристигането на аирлианците остават само двадесет и четири часа, а какво направихме ние — загубихме най-добрите си хора!

33.

Шестте „хищни нокътя“ все още преплитаха пътищата си, докато се носеха към Земята, а голямата поляна в Сентрал парк вече бе почистена и заградена. Комитетът се бе нагърбил с нелеката задача да организира посрещането на пришълците и да състави списък на всички световни лидери, които да присъстват на това знаменателно събитие.

Минаваше среднощ, до зазоряване оставаха четири часа — последният изгрев преди пристигането на Аспасия. Заглавията на утрешните вестници, които вече се печатаха, прокламираха идващия ден като „последният, в който човечеството ще бъде само на Земята“.

Но зад сцената нещата както винаги изглеждаха различно. В Куба, майор Куин най-сетне бе призован на помощ от специалистите в Пентагона, които смятаха, че ако някой знае как да се справи с „изтребителите фу“, това трябва да е персоналът на Зона 51. На свой ред Куин бе препратил във Вашингтон част от информацията, разменена между Зандра и СТААР и сега там цареше трескава препирня. Нито една от шпионските централи изглежда не знаеше за кого работи Зандра и какво представлява СТААР. И най-вече — по какъв начин тази организация бе съсредоточила почти необятна власт в ръцете си.

Кели Рейнолдс следеше всичко това със смесица от объркване и скръб, породена от съобщението за смъртта на Питър Нейбингър и Майк Търкот. Беше се настанила в креслото зад Куин, който в момента участваше във видео-конференция с Комитета на началник-щабове и президента, намиращи се във Военновременния кабинет под Пентагона.

— Какво става с втората представителка на СТААР, майоре? — попита генерал Картарт, председател на Комитета на началник-щабове.

— Все още е в хангара при скакалеца — отговори Куин.

— Имате ли представа с какво се занимава?

— Не, сър.

— По дяволите — възнегодува Хънт, директорът на ЦРУ. — Щом никой от нас в тази стая не е в течение, работата не върви на добре.

— Не мисля така — намеси се президентът. — Съществува президентска директива, узаконяваща СТААР. Била е подписана преди четиридесет години от Айзенхауер, но е легална и в наши дни. Склонен съм да мисля, че моят далечен предшественик е имал сериозни основания, за да подпише този указ и същевременно да го запази в тайна. — Президентът се обърна към председателя на Комитета на началник-щабовете. — Генерале?

Картарт се поизпъна.

— До пристигането на аирлианците остават точно двадесет и четири часа. Придържам се към мнението на военните експерти, че трябва да се отнасяме към този въпрос с максимална предпазливост и същевременно не бива по никакъв начин да предизвикваме контрадействия от страна на „изтребителите фу“. Предлагам засега да заемем строго изчаквателна позиция.

— А какво ще кажете за събитията в Китай? — попита Кели.

— Всяка война е свързана с жертви — отвърна невъзмутимо Картарт.

— Всъщност, какво става с „изтребителите фу“? — попита президентът.

— Двата, които свалиха нашите хеликоптери, са се отправили на югоизток — докладва Куин — и в момента са над Индийския океан.

— Вероятно направление?

— Предполагаме, че летят към Голямата цепнатина, където специалистите от КИСПП откриха нови аирлиански артефакти.

— Някакви сведения за Антарктида?

Куин разполагаше с готов отговор.

— Смятам, че СТААР е окупирала една от нашите изоставени бази — „Скорпион“. Друг подходящ обект в този район няма.

— Някой да знае нещо за онова, което става в базата „Скорпион“? — обърна се президентът към останалите присъстващи в Кабинета. След като не получи отговор, той забодя пръст в камерата,

сочейки Куин и Рейнолдс. — Искам да изпратите цялата налична информация за базата „Скорпион“ до Военновременния кабинет. А ние ще вземем необходимите мерки. Генерал Картарт, искам да разположите специални части на място, удобно за щурмуване центъра на СТААР в Антарктида. А също да засилите охраната над останалите обекти, където се съхраняват айрлиански артефакти.

— Имам едно предложение — намеси се Кели Рейнолдс, ядосана от едностранчивия начин, по който тези хора разглеждаха събитията.

— Да чуем — кимна президентът.

— Защо не попитаме представителката на СТААР тук, в Зоната, кои са те?

— Добра идея, госпожице Рейнолдс. Майор Куин, направете го. А ние тук, ще се погрижим за всичко останало.

Екранът угасна и Кели се завъртя към Куин.

— Мисля, че е прав — точно сега не бива да се избързва.

Куин не беше на същото мнение.

— Ами ако греши? Кели, той просто няма друг избор. Нашите оръжия са безсилни срещу айрлианската техника — историята неведнъж го е доказвала. Какво по-лесно от това да седим със скръстени ръце и да се надяваме, че всичко ще завърши благополучно?

— Историята е изпълнена с трагични грешки — възрази Кели. — Когато Аспасия пристигне, всичко ще се оправи.

— Ами Търкот и Нейбингър? — попита Куин.

— Казах им да не тръгват — рече Кели. — Трябваше да ме послушат.

— Но... — понечи да заговори Куин, ала тя се изправи и забодде пръст в гърдите му.

— Никой не ме слуша! Никой! Дори президентът! Ти също! Никой! Не разбирате ли? Всичко щеше да е наред, ако правехме, каквото ни казват!

Рейнолдс се завъртя рязко и излезе с гневна походка. Куин я изпроводи с втренчен поглед.

Търкот оглеждаше местността, озарена от бледите лъчи на изгряващото слънце. Намираха се на тридесет метра от мястото, където бе паднал вертолетът. Експлозията бе разпръснала останките от

металния корпус в диаметър от стотина метра и бе изгорила напълно малката горичка.

Харкър, Хоуис и Декемп не бяха пострадали при падането, единствено пилотът, О'Калахан, придържаше счупената си ръка. Търкот знаеше, че е въпрос на часове, може би дори минути, преди китайците да ги открият от въздуха. Теренът в непосредствена близост беше хълмист и изглежда околностите бяха безлюдни.

— Трябва да пратим съобщение — рече Търкот.

Харкър се засмя горчиво.

— Как? Не разполагаме с предавател. Никой не знае, че сме тук, а и не мисля, че на някой му пука. Свършено е с нас.

Търкот оглеждаше дирята, която вертолетът бе оставил при падането си сред дърветата.

— Не си прав. Има един човек, който наистина държи на нас. Доктор Дънкан.

— Е, и? — попита Харкър. — Как ще разбере, че сме тук и при това живи? И да го узнае по някакъв начин — как ще ни измъкне?

— Не зная как ще ни измъкне, но съм сигурен, че ще измисли нещо. Знам обаче по какъв начин да й съобщим, че сме тук.

— Дявол да го вземе! — произнесе майор Куин, след като влезе в Куба със зачервено от гняв лице. Той набра номера на Военновременния кабинет в Пентагона.

— Скакалецът и Олейса са изчезнали — докладва на дежурния офицер.

— Изчезнали?

— Изчезнаха. Отлетяха току-що. Вече не можем да попитаме Олейса за кого работи. — Прикрил слушалката с ръка, той нареди на един от операторите: — Свържи ме с Космическия център. Искam да знам накъде се насочва скакалецът.

34.

— Няма оцелели — заяви Зандра и хвърли на бюрото пред Дънкан разпечатаното компютърно изображение на мястото на катастрофата. — Китайците вече са стигнали района, където е паднал един от нашите Ф-117.

Дънкан взе една от снимките, направени от шпионския сателит КХ-14 и я разгледа. Вдигна друга, впи поглед в нея и изведнъж ръката ѝ се разтрепери.

— Някой е още жив — произнесе сподавено тя. — Търкот или Нейбингър.

Зандра вдигна глава от монитора.

— Откъде знаете?

Дънкан хвърли снимката върху клавиатурата.

— Виж сама.

— Какво по-точно трябва да видя?

Дънкан ѝ посочи.

— Ами това. Някой е очертал с отломки от разбития вертолет същия аирлиански старорунически знак за помощ, който е вплетен в Китайската стена. Трябва да ги измъкнем от там. Но този път без да ни попречат китайците... и „изстребителите фу“.

Зандра кимна.

— Време е да се изправим срещу нашите врагове.

— Какво значи това, дявол да го вземе?

— Означава край на следенето и изчакването.

— И кои сте вие? СТААР?

— Познахте. Събитията достигнаха точката, от която няма връщане.

— Е, и? — подкани я нетърпеливо Дънкан, без да обръща внимание на цялата тази загадъчна тирада. — Знаете ли как да помогнете на нашите хора в Китай?

— В действителност, разполагам точно с това, което ни е нужно — заяви Зандра.

Лари Кинсейд беше съвсем сам в центъра за управление. Лабораторията за реактивни проучвания се беше превърнала в призрачен град, след като всички заминаха за Ню Йорк за предстоящото посрещане на аирлианците. Десетилетия упорита работа сякаш се бяха стопили само за броени дни.

Той чу вратата зад гърба му да се отваря и после да се затваря тихо. Не остана изненадан, когато до него се настани Коридаан, с неизменните тъмни очила и черен костюм.

— „Наблюдател“ достигна ли стабилна орбита? — попита Коридаан.

— Да. — Кинсейд не попита по какъв начин човекът до него се бе сдобил с изчисления, които щяха да отнемат много дни на неговите математици и компютрите в лабораторията.

— Енергозахранването изключено ли е?

Кинсейд кимна.

— Искам да направите едно нещо.

Кинсейд чакаше.

— Но първо, свържете се с „Наблюдател“ и установете постоянен комуникационен канал.

— И защо? — попита най-сетне Кинсейд.

— Имаме да свършим още една работа.

В южната част на Атлантическия океан оперативна тактическа група на американския флот, водена от самолетоносача „Джон К. Стенис“, вече приближаваше под пълна пара ледовете на Антарктида. Разполагаха с точното местоположение на базата „Скорпион“ и авиационният навигатор изчисляваше кога точно тя ще се озове в обсега на самолета, който възнамеряваха да изпратят.

В Тихия океан американските ВМС също разполагаха свои кораби на ключови позиции. Една от групите плаваше на изток, към Великденските острови, докато друга вече доближаваше мястото в океана, където според предположенията се намиреше базата на „изтребителите фу“.

Междувременно над същото това място, екипажът на „Сив вълк“ правеше отчаяни опити да запази последните останки от телесната си топлина. Продължаваха да се спускат, но след като узнаха за съдбата на „Пасадена“, поне Еймъри бе престанал да хленчи.

На три хиляди метра над изследователския съд, двете оцелели подводници също изчакваха в минимален режим на работа, а мнозина от моряците и офицерите на борда им вече крояха планове за отмъщение.

35.

— Не можем да останем задълго тук — промърмори Харкър, докато оглеждаше местността. Малко след зазоряване бяха забелязали няколко китайски вертолета, но за щастие те не бяха разкрили позицията им.

Търкот разбираше безпокойството на баретите. Бяха обучени за действие, беше им втълпявано, че оцеляването във вражеска територия е свързано с постоянно движение и смяна на местоположението. Нямаха търпение да поемат към най-близката граница, дори по пътя си да срещнат непреодолима преграда. Лошото беше, че от същата тази граница ги деляха най-малко хиляда километра, а Монголия едва ли бе най-примамливата цел. Просто ги сърбяха ръцете да се захванат за нещо, преди китайците да се появят.

Но Търкот знаеше, че единствената възможност да се измъкнат от тук, бе някой да забележи руническия символ, който бе подредил точно на мястото на катастрофата. Не някой — Лиза Дънкан. Не знаеше със сигурност дали ще прегледа снимките от сателита, но това бе една възможност.

— Това пък какво е? — произнесе О'Калахан, който стоеше изправен и гледаше на изток.

Търкот се надигна и веднага го забеляза. Бързо и на ниска височина право към тях се носеше един скакалец. Скоро дискът се озова над тяхната позиция и внезапно спря. След това се спусна бавно, докато се приземи точно върху мястото, където се бе разбил вертолетът. Баретите вдигнаха оръжията си и се прицелиха.

— Не стреляйте — предупреди го Търкот.

Горният люк се отвори и отвътре се подаде женска глава.

— Размърдайте се! — викна им тя. — Живо!

Търкот не се нуждаеше от ново подканяне. Изтича при скакалеца, следван от Харкър, Декемп и О'Калахан, изкатери се по гладката метална стена и скочи вътре.

Пилотът на скакалеца се бе излегал в една от двете централни вдлъбнатини, пристегнат с колани и с ръце върху пулта за управление. Жената, която ги извика, стоеше до вграденото допълнително табло за връзка. Търкот веднага я оприличи на Зандра — в първия миг дори помисли, че е тя, но веднага забеляза някои дребни разлики.

— Уф! — въздъхна О'Калахан, който бе скочил последен. Явно за първи път попадеше във вътрешността на подобна летателна машина и най-странното, естествено, беше прозрачната обшивка, която позволяваше да се следи всичко отвън. Нито един от специалистите в „Меджик“ не бе успял да установи по какъв начин е било постигнато това безценно свойство на аирлианския метал. Още по-трудно бе за несвикналите да запазят самообладание, след като скакалецът се издигна във въздуха.

— Аз съм Олейса — представи се жената.

— И от кои сте? От Аспасия или от Артад? — попита я Търкот.

Жената го погледна безизразно.

— Аз съм от СТААР. Дойдох тук, за да ви откарам в Южна Корея — при Зандра.

Търкот поклати глава.

— Налага се да продължим към Голямата цепнатина в Африка.

Пилотът вдигна глава от седалката.

— Авиобазата Осан — нареди му кратко Олейса. Пилотът кимна и отново насочи вниманието си към управлението.

— Слушайте... — понечи да заговори Търкот, но жената вдигна ръка.

— Ще отидем в Африка, но след като вземем Зандра. Няма да ни отнеме много време.

— Ами „изтребителите фу“?

— Все още не са ни засекли.

— И ако ни засекат?

— Ако ни засекат — ще вземем мерки.

Лиза Дънкан се вцепени от изненада, когато, още щом се спусна в скакалеца, се озова в прегръдките на Майк Търкот. Намираха се на една от пистите в авиобазата Осан, а районът наоколо бе блокиран от полицейски коли със запалени светлини.

— Благодаря ти — бе всичко, което промълви Търкот със сподавен глас. Чувстваше се на ръба на силите си след всичко, което бе преживял през последните няколко дни.

— Налага се да тръгваме час по-скоро — припомни им Зандра, която също бе влязла в скакалеца. Освен нея, единствени пътници бяха Олейса и пилотът. Баретите и О'Калахан вече се бяха прехвърлили в базата.

— Към Голямата цепнатина, нали? — попита Търкот.

Зандра кимна.

— Знаеш ли как може да се освободи рубинената сфера?

— Нейбингър ми каза.

— Хубаво.

— А вие защо не знаете? — попита Търкот, докато скакалецът набираше плавно височина в югозападна посока.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами нали работите за аирлианците. Искам да кажа, че сте на тяхна страна. Защо тогава не знаете? Нищо чудно и вие самите да сте аирлианци.

— Не съм аирлианка, нито работя за тях — отвърна Зандра. Аз защитавам човешката раса.

— Мислех, че сте на служба в СТААР.

— Така е.

— Но какво означава това име?

— Стратегическо-тактически алианс за антиизвънземно реагиране — обясни Зандра. — След като хората от „Меджик“ откриха кораба-майка и скакалците, президентът Айзенхауер знаеше, че Земята е била посещавана от пришълци. Време беше да се помисли за това как ще действат, в случай че ни предстои контакт с някаква форма на извънземен живот. Създаден бе комитет от изтъкнати по онова време специалисти, включващ психолози, военни експерти, социолози, физици — всички, които можеха да помогнат с нещо. След неколкоседмична мозъчна атака се роди решението за тази, тогава все още хипотетична ситуация: трябва да бъде основана тайна правителствена организация, която в случай на контакт да вземе нещата в свои ръце.

Зандра спря да си поеме дъх и се огледа. Летяха над Индийския океан, но скоро щяха да свият към бреговете на Африка. Вътре в

скакалеца цареше тишина. Всички я слушаха напрегнато.

— Едно от най-важните изисквания, които поставиха експертите, бе споменатата организация, която получи названието СТААР, да бъде снабдена с изключителни пълномощия, които да ѝ позволяват да действа, когато е необходимо, дори без административни процедури на висшестоящите инстанции. Преобладаващото мнение на специалистите било, че при подобна обстановка СТААР ще трябва да работи в неизследвана територия и следователно да взема решения на място и според случая.

— Което е напълно в разрез с нашите демократични принципи за управление — отбеляза сухо Лиза Дънкан. — Управление от човек, избран чрез пряко гласуване от народа.

— Според мен решението е разумно — възрази спокойно Зандра. — Вместо да прехвърля огромни средства на СТААР и по такъв начин само да увеличава бумажината, президентът Айзенхауер просто е поставил в разположение на алианса всички възможни лостове, с които разполага държавата, включително армията, ЦРУ, Агенцията за национална сигурност и прочее. От нас се искаше само да действаме, когато удари часът.

— И през цялото това време сте чакали? — попита Търкот.

— Да.

— Защо не предприехте нещо по-рано?

— Защото съществува едно ограничение в президентския указ. Нямаме право да действаме превантивно, а само при наличие на контакт с чуждоземска раса.

— А сега какво? — продължаваше разпита Търкот.

— Сега вече контактът е налице и ние излизаме на сцената.

— И какво възнамерявате да направите?

— Не съм сигурна — призна Зандра. — Не сме взели окончателно решение, тъй като не разполагаме с достатъчно информация. Възможно е да посрещнем Аспасия и аирлианците миролюбиво, но не е изключен и въоръжен конфликт. — Тя се обърна към комуникационното табло. — Бих искала да се допитам до Лексина — тя е моят пряк началник.

Търкот и Дънкан изглежда нямаха какво да възразят и Зандра включи предавателя.

— Лексина, тук е Зандра. При мен са Майк Търкот и доктор Дънкан.

От микрофона се разнесе тъничък глас:

— Капитане, у вас е информацията, която ни е нужна, за да вземем особено важно решение. „Изстребителите фу“, които, както знаем, са под контрола на Аспасия, извършиха нова поредица от враждебни действия. Но преди да определим ответната ни реакция, нека чуем какво сте открили в Циан Лин. Какво точно е узнал професор Нейбингър от стража?

— Нейбингър беше убеден, че Аспасия идва на Земята, за да си възвърне кораба-майка и да унищожи планетата. — Търкот се опитваше да предаде само най-важното от наученото. — Цианлинският страж показва в друга светлина историята, която узнахме на Великденския остров: според него бунтовникът е бил Аспасия, а Кортад или аирлианската полиция, водена от някой на име Артад, се опитвали да спасят човешката раса.

— И на кого да вярваме? — попита Лексина.

— На никого.

— Защо смяташ така, Майк? — намеси се Дънкан.

— Защото не разполагаме с никакви доказателства, само с противоречиви истории, които не изглеждат особено достоверни. Не бива да забравяме най-важното — Земята е *нашата* планета. Тези аирлианци са се настанили тук неканени, направили са своя база, взривили цял един континент, когато не съумяли да изгледят различията си, и сега се опитват да ни въвлекат в техния конфликт. Казвате, Аспасия бил защитник на човешката раса, стараел се да не се намесва в самостоятелното ни развитие. Но и с нищо не е помагал, така ли е? Както и останалите аирлианци. Слушайте, това не е „Стар Трек“, на карта е заложена съдбата на цялото човечество. Хайде пак да повторим твърденията на двете страни: според стража на Аспасия, той е разрушил Атлантида и е оставил своя компютър под Великденския остров, откъдето и до ден днешен се управляват „изстребителите фу“. Компютърът на Артад пък твърди, че потопяването на Атлантида е дело на Артад, който скрил своя страж в Джамилтепек — по-късно негова жертва стана генерал Гулик — оставил атомната бомба в Голямата пирамида, което предполагам означава, че пирамидата е била вдигната по негово указание и следователно представлява един вид

намеса в развитието на египетската цивилизация, да не говорим за нещастниците, загинали при построяването на онзи участък от Великата китайска стена, където е изписан староруническият символ „Помощ“. Не е тайна, че „изтребители фу“ са придружавали „Енола Гей“ при полета ѝ до Хирошима и Нагазаки, но не са се намесили по никакъв начин. Какво излиза накрая — стоят тук, уж не пречат, но и не ни помагат с нищо. Защо да мислим, че сега ще е различно? Според мен, Аспасия идва тук, движен от собствените си интереси, не от грижа за нашите. Тъй че, въпросът е защо се връща точно сега? С какво са се променили нещата?

Лиза Дънкан се обади първа, след кратко мълчание.

— Стражът в Джамилтепек — ние го преместихме, а след това беше унищожен.

Търкот кимна.

— Ти беше права, че сферата е един вид апокалиптично оръжие. Според Нейбингър тъкмо унищоженият страж е отговарял за контрола над рубинената сфера. Зная как да освободя сферата — продължи Търкот. — Но тя ще падне в бездната и ще предизвика верижна реакция, която може да унищожи цялата планета. Грешката на „Меджик“ е била, че са извадили стража от Джамилтепек — сега сферата е лишена от защита. Ето я промяната, която Аспасия е чакал. Спомнете си също, че те взривиха „Викинг“, тъкмо преди да ни подаде директна картина от марсианската им база. Два „изтребителя фу“ потопиха „Пасадена“ и целият ѝ екипаж загина. Кога стана това? След като Аспасия се събуди. Изглежда вторият страж е прав — Аспасия не е такъв приятел на човечеството, за какъвто се представя и какъвто бихме искали да срещнем в първия си контакт. А ето, че сега идва на Земята с флотилия от шест кораба. — Търкот огледа един по един присъстващите. — Какво ни остава? Или да легнем по гръб с вирнати крака и надежда да ни почешат одобрително по коремчетата, или... да се бием. Няма абсолютно никакъв начин да решим кой от двата пътя да изберем, преди да е станало твърде късно.

Гласът на Лексина изпълни краткотрайната тишина, която последва речта му.

— Прав сте. Според една от директивите в президентския указ, трябва всячески да възпрепятстваме кацането на пришълци, освен ако не разполагаме с абсолютно сигурни доказателства за тяхната

добронамереност. Така че, от гледна точка на СТААР, по-нататъшният начин на действие вече не буди съмнение. Ние ще се противопоставим на Аспасия.

Търкот потърка замислено брадичката си. Мина му през ума, че Кели Рейнолдс би дала мило и драго да присъства на този разговор. Все още не можеше да се отърве от подозрението, че СТААР не казва цялата истина за себе си. Някога в рейнджърската школа ги учеха, че първо се действа срещу най-голямата заплаха, а сега тя беше Аспасия. После — когато може — щеше да си разчисти сметките със СТААР.

Търкот сигурно щеше да остане изненадан, ако знаеше, че в действителност Кели Рейнолдс присъства на техния разговор. Двамата с майор Куин се бяха надвесили над апарата, който предаваше обсъждането, излъчвано по специален канал от скакалеца към тайната база „Скорпион“ в Антарктида. Куин бе успял да го засече, благодарение на връзките си в Агенцията за национална сигурност.

— Но какво правят те! — подскочи Кели, след като разговорът приключи. — Аспасия им каза, че идва с мир. Трябва да му вярваме.

— Кажи го на хората от „Пасадена“ — отвърна мрачно Куин.

— Те първи стреляха! — възрази Кели.

— Да, така е. Но „изтребителите фу“ можеха да не унищожават подводницата. Достатъчно беше да обезвредят торпедата и да продължат.

— Това е автоматична реакция! — не се предаваше Кели. Тя се пресегна и сграбчи Куин за ръката. — Моля те, дай ми един скакалец. Искам да отида при стража на Великденския остров преди да се е случило нещо непоправимо.

Куин сви рамене и кимна. И без това бе затрупан със задачи.

— Вземи „Скакалец б“ — рече той. — Ще предупредя пилота.

— Космическият център е засякъл „изтребител фу“, който лети в посока към нас — разнесе се гласът Лексина от говорителя. — Налага се спешно да евакуираме хората си. Освен това има данни за повишена активност на „фу“-та в района на Голямата цепнатина. Мисля, че Аспасия размества пешките си.

— Успех!

„Известна активност“ бе твърде неточен израз.

Два Ф-14, вдигнати от борда на „Джордж Вашингтон“ следяха „изстребителите фу“ от дистанция осемдесет километра. Именно те се оказаха първите жертви, когато неочаквано „фу“-тата свърнаха обратно и ги доближиха, предизвиквайки спиране на двигателите им. След това се насочиха към лагера в Етиопия, снижиха се над вертолетната площадка и унищожиха всички паркирани там машини с плътни лъчи златиста светлина.

Единствените оцелели бяха полковник Спиърсън и няколко души от специалния отряд. Заели позиция във входа на тунела, те очакваха да бъдат подложени на унищожителна атака и непрестанно изпращаха радиосигнали за помощ.

„Ноктите“ бяха на по-малко от осем часа път до Земята и постоянноменяха позициите си. Но всеки път, когато някой от тях застанеше отпред, от носа му за кратко бликваше златиста светлина.

Дори пилот-ветеран от Втората световна война би могъл да познае какво правеха — изпитваха оръжията си, за да се уверят, че функционират правилно.

36.

— Рубинената сфера е ключът — обяви Търкот. — Не бива да позволим на Аспасия да я вземе.

Скакалецът летеше право на запад, заобикаляйки най-южната част на Индийския полуостров.

— Но как да го спрем? — попита Дънкан. — Разполага с цяла флотилия, да не говорим за „фу“-тата и стража на Великденския остров. Как да се справим с тях?

— Е, през всичките тези години в СТААР не сме седяли със скръстени ръце — намеси се Зандра. — След като анализирахме внимателно данните за сблъсъците с „изтребителите фу“ стигнахме до извода, че те умеят да управляват електромагнитната енергия по такъв начин, че противникът бива или обездвижен, или поставен под техен контрол — както бе в случая с торпедата.

— Затова можем да се спасим само като своевременно изключваме двигателите — добави Търкот.

— Точно така.

Търкот се засмя, осенен от внезапно хрумване.

— Зная как можем да атакуваме успешно проклетите „фу“-та. Няма да е лесно, но поне има надежда. Необходима ни е добра координация, инак шансовете ни са равни на нула.

— Добре — кимна Зандра, — известно ти е, че разполагаме с всички средства, които са на въоръжение в американската армия, без да искаме специално разрешение. Кажи ми твоя план и нека направим невъзможното възможно.

— Първо — трябва на всяка цена да стигнем до рубинената сфера. Но за да го направим, налага се да премахнем заплахата от „изтребителите фу“.

— И как? — попита Дънкан.

Търкот продължаваше да се усмихва.

— Ще помолим нашите военновъздушни и военноморски сили да лишат от „интелигентност“ оръжията си.

На сто и петдесет километра от Голямата цепнатина в Етиопия, във въздушното пространство на Кения кръжаха четири изстребителя Ф-14 от ескадрилата на самолетоносача „Джордж Вашингтон“. Пилотите им бяха известени за неуспеха на двамата техни колеги в стълкновението срещу „фу“-тата, но засега заповедите им бяха да останат на изчаквателни позиции.

Старши лейтенант Пъркинс, командир на ескадрилата, не кипеше от желание да се срещне в бой с „фу“-тата. Не че се боеше или беше прекалено предпазлив — просто имаше най-голям опит. Няма никакъв смисъл да се започва сражение, в което предварително си обречен да загубиш, а доколкото знаеше, нито един пилот в цялата история на въздушните полети не бе успял дори за миг да затрудни някоя от сферите на пришълците.

Ето защо, когато по радиото му се обади някакъв тип на име Майк Търкот с план как да бъдат свалени двата „изстребителя фу“, Пъркинс го изслуша със смесица от недоверие и надежда. В края на краищата надеждата се оказа по-силна, старши лейтенантът кимна, произнесе едно лаконично „разбрано“ и даде заповед на четири от самолетите да се насочат на север.

На борда на „Спрингфилд“ капитан Форстър и командирът на ескадрилата изслушаха със същите смесени чувства онова, което им предаваше Търкот. Ситуацията се усложняваше допълнително от близостта на „Сив вълк“ до тяхната цел.

След като обсъди някои подробности с Търкот, Форстър стигна до окончателния план. Не беше кой знае какво, но поне им даваше някаква възможност.

Съвсем бавно и при минимален разход на енергия, за да избегнат електромагнитното излъчване, „Спрингфилд“ и „Ашвил“ се отдалечиха от предполагаемата база на „изстребителите фу“. Когато разстоянието беше достатъчно, двете подводници включиха на максимална мощност реакторите си, задействаха на пълен ход турбините и продължиха да се отдалечават от базата с почти

крайцерската скорост от осемдесет километра в час, без да се подават на повърхността.

В Лабораторията за реактивни проучвания Лари Кинсейд се пробуди от звука на отваряща се врата. Коридан влезе със забързана походка и се доближи до неговия пулт. Бяха съвсем сами, всички оператори бяха отишли да гледат пристигането на аирлианците.

— Изчисли ли корекцията на траекторията, която ще е необходима, за да изведем „Наблюдател“ над Сидония? — попита Коридан.

— Съжалявам... не съм готов... все още работя върху последните корекции... — Кинсейд се огледа объркано. Едва сега осъзна, че се оправдава като някой от подчинените си. Той включи компютъра и провери траекторията. — Всъщност... всичко е наред.

— В такъв случай, постарай се след четири часа сондата да бъде точно над целта — разпореди се с нетърпящ възражение глас Коридан.

„Изтребителят фу“ се носеше над ледовете на Антарктида със скорост, надвишаваща пет пъти тази на звука. Веднага щом достигна определеното място, той спря. От дъното му бликна лъч златиста светлина, заби се в дебелия слой лед и започна да си пробива път към базата „Скорпион“. По бордовите датчици вече го бяха осведомили, че е твърде късно — в околностите на базата нямаше следи от електромагнитна активност. Който или каквото и да бе имало там, я бе напуснало.

„Изтребителят фу“ прекъсна лъча и полетя обратно на север.

„Скакалец 6“ достигна границите на Южна Калифорния със скорост от шестдесет и пет километра в час. Рейнолдс седеше във вдлъбнатината за втория пилот и се поклащаше напред-назад, опитвайки се да реши по какъв начин да убеди стража и Аспасия, че е единствено в техните възможности да се справят с назряващата криза.

Опряла пръсти в слепоочията си, тя отчаяно се мъчеше да потуши пулсиращата болка вътре.

На борда на „Сив вълк“ лейтенант Даунинг пръв трепна, доловил съвсем слаб шум. Извъртя глава и погледна Тенисън, който също се озърташе стреснато. Измина близо минута, преди да осъзнаят какво чуват — беше ехо откъм повърхността, някой удряше с метал по метал, предавайки на морзова азбука.

Даунинг сграбчи молив, духна на замръзналите си пръсти, изтри кондензираната влага от металната подложка пред него и започна бързо да нанася точки и тирета. Скоро осъзна, че посланието е започнало да се повтаря, спря и се зае да го дешифрира в букви. Когато приключи, прочете го няколко пъти и бавно кимна.

Не знаеше защо го искат от тях, но беше за предпочитане пред това да седят в бездействие и бавно да замръзват.

— Е, добре, момчета. Да се размърдаме.

37.

Скакалецът зае позиция на триста километра от източния бряг на Африка. Търкот и останалите на борда слушаха радиоемисиите между различните военни формирования, които сега им се подчиняваха безпрекословно. Първи в бой щяха да влязат четирите Ф-14, върху които лежеше нелеката задача да очистят небето от присъствието на „изтребителите фу“ и да им осигурят безпрепятствен полет до района на Голямата цепнатина и намиращата се в пещерата рубинена сфера.

— Сто километра до целта — обяви навигаторът на Пъркинс, лейтенант Сали Стантън. — Няма сведения за раздвижване на „фу“-та от Космическия център.

Положени върху контролните уреди, ръцете на Пъркинс не трепваха, макар машината да работеше на пределни обороти. При таван на полетите петнадесет километра за самолетите от типа Ф-14, те току-що бяха пресекли границата от осемнадесет километра, или бяха превишили с три километра ограничението — с близо километър над рекорда, който някога е бил достиган.

— Осемдесет километра — докладва Стантън. — Все още никаква реакция.

— Добре — кимна Пъркинс. — Засега...

Беше разтворил докрай крилата на самолета, опитвайки се да използва максимално опората на силно разрежения въздух, сред който се носеха. На всичко отгоре съществуваше опасност да се заглуши двигателят поради недостиг на кислород. Повторното му запалване на по-ниска височина беше крайно рисковано и със сигурност щеше да означава отказ от предстоящата мисия.

Шестдесет километра. Още нищо.

— Двигателят ми загасна! — разнесе се от преподавателя и Пъркинс погледна наляво. Един от следващите го Ф-14 се отдалечаваше бързо от тях в стръмно пикиране. На няколко пъти от

соплото изригнаха пламъци, което означаваше, че пилотът ще съумее да си възвърне контрол над машината и да се прибере на самолетоносача. Оставаха само трима.

— Четиридесет и пет километра до... — Стантън бе прекъсната от втори пилот, който докладва за проблеми с двигателя. Този път отдясно.

Пъркинс почувства, че по слепоочието му се стичат няколко струйки пот. Оставаха само две машини, което означаваше, че когато достигнат целите, съотношението на силите ще бъде един на един.

На борда на совалката Търкот и Дънкан размениха тревожни погледи. Ако изгубят още един Ф-14, ще трябва да се откажат.

— Тридесет километра — обяви с неизменно спокоен глас Стантън. — Два „изтребителя фу“ летят право към нас на пресечен курс.

— Най-сетне — въздъхна Пъркинс и се свърза с втория самолет. — Готовност, за бой! Следи маневрите ми. Аз поемам левия, ти десния, който е отзад.

— Прието — потвърди в ефира другият пилот.

— Приближават се бързо — намеси се Стантън. — Двадесет километра. Прехват след тридесет секунди.

— Започваме! — обяви Пъркинс и вдигна рязко носа на своя Ф-14. Тъкмо преодоляха височината от деветнадесет километра и на контролното табло се появи мигаща червена лампичка. Десният двигател се бе заглушил. Пъркинс незабавно извърши онова, което в авиационното училище му бяха втълпявали да не прави никога — той изгаси и левия двигател. След това овладя самолета и продължи да го управлява, уповавайки се на опита и инстинкта си, защото бе изключил всички бордови прибори.

На задната седалка лейтенант Стантън следваше примера му, изключвайки последователно навигационните и указващи целите уреди, радиопредавателя, сателитната връзка, ракетите и останалото въоръжение под крилата.

Не можеха дори да говорят по интеркома. Ф-14 бе като тежък планер, който бързо губеше височина. Пъркинс се озърна и видя, че вторият оцелял самолет също се носи надолу с изключени двигатели и системи.

Тъй като електрониката не функционираше, единственият уред, който можеше да им показва разстоянието до земята бе висотомерът. Хоризонтът бе само мъглива линия в далечината. Стрелката на висотомера се въртеше с бясна скорост.

Осемнадесет хиляди метра.

Шестнадесет и петстотин. Къде, по дяволите, бяха „фу“-тата?

Пъркинс включи за няколко секунди радара и бързо го изключи.

— Хайде, ела при татко — прошепна той. Отново запали радара, опитвайки се да примами врага.

Изведнъж почувства, че някой удря по облегалката. Беше Стантън. Пъркинс изключи радара и се огледа. Ето ги! Отпред и вляво, те набираха бързо височина, за да ги посрещнат — два малки блестящи овала.

Пъркинс наклони шурвала така, че да извият към тях. След това се съсредоточи върху лявата цел, надявайки се, че вторият самолет ще поеме другата.

Той освободи лявата си ръка и разгъна миниатюрния кръгъл мерник — истински анахронизъм, монтиран в самолета заради изключително рядката възможност от самоизключване на компютризирания указател на целите, който ги проектираше върху предното плексигласово стъкло на кабината. Беше ужасно трудно да изправи носа на самолета така, че да вкара целта в мерника. Знаеше, че ще има възможност само за един изстрел, преди „изстребителят фу“ да прелети край него и че в този невероятно кратък миг ще трябва да отчете своята собствена скорост, темпа на падане и траекторията на противника. Подобна задача би накарали да затрепери от ужас дори най-закоравелия във въздушни двубои ветеран от Втората световна война, тъй като общата скорост на сближаващите се обекти надхвърляше три хиляди километра в час, бързината на спускане бе приблизително триста метра на всеки десет секунди, а противникът на всичко отгоре се изкачваше.

— Хайде, бебче, къде си — мърмореше си Пъркинс, присвил очи. След пет секунди щяха да се разминат.

„Изстребителят фу“ изплува в дясната част на мерника и Пъркинс завъртя щурвала в същата посока, положил палец върху спусъка. Пусковото устройство бе с електромеханично задвижване, но консумацията на ток бе толкова нищожна, че едва ли можеше да бъде засечена.

Пъркинс натисна спусъка. Двадесетмилиметровото оръдие M16-A1 бе разположено на лявата страна, точно под кабината. Пъркинс и Стантън почувстваха разтърсването на самолета, когато миниснарядите, с големина на бутилки за мляко, бликнаха в равномерен ритъм от гърлото на многостоловото оръдие. Пъркинс никога досега не бе стрелял с изключени двигатели. Изстрелите кънтяха почти оглушително, придружени от свиренето на въртящите се цеви и експлозиите на снарядите.

Първите снаряди преминаха вдясно и над целта, но самолетът продължаваше да се извърта и следващият откос попадна право в нея!

Бронята на „изстребителя фу“ бе конструирана да издържа на енергийни лъчения, но не и на подобна неочаквана атака. Подсилените с уран върхове на снарядите разкъсаха външната стена и се взривиха в тясното вътрешно пространство, унищожавайки аирлианския навигационен компютър и магнитния двигател.

— Да! Да! — изкрещя възторжено Пъркинс, докато следеше падането на двата поразени „изстребителя фу“. Но възторгът му секна внезапно, когато забеляза, че са подминали височината от четиринадесет хиляди метра, а двигателите им все така са изключени.

Време беше да си възвърне контрола над машината.

На борда на совалката двата Ф-14 изчезнаха от радарния екран в мига, когато угасиха двигателите си.

Търкот тихичко изпсува. Надяваше се пилотът и навигаторът да успеят да катапултират преди да е станало късно.

— Едно „фу“ пада! — докладва Зандра.

Всички се скупчиха пред екрана.

— И второто също!

От приемника се разнесе глас:

— Говори лейтенант Пъркинс. Противникът е прехванат и свален. Връщаме се у дома.

Пъркинс усещаше с нескрито задоволство тягата на двата двигателя, която го притискаше в седалката. Вторият Ф-14 летеше съвсем близо зад него и всеки път, когато поглеждаше натам, пилотът го поздравяваше с вдигнат палец.

— Този път ще влезем в „Гинес“ — подхвърли развеселено Пъркинс.

— Страшно добра стрелба, сър — отвърна с уважение навигаторът.

— Просто имах страхотен късмет — промърмори Пъркинс.

— Наш ред е — заяви Търкот. — Слизаме долу и се захващаме с рубинената сфера.

Пилотът незабавно включи пулта за управление и малко след това вече летяха право към района на Голямата цепнатина.

— „Изстребителят фу“ който нападна „Скорпион“ в Антарктида, се е върнал в тяхната база в Тихия океан.

— Което значи, че скоро може да пристигне тук, така ли? — попита Търкот.

— Аха — кимна Зандра.

— Чудесно.

За Търкот по-интересен бе фактът, че „изстребителите фу“ са атакували тъкмо станция „Скорпион“. Очевидно стражът на Великденския остров разполагаше с някаква информация за СТААР и базата им, при това повече, отколкото знаеше самият той. Повод за нови мрачни разсъждения.

— Готови? — попита лейтенант Даунинг.

Тенисън беше стиснал голямата червена ръчка, стърчаща от пулта на „Сив вълк“.

— Готов — кимна той. Току-що бе извадил двата обезопасяващи болта, които придържаха ръчката в неутрално положение.

— Готов — рапортува и Еймъри, пристегнат с колани на седалката.

— Освобождавай! — нареди Даунинг.

Тенисън изтегли ръчката към себе си. Разнесе се стържещ звук, последван от тропота на хиляди стоманени топчета върху металната обшивка. Подводницата току-що се бе освободила от своя баласт.

Тенисън се настани на седалката и също пристегна коланите. Лишен от тежестта си, „Сив вълк“ започна бавно да изплава, като постепенно набираше скорост.

Двата „изтребителя фу“ не засичаха никакво електромагнитно излъчване и останаха по местата си, охранявайки вече пустия океан.

Двадесет и пет километра източно, на борда на „Йелоустоун“, Кевин Броди, цивилен специалист към Министерството на отбраната, вече двадесет минути въвеждаше трескаво в своя лаптоп данни за дълбочината, промяната на теченията и още куп цифри, които му съобщаваха флотският мерач. Най-сетне той вдигна глава.

— Получих ги.

Мерачът се пресегна за микрофона.

— „Анзио“, приемай координатите.

Още четиридесет и пет километра на изток, американският ракетоносач „Анзио“, очакваше своя звезден миг. Веднага щом получи координатите, капитанът на ракетоносача нареди да доближат новата позиция и там да спрат. В радиус от шестдесет километра в океана нямаше никакви плавателни съдове.

Същевременно на задната палуба пълначи и инженери вече работеха върху грамадната управляема ракета „Томахоук“. Първо изключиха всички сложни самонасочващи, координиращи и навигационни прицелни механизми, вградени в нея, а след това ги замениха с най-обикновен детонатор. С други думи, превръщаха свръхсложна ракета, струваща четири милиона долара, в проста подводна мина.

Веднага щом свършиха, старшият инженер позвъни на мостика и докладва, че са готови. В същото време пълначите закачиха ракетата за един кран и я провесиха над океана.

Издълженото метално тяло потъна плавно под океанската повърхност. Кабелът, който придържаше ракетата, бе откачен и се изгуби след нея. Още от началото на тази малка операция корабът бе включил на максимална мощност и четирите си двигателя. „Анзио“ се понесе право на изток, а от площадката на задната палуба излетя един хеликоптер СХ-60 „Сикорски“.

Набрал скорост, „Сив вълк“ се издигаше, люшкайки се към повърхността, когато на около петстотин метра дълбочина се размина с потъващата ракета. Задачата на Кевин Броди бе да определи точното местоположение на базата на „изтребителите фу“, използвайки данни от дълбочинното наблюдение, местните течения, температурните колебания, и след като нанесе корекции за теглото и размерите на ракетата, да открие онази точка в океана, където, ако бъде пусната и продължи да потъва под тежестта си, да експлодира възможно най-близо до вражеската позиция.

„Сив вълк“ изскочи на повърхността се залюля върху вълните.

— Да се размърдаме, момчета! — извика Даунинг, надигна се и завъртя валчестата дръжка на горния люк. Тенисън се изправи до него и му помогна. Дватама напрегнаха мишци, вдигнаха тежкия капак и се огледаха през отпора, примижавайки от ярката слънчева светлина. Даунинг чу шума от турбините на хеликоптера преди да го види.

Малкият СХ-60 се снижи над отвора на подводницата и от товарния отсек спуснаха люлка. Даунинг сграбчи единия и край и я задържа, докато Еймъри и Тенисън се покатерят вътре, сетне се притисна между тях.

— Ще ми липсва — викна той на Тенисън и посочи изследователската подводница. Вертолетът се издигна нагоре и пое на изток, накъдето бе отплавал „Анзио“.

— Беше добър кораб — кимна натъжено Тенисън, изпрацайки с поглед „Сив вълк“, който вече беше само белезникава точка сред синевата на океана.

И тримата трепнаха, когато водната повърхност зад тях изригна в гигантски фонтан — на същото място, където допреди миг беше „Сив

вълк“.

Изчисленията на Броди бяха безукорни. Ракетата се бе взривила само на петнадесет метра от мястото, където беше разположен подводният комплекс на „изтребителите фу“.

Атомната експлозия помете не само двата „изтребителя фу“ и базата им, но и близо половинкилометров участък от Източния тихоокеански хребет.

От другата страна на света, капитан Майк Търкот стискаше мазолестата десница на полковник Спиърсън.

— Страшно се радвам да те видя, Майк — рече полковникът, — макар и на една от тези проклети летящи чинии.

— Трябва веднага да слезем в галерията — заяви Търкот и се отправи към входа. Зандра и Дънкан го следваха.

— Ще ви показвам пътя — кимна любезно полковникът.

Почти по същото време Кели Рейнолдс вече доближаваше със скакалеца към Великденския остров.

38.

— Добре де, справихме се с „фу“-тата — каза Дънкан, докато се поклащаха с теснолинейката през подземната галерия. — Но какво ще правим, когато пристигнат аирлианските кораби?

Търкот усещаше безкрайна умора, каквато не бе изпитвал при нито една мисия досега. Знаеше колко е опасно това състояние — умът губеше остротата си, беше твърде лесно да се вземе погрешното решение. Той затвори очи, постоя така няколко секунди и се замисли над въпроса на Дънкан. Обърна се и заговори на човека, който седеше до него.

— Полковник Спиърсън, разполагате ли със сателитна връзка със Зона 51?

— Мисля, че мога да ви свържа с това място — кимна полковникът.

— Трябва да изпратя съобщение на едни хора там.

Спиърсън извади бележник от външния джоб на маскировъчния си костюм.

— Слушам те, Майк.

— Е, добре — кимна Търкот. — Съобщението е за Кели Рейнолдс и майор Куин. Но ще ми трябва вашият гриф за секретност — добави той на Зандра.

— Готово — кимна жената.

— Ето тогава какво искам...

В един от склоновете на Рано Као с помощта на насочени взривове бе прокаран тунел, който отвеждаше право в залата със стража. Кели Рейнолдс се спускаше надолу в тунела с помътнено съзнание, завладяна от мисли и чувства, с които ѝ бе необичайно трудно да се справи.

Беше чула за успешната бойна операция срещу „изтребителите фу“, а военните на Великденския остров я посрещнаха с радостни

възгласи. Глупаци, мислеше си тя. Какво направиха — плюха в лицето на човешката раса. Нима забравиха за корабите, които летят към Земята? Не разбират ли, че Аспасия може да направи с Ню Йорк или с Москва същото, което бе сторил с Атлантида?

Тя стигна подземната зала и се огледа. Тук нямаше никой. Военните се готвеха да напуснат острова и сержантът, който командваше малкия пост на входа на тунела, я бе предупредил, че до тридесет минути трябва да се върне обратно, ако не иска да остане сама. „Скакалец 6“, който я бе докарал, вече летеше обратно към Зона 51.

Кели знаеше от какво в предизвикана тази спешна евакуация на острова и защо всички са толкова напрегнати. Бяха намислили да унищожат стража. Искаха да погубят машината, която съхраняваше в себе си ключа към човешката история и тяхното бъдеще. Също както жадуваха да унищожат и Аспасия.

Кели направи няколко крачки към средата на залата. Пирамидата бе обвита с познатата златиста мъгла с дебелина от няколко сантиметра. Тя знаеше, че стражът поддържа постоянна връзка с приближаващите се космически кораби. Не се съмняваше, че Аспасия е бил информиран за унищожаването на „изтребителите фу“.

Кели пресече решително гладкия каменен под, протегна ръце и положи длани върху сияещата повърхност на пирамидата.

— Моля те, изслушай ме — прошепна тя. — Умолявам те.

Търкот огледа контролното табло, бръкна в един от джобовете си и извади смачкана хартийка.

— Какво е това? — попита Зандра.

— Кодът за достъп до сферата.

— Ами ако падне в бездната и се унищожи? — попита уплашено Дънкан.

Търкот поклати глава.

— Няма страшно. Кодът за разрушаването ѝ беше в стража от Джамилтепек. Изгубен е безвъзвратно. Това е кодът за освобождаването ѝ. — Той постави ръка на пулта. Докосна едно място в горния ляв ъгъл и цялото табло се озари от вътрешна светлина. Един до друг бяха подредени серия от еднакви по размер шестоъгълници и

във всеки от тях се съдържаше по един рунически символ. Общо фигурите бяха осемнадесет.

Като сверяваше знаците с написаното от Нейбингър на листчето, Търкот се зае да ги натиска в определена последователност.

Веднага щом натисна последния, се разнесе пронизително свистене, последвано от изумените викове на войниците. Търкот вдигна глава. Рубинената сфера се бе освободила от трите изпити стълба, които опираха в отсрещния край, и от двата, спускащи се към отсамния. Сега тя се полюшваше на края на шестия стълб, който бавно я вдигна във въздуха, извъртя се и я положи до самия край на цепнатината.

— Ще се наложи да я изкараме на повърхността — заяви уморено Търкот.

39.

Пет часа до пристигането на Аспасия. Шестте „нокътя“ бяха преустановили странния си танц и се бяха разпръснали, така че помежду им имаше дистанция от десет километра.

А на планетата, към която се приближаваха, се разнасяха все по-безпокояващи новини. Все още нямаше никакви официални изявления, но пък имаше слухове за нападения на „изтребители фу“, за атомен взрив насред Тихия океан и за това, че може би аирлианците не са чак толкова миролюбиви. Дори тези слухове не бяха в състояние да попарят оптимизма на преобладаващата част от земните жители, но стигаха, за да вселят подозрение у онези, които държаха и ръцете си кормилото на властта. Но какво можеше да се предприеме? Не им оставаше друго, освен да чакат и да се надяват.

Във Военновременния кабинет на Пентагона, президентът и началниците на щабове бяха само безпомощни зрители, докато планът, замислен някога от Айзенхауер, продължаваше да се изпълнява от СТААР. Все пак настроението беше приповдигнато, заради малките военни победи. Засега избягнаха да поглеждат към големия екран, където се виждаше увеличено компютърно изображение на шестте „нокътя“, така както бяха заснети върху марсианската повърхност.

Майк Търкот бе завладян от трескава активност. С помощта на товарна мрежа и здрави въжета бяха успели да закрепят сферата за долния край на скакалеца. Веднага след това Майк се прехвърли на борда, придружен от Дънкан и двамата служители на СТААР.

Сега скакалецът се носеше на североизток със скорост от осем хиляди километра в час. Търкот незабавно се свърза с майор Куин, за да се увери, че Спиърсън правилно е предал инструкциите му и че в Зона 51 всичко ще бъде готово, до момента на тяхното пристигане.

Обезпокои го единствено новината, че Кели Рейнолдс не е в Зоната, а е отлетяла със скакалец за Великденския остров. Досещаше се какво е намислила да направи и се надяваше, че ще успее. Единственият проблем бе, че ако не напусне своевременно острова, ще се озове на най-напеченото място, когато удари часът.

Трябваше да намери начин да се свърже с нея.

— Включвам маневрените двигатели — обяви Лари Кинсейд, макар че Коридан бе единственият, който можеше да го чуе. Лари натисна един от клавишите на пулта и изпрати сигнал към Марс.

С приближаването до Зона 51 Търкот бе завладян от спомени. На това място бе започнало всичко и изглежда тук щеше да свърши.

Скакалецът не се приземи пред Първи хангар, а по нареждане на Търкот заобиколи планината и се спусна пред вратата на Втори. Докато кръжаха над Планината на конярите, Търкот огледа зейналия в склона кратер, образуван след взрива във Втори хангар.

Пилотът приземи скакалеца пред хангара, съвсем близо до корпуса на грамадния черен кораб. Търкот първи се показа от люка. Майор Куин вече го очакваше.

— Всичко приготвено ли е?

— Да — кимна Куин, но имаше разтревожен вид.

— Къде е скакалецът, който ще ми е нужен?

— Преместихме го вътре.

— Добре. А успяхте ли да се справите с промените, за които предадох?

— Наложих се да поискам ракети носители от полигона в Бели пясъци. Докараха ги дотук с товарен самолет...

— Но свършихте, нали? — прекъсна го Търкот.

— Да. Не мога да гарантирам...

— Специалното снаряжение?

Куин преглътна мъчително.

— И то е натоварено. Не зная как си се сдобил с разрешение за него, но...

— Нека натоварят и рубинената сфера в товарния отсек — отново го прекъсна Търкот. Куин кимна. Понечи да си тръгне, после се сети нещо и спря. Бръкна в джоба и извади предмет, който наподобяваше дистанционно управление на телевизор.

— Мисля, че ще ти потрябва. Надписано е.

Търкот го взе и го прибра в нагръдния джоб на маскировъчния си костюм. Куин се обърна и се присъедини към групата летци, строени наблизо.

— Наистина ли смяташ да поставиш сферата вътре в кораба-майка? — попита изненадано Зандра. — Трябва да зная какво си намислил.

Търкот се обърна и впи поглед в черните стъкла на очилата й.

— Реших да дам на Аспасия онова, за което пристига. Искане кораба-майка и рубинената сфера. Ще си ги получи. Смятам да му ги изпратя, така че да не се налага да идва за тях на Земята.

Зандра поклати глава в знак на несъгласие.

— Не можеш да го направиш. Какво ти гарантира че след като получи кораба-майка, наистина ще си тръгне? Според мен... — тя млъкна.

— Според теб, какво? — подсказа й Търкот.

— Не мога да ти позволя да го направиш — заяви тя.

— И как смяташ да ме спреш?

— Разполагам с президентския указ и...

— Само че президентът, който го е издал, отдавна е мъртъв — прекъсна я рязко Търкот. — Не ми излизай с тоя номер, аз не съм някой глупав бюрократ от военното министерство, за да ти козирувам. — Търкот забеляза, че Олейса, която досега не се бе намесила, направи няколко крачки, за да се озове зад него. Той извади малкия лъскав браунинг, без да го насочва към някоя от тях — просто го държеше на видно място в ръката си. — Не зная кои сте в действителност. Може да сте хората, за които се представяте, но така или иначе, повече няма да ви позволя да командвате. Корабът-майка ще излети и никой няма да му попречи.

Олейса се напрегна и изведнъж скочи към него. Търкот натисна почти инстинктивно спусъка два пъти, както го бяха учили в школата. И двата куршума попаднаха право между очите на жената и неизменните й черни очила се пръснаха на парченца. Колкото и малко

време да му отне, то се оказа достатъчно Зандра да извади оръжието си. Още докато се обръщаше към нея, той вече знаеше, че е безкрайно късно. Дулото на пистолета ѝ бе като грамадна черна дупка, зейнала право в лицето му.

Внезапно върху гърдите ѝ разцъфна малка червена точка, Зандра се олюля, помъчи се да дръпне спусъка, но отекнаха още няколко изстрела. Дънкан пристъпи до Търкот с вдигнат пистолет и димяща цев. Оръжието на Зандра изтрака на пода, тя подгъна крака и се строполи. Търкот се наведе над нея и я побутна. Откъм входа на хангара дотичаха няколко полицаи, но не знаеха какво да правят.

— Мъртва е — произнесе той, като оглеждаше раните.

— Що за хора са това? — чудеше се Дънкан.

— Всичко е наред — извика Търкот на полицаите. После се извърна и постави ръка на рамото на Дънкан. Усещаше, че цялата трепери. — Не зная що за хора са. Това е въпрос, чийто отговор трябва да намерим бързо, по точно сега главният ни проблем идва от там — той посочи сферата.

— Майк, а ти как ще се върнеш? — попита Дънкан.

— Със скакалеца, който натовариха вътре.

— Но скакалците не могат да функционират извън пределите на земното магнитно поле!

— Така е — съгласи се Търкот и я погледна в очите. — Повярвай ми, зная как да си дойда.

— Добре — сведе очи Дънкан.

— Време е да тръгвам.

Дънкан се надигна и го целуна леко.

— Успех.

В подземната пещера молбите на Кели Рейнолдс отекваха в каменните стени. Неочаквано от върха на пирамидата се показа златист израстък, който бавно се пресегна към нея.

Кели остана съвършено неподвижна, докато израстъкът я докосна по челото и бавно го обви в сиянието си. Постепенно лицето ѝ изгуби измъченото си изражение и на устните ѝ се появи усмивка.

Сигналът, пратен от Лари Кинсейд, най-сетне преодоля грамадното разстояние между Земята и „Наблюдател“. Бордовият компютър отново се върна към живот и се зае да изпълнява създадената от Кинсейд програма. Маневрените двигатели на „Наблюдател“ се пробудиха и той пое курс към новата си орбита. Само след час щеше да прелети точно над Сидония.

Военни кораби и самолети кръжаха във водното и въздушното пространство около Великденските острови, в очакване на команда за действие. Свръхсложните, невероятно скъпи самонасочващи се бомби на борда им бяха превърнати в опростени машини за разрушение, способни да се взривят единствено при директен сблъсък с тяхната цел — Рано Као. Но взривната им мощ щеше да е достатъчна, за да бъде унищожена дори залата със стража дълбоко под скалистия връх.

40.

Търкот разлисти папката с инструкции, оставена до седалката на пилота и бързо откри онова, което търсеше: три страници, посветени на управлението на магнитния атмосферен двигател на кораба-майка.

Специалистите от „Меджик-12“ бяха открили как може да се лети с помощта на магнитния двигател, но не бяха узнали, че за да задействат междузвездния двигател, ще им е нужно съвсем друг вид гориво. Инструкциите бяха оставени по нареждане на самия Търкот. Подобно на скакалците, системите за управление на кораба-майка бяха изключително улеснени. Търкот се настани в седалката, която бе твърде голяма за него и се зае да чете инструкциите.

След като се увери, че знае достатъчно за онова, което му предстои, той положи разтворена длан върху определения участък от таблото.

— Пак ли, мътните го взели! — прошепна Дънкан, почувствала онова странно усещане в стомаха. Тя се обърна, коленичи и повърна — също както предния път, когато бяха включили магнитния двигател на кораба-майка.

За втори път през изминалия месец корабът-майка активираше двигателите си. Но този път Търкот възнамеряваше да го откара на дълго пътешествие. Докато местеше лявата си ръка по съседния пулт, откъдето се променяше посоката на полета, той се загледа към извитата стена пред него, през която се виждаше панорамна гледка от Планината на конярите.

Лиза Дънкан изпрати с поглед гигантския кораб, който се издигаше в небето. Навсякъде из Зона 51 хората спираха да работят и излизаха да наблюдават старта на кораба-майка. Дънкан неволно зашепна молитва, докато корабът бързо се سماляваше и накрая се превърна в едва забележима точка сред облаците.

Корабът набираше скорост с невероятна бързина, но единственият начин, по който Търкот можеше да го определи, бе по шеметно отдалечаващата се земна повърхност. Скоро Зона 51 и летището изглеждаха като драскотина сред пустинния терен. Малко след това ги погълна мараня.

А на екрана вече можеше да се види извивката на земната кора. Когато излети, беше нощ, последната, преди идването на аирлианците. Далече над източния хоризонт се показва слънцето, но не беше така ярко, което означаваше, че корабът вече е напуснал пределите на атмосферата. Не долови никаква промяна в силата на притеглянето, вероятно на борда имаше системи за изкуствена гравитация. Изминаха няколко минути и сега вече цялата планета се виждаше на предния екран.

Търкот забави скоростта на полета и завъртя кораба така, че да може да наблюдава звездите. Намираше се на една от най-отдалечените орбити на планетата.

Вдясно беше Луната, зад нея само звезди и нищо друго. Някъде там бяха и „ноктите“, но нямаше да може да ги забележи, преди да стигнат твърде близо до него. Последната информация, която получи от Куин преди да излети, бе, че до пристигането им остава по-малко от час.

Търкот включи сателитния предавател, инсталиран от хората на Куин. Беше поискал майорът да го свърже с друг подобен приемник, в залата под Великденския остров.

— Кели, обади се. Говори Майк Търкот.

Опита още няколко пъти. Не получи отговор, но вече се досещаше какво е станало в залата.

— Кели, аз съм, Майк. Слушай ме внимателно. Трябва да кажеш на Аспасия, че съжаляваме. Предай му, че сме направили грешка. Съобщи му също така, че рубинената сфера е на борда на кораба-майка, с който съм излетял, за да му го предам на орбита. Всичко, което искаме, е да ни оставят на мира. И, Кели, като свършиш, напусни незабавно острова.

Търкот повтори съобщението три пъти, след това изключи предавателя. Чакаха го други задачи. Спря магнитния двигател, сетне пое дългия път от контролната зала към товарния отсек, където бяха

поставени скакалецът, рубинената сфера и „специалното снаряжение“, получено благодарение помощта на Зандра.

Коридан даде знак на Кинсейд да се премести и зае неговото място пред пулта за връзка. Наведе се и написа няколко команди, следвани от кодова дума. След като ги прати, обърна се и кимна на Кинсейд.

— Аз свърших тук. Довиждане.

Кели Рейнолдс вече беше напълно погълната от златистото сияние. Беше затворила очи, а на лицето ѝ бе застинало изражение на безмерно спокойствие. Беше чула съобщението на Търкот и знаеше, че стражът също го е чул или пък го бе приел от мислите ѝ и го бе излъчил на Аспасия.

Беше щастлива, че Търкот е жив и че най-сетне е разбрал. Сега вече имаше надежда.

Първата вълна на атаката доближи Великденския остров. Състоеше се от изстребителите Ф-14 и Ф-18, летящи на пределна височина. Самолетите освободиха бомбения си товар по такъв начин, че без да бъдат насочвани или да се ориентират, да попаднат право в целта.

Адмиралът, командващ операцията, следеше лично атаката на вулкана, когато неочаквано бомбите започнаха да се взривяват във въздуха, на разстояние три километра от острова. Вече беше присъствал на подобна сцена преди седмица, разликата бе, че тогава същите тези бомби и ракети не бяха лишени от своята „интелигентност“. Той вдигна микрофона и поиска връзка със Зона 51.

— Вашият „неинтелигентен“ план може и да върши работа с „изстребителите фу“, но не и с тукашния костелив орех. Май ще си строшим зъбите.

В подземната зала Кели Рейнолдс все още стоеше със затворени очи, но виждаше и чуваше добре какво става на километри около нея. На устните ѝ се появи усмивка.

Шестте „нокътя“ смениха курса. Сега се носеха право към кораба-майка с удвоена скорост.

Търкот дори си тананикаше, докато обикаляше из просторния товарен отсек и проверяваше снаряжението. Всичко беше готово. Рубинената сфера бе закрепена в една от вдлъбнатините, предназначени за скакалците. „Специалното снаряжение“ — четири ядрени бойни глави — бяха подредени на пода, съвсем близо до скакалеца, който Куин му бе отпуснал.

Самият скакалец представляваше причудлива смесица от извънземен дизайн и земни технологии. На долната страна на корпуса бяха монтирани четири ракети носители и сега скакалецът бе изправен на тях.

Търкот възнамеряваше да остави на Аспасия не само рубинената сфера, но и още някои неща за спомен. Той коленичи поред до всяка от ядрените глави и въведе кода за активиране. След това провери часовника. Покатери се в скакалеца, спусна се във вътрешното помещение и затвори люка. Огледа се през прозрачните стени, стисна лоста за управление, притегли го към себе си и същевременно извади малкото дистанционно. Откри копчето с надпис „портал“ и го натисна.

Масивните врати на товарния отсек се плъзнаха встрани и отвън се разнесе свистенето на изтичащия в космоса въздух. През уголемяващия се отвор вече се виждаха звездите. Търкот се похвали, задето бе поискал да закрепят солидно снаряжението в товарния отсек. С отварянето на портала бе изчезнала и изкуствената гравитация.

Двигателят угасна и „Наблюдател“ започна дългото си падане към Сидония. Вътре в капсулата, между цилиндрите с различни изследователски уреди, бе разположен и един малък контейнер. Бяха го поставили малко преди излитането, по разпореждане с изключителен

висок гриф на секретност: СТ-8. Специалистите от НАСА бяха вдигнали страхотна олелия, но накрая склониха пред силата и демонтираха част от собствената си екипировка.

Във вътрешността на контейнера кодовете, изпратени от Коридан, задействаха ядрената бойна глава. Беше нагласена да избухне при удара.

Един „нокът“ прелетя край отворения портал на кораба-майка. „Душат наоколо“ — помисли си Търкот. Скакалецът бе нагласен така, че горната му част да сочи право в отвора. Той огледа пулта, намери ръчката за освобождаване на скакалеца от придържащата го манипулаторна ръка и я дръпна. След това, за не повече от секунда, натисна стартовия бутон на закрепените отдолу ракети носители.

Скакалецът излетя навън и бавно се отдалечи от товарния отсек.

Търкот преглътна мъчително, зърнал шестте „нокътя“, които се носеха в пространството над него. Носовете им сочеха право в скакалеца.

— Хайде, ваш е, задници — промърмори той. Този път натисна и задържа стартовия бутон, набирайки скорост. Един „хищен нокът“ се обърна и лениво го последва. Останалите кръжаха около портала.

От носа на „нокътя“ блесна златисто сияние, превърна се в лъч, който прекоси разстоянието между двата обекта и удари в основата на скакалеца.

Търкот блъсна с юмрук стартовия бутон тъкмо когато от носа на преследващия го противник бликна втори златист лъч. Скакалецът се завъртя в пространството, размина се с втория лъч и тогава Търкот включи дистанционния детонатор.

Вътре в товарния отсек вече имаше няколко облечени в скафандри аирлианци. Първите двама от тях тъкмо приближаваха рубинената сфера, когато ядрените глави избухнаха в заслепяващо сияние от светлина и топлина.

Термоядрената експлозия разцепи рубинената сфера и се сля с унищожителната ѝ мощ.

Търкот се присви на седалката, заслепен от второто слънце, изригнало съвсем близо до него. Миг по-късно го застигна ударната вълна и скакалецът започна да се премята.

В Централ парк оставаха тридесет минути до обявения час за приземяване на аирлианците. Многомилионна тълпа заобикаляше парка и пълзеше по улиците на града, но погледите на всички внезапно бяха привлечени от фалшивата зора, която озари небето по-ярко от обедно слънце.

41.

После космосът отново потъна в мрак, а Търкот отчаяно се опитваше да възстанови контрол върху скакалеца. След близо минута борба успя да забави полета си достатъчно, за да погледне назад — корабът-майка все още се виждаше, достатъчно здрав, за да издържи дори взрив с подобна разрушаваща мощ, но в отсамната му стена бе зейнал отвор с дължина около километър. Нямахше нито следа от петте „хищни нокътя“, които бяха останали при портала.

Търкот замръзна. Шестият „нокът“, този, който го бе преследвал, висеше в пространството на няколко километра от него. Успокои се, когато забеляза, че вражеският кораб се преобръща бавно по начин, който недвусмислено говореше, че е изгубил управление.

— Сега идва забавната част — промърмори Търкот, докато гледаше към Земята под него. Той се наведе и включи сателитната връзка.

В подножието на Великденския остров Кели Рейнолдс изстена болезнено, когато стражът получи информация за унищожаването на приближаващата се флотилия. Но стражът продължаваше да функционира и островът бе скрит под солидния му силов щит. Сега компютърът на пришълците бе почти пленник във войната, която смяташе, че е спечелил.

— Ще те свържа с един човек, който би могъл да ти обясни как да излезеш на стабилна околоземна орбита без излишен разход на гориво — заяви Куин, пресегна се и прехвърли Търкот на Лари Кинсейд.

Търкот се зае да пуска носителите според указанията, изпращани от Кинсейд, който следеше движението му от Лабораторията. Скакалецът постепенно се приближи до горните слоеве на земната атмосфера и не след дълго попадна в прегръдките на гравитационното поле.

Почувствал, че вече е в свои води, Търкот постави длан върху основния пулт за управление. Сега идваше най-важната част — да успее да задейства магнитния двигател, преди да се е ударил в земната повърхност.

Обшивката на скакалеца се нагорещяваше все повече от бързо уплътняващата се външна атмосфера. Търкот изтегна към себе си лоста за управление. Засега нищо.

— Проклет да съм — промърмори той.

— Върна ли си управлението? — попита Кинсейд по радиото.

— Още не.

— Височина четиридесет и осем хиляди метра. Спокойно, имаш достатъчно време.

Търкот хвърли поглед надолу. Намираше се над Северна Америка, доколкото можеше да определи, в югоизточния ѝ край, и летеше на запад.

След минута гласът на Кинсейд не звучеше толкова уверено.

— Петнадесет хиляди метра и пределна скорост. Някаква промяна?

Търкот размърда лоста.

— Нищо. Възможно е дискът да се е повредил от взрива.

От радиото се намеси друг глас:

— Майк, изчезвай оттам. Използвай аварийния парашут. — Беше Лиза Дънкан.

Търкот се пресегна, вдигна поставения на пода парашут, пъкна глава в презрамките и се зае да закопчава катарамите. Когато свърши, закачи карабината за водещото въже и дръпна за последен път лоста. Никаква реакция.

— Готов за скок — обяви той по радиото.

Изтегли червената ръчка. Външният люк изхвърча с оглушителен трясък и през отвора нахлу горещ въздух. Търкот се изправи, плъзна се по водещото въже и се удари в ръба на люка. Измъкна се нагоре и остави на въздушната струя да го отблъсне от бързо падащия съд.

Водещото въже изтегли карабината и куполът на парашута разцъфна над него, а скакалецът се изгуби под краката му.

Търкот напипа кормилните въженца и погледна надолу. Спускаше се над пустинята, някъде в югозападната част на Щатите. Беше топло, въздухът миришеше приятно и духаше лек ветрец. След няколко минути краката му удариха мекия връх на една пясъчна дюна. Парашутът се разстла недалеч от него и катарамите се разкопчаха автоматично. Търкот остана да лежи, загледан в синевата.

После се изправи и погледна на изток, където вече се показваше слънцето. Наведе се и загреба шепа пясък.

— Хубаво е да си у дома — прошепна той.

ЕПИЛОГ

Един златист израстък се бе пресегнал от стража-компютър под повърхността на Марс, докосвайки главата на аирлианката, която бе събудила първата група и я бе изпратила с „хищните нокти“ на Земята.

Стражът я информира за унищожаването на флотилията и за смъртта на нейните другари. Зениците на червеникавите ѝ очи се свиха, докато приемаше информацията.

Аирлианката изведнъж се напрегна, доловила чрез стража странна аномалия в околностите на Крепостта. Тя нареди на датчиците от повърхността да издирят причината. Някакъв обект летеше право към базата и до приземяването му оставаха не повече от тридесет секунди. Не излъчваше електромагнитна активност и тя почти бе готова да го игнорира, когато си спомни, че е единствената будна в базата и няма право на никакви рискове. За по-малко от секунда изпрати няколко телепатични команди.

От центъра на слънчевите колектори изригна фонтан от чиста енергия. Той удари приближаващия се „Наблюдател“ и го изпепели на място.

Аирлианката зърна блясъка на атомната експлозия. Беше само на пет километра от нея. Опасно близо, но не достатъчно.

Аирлианката предаде нова серия от команди. Щеше да пробуди останалите. Чакаше ги още толкова много работа.

Първата битка беше изгубена, но войната още не беше свършила.

Издание:

ИК „БАРД“, 1999

ISBN: 954-585-047-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.